د هندوستان پښتانه

مالیر کوټله (ختیځ پنجاب)

صفیه حلیم

۲۰۰۹

۱* د اوبو مزل
۲.*پاچا او ملنګ
۳.* مالیر او کوټله
۴*ګورو او نواب
۵* د ژوندو لاره
۶* نوی ملګری نوی دښمن
۷* نولسمه پېړۍ
۸* نواب او انګرېز
۹* هغه تللی عظمت
۱۰* د لاهور مالېری

Ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

نا اشنا ټکي

جاگیر- ځمکه او کلي

جاگیردار- هغه څوک چې ځمکه او کلي ولري

پرگنه- د ځمکې یوه برخه

خلعت- قیمتي ټوکر نه جوړ اوږد کوټ یا چپن چې د پاچا له خوا به د یو کس د درناوئ لپاره ورکول کیدو

ضلع- ولسوالي

مها – لوئ

راجه- پاچاه یا واکمن

راجپوت- د راجه ځوئ- د هندوستان یوقام چې دمېړانې لپاره نوم لري

سنگ-سنگه........زمري- دا لقب راجپوت قام سړو د خپل پېژندگلوي لپاره کارو-وروسته د سیک مذهب منونکوهم دا لقب غوره کړو

نذر-نذرانه- تحفه یا ډالئ چې د واکمن د خوشالولو لپاره به ورته وړل کېده- مغلو به ورته پېشکش ویېل

گرویاگورو- هغه مشرچې نورو ته لاره ښائ

برهمن- د هندو مذهب لوړه طبقه

بېراگي- د هندو مذهب ملنگ

دیوان-مشر وزیر(وزیر اعظم)

چېلا- غلام یا مرید

کوټله- قلا

سادهو- ملنگ یا فقیر

وابسرائ-په هند کې د برطانوي سلطنت له خوا ټاکل شوی واکمن

(c) ketabton.com: The Digital Library

پېژندنه

د صوبه سرحد ځينې خلک کله چی په اباسين جوړ د اټک له پله واوړي نو وايي چې مونږ پنجاب ته ورداخل شو. د تاريخ په پاڼو کې د پنجاب ټکی په لومړي ځل د شپاړلسمې پېړۍ په ورستيو کې د شېرشاه سوري د دور تاريخ ليکونکو وکاروو. له دې وړاندې دا ټوله سيمه د هند په نوم يادېده. د پنجاب نوم دلته بهېدونکو پنځو سيندونو له کبله ورته ورکړی شو- خو په اصل کې دلته شپږ سيندونه دي. د راوي، چناب، بياس، ستلج او د جهېلم نه علاوه د اباسين اوبه هم دلته بهېږي. د هند او پاکستان ترمېنځ دا سيمه له اسمانه چې وګورئ نود يوې دايرې غوندې ښکاري .

دهند برخه يې ختيز پنجاب او د پاکستان هغه يې لويديز پنجاب بلل کېږي.د لويديځ پنجاب سرحد د سلېمان هغه غرونه دي چې دبلوچستان او افغانستان نه يې بېلوي.د پنجاب په دې برخه کې تر ټولومهم ښار جهېلم نومېږي چې د هندوستان نامتو واکمن شېرشاه په کې د روهتاس کلا جوړه کړه. هغه وخت ټېکسلا او کوهستان په پنجاب کې شامل نه وو.بلکه دا د افغانستان خاوره ګڼل کېدل.

د ختيځ پنجاب سرحد د جمناسيند دی.او پدې کې لوديانه،جالندهر او دپټياله ښارونه دي. جنوب ختيځ کې د ډيلي او حصار ښارونه دي چې پخوا د اګرې د حکومت برخه وو.خو د ۱۸۵۷م کال نه وروسته انګرېزانو په پنجاب کې شامل کړل. د پنجاب شمالي سرحد د اباسين او د ستلج سيندونه دي چې د بهاول پور او د راجهستان (راجپوتانه)نه يې بېلوي.دلته ددې لرغونی ښار ملتان نومېږي. ددې نه علاوه دېپال پور (پاکپتن)هم لرغونی تاريخ لري.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د انگرېزانو په هند کې د اوسني صوبه سرحد سيمه هم په پنجاب پورې تړلې وه. په ۱۹۴۷ م کې د پاکستان په جوړېدو پنجاب په دوو برخو وويشل شو. د هند پنجاب بيا هم دومره پراخه مځکه لرله چې حکومت په ۱۹۶۶م کې بيا په دوو نورو برخو وويشلو. د يوه نوم هريانه او مرکز يې چندي ګړ شو. دويم پنجاب په خپل نوم پاته شواو مرکز يې امرتسر وټاکل شو. دهندي پنجاب د شمال ځينې نورې برخې د هيماچل پردېش په ايالت کې شامل کړی شوی.ددې.
نه اندازه کېږي چې ددې لويې ځمکې انتظام او اداره څومره ګران کار دی.
په هندوستان کې ددې ټولو سيمو په ګډون دلته دخلکو شمېره دټولو نفوسو اېله ۲.۵ فيصده کېږي.يعني په هند کې پنجابيان په اقليت کې دي.خو ځمکې يې ټول هند ته د غنمو ۲۲% او د وريژو ۱۰% حاصل ورکوي. له دې پرته په ټول هند کې دپيو(شېدو) او له هغې جوړو شيانو دريمه برخه له پنجابه ترلاسه کېږي. د پاکستان په پنجاب کې د پنجابي وګړو شمېره د نورو ټولو په پرتله زياته ده. يعني د پاکستان د خلکو ۴۴,۵ % په پنجاب کې اوسېږي.او ددغې ځمکې ټول حاصل ۸۰ فيصده غنم پيدا کوي. په ۱۸۹۱ م کې انګريزانو دپنجاب دځمکې کچ يو لک څلور څلوېښت زره څلور سوه او شپږ دېرش زره مربع ميله ښودلو.او دلته هغه وخت پنځه ويشت لکه يو شپېته زره نهه سوه او شپږ پنځوسو کسانو ژوند کاوو.
په دې خاوره اوسېدونکي زيات تره په تېرو پنځو زرو کالو کې د افغانستان او دهغې نه وراخوا د مرکزي اېشيا د خاورو نه په بېلو بېلو پړاونو ورغلي دی.ددې ځمکې شنې او ښېرازې او هوا يې نرمه او معتدله ده. ددې کتاب لپاره مايواځې دهغو پښتنو حال راخيستی دی چې د هند په لوديځ کی د پنجاب د ايالت يو ډېر وړوکی ځای کی مېشت دی- خو د خلکو د تاريخ نه وړاندی د پنجاب د سيندونو معلومات ضرور دی چی د دی خاوری د ښېرازۍ عامل دی-

(c) ketabton.com: The Digital Library

د اوبو مزل

د پېښور له تعلیمي ادارو هرکال په سلګونو زده کونکي د اباسین او د کابل سیندونو سیل له ورځي، د اټک سره نږدې خوواړه واړه ټاپوګان دي چې یو په کې کنډ نومېږي. په هندی ژبه کې د اوبو تالاب ته کنډوای دې ټاپو سره یو ځای کې د ددو سیندونو اوبه یوځای کېږي. مست هلکان یا جینکۍ په اوبو کې ورښکته شي او دا یواځې په ژمي کې ممکن وي چې کله د دواړو سیندونود اوبو زور کم وي.-دوی په لویو تیږو پښې ږدي او هغه ځای ته ځان رسوي چې سنګم نومېږي عام خلک په دې باوري دي چې د دوو سیندونود یوځای کېدوپه مقام که څوک دعاوغواړي سمدستي قبلېږي. دا دود او عقیده له کومه ځایه پېل شوېده هیڅوک نه دی خبرڅوک په دې پسې هم نه ګرځي چې دعاګانې په رښتیا قبلېږي او که نه؟خو د دواړو سیندونو د اوبو بېل بېل رنګونه په خپله یوه په زړه پورې ننداره وي-

اباسین یعنی د سیندونو پلار... او دا نوم ورته بې ځایه نه دی ورکړی شوی، د آریيانو په وېدی سندرو کې وایي چې ددې سیند اوبه د یوه زمري له خولې راوځي. دهندو مذهب له مخې د همالیه په غرونوکې کېلاش نومي غرونو سلسلې کې د دوی تر ټولو قوي اسطوری وشنو چینه ده چې د اباسین اوبه ترې راوځي. د شلمې پېړۍ په سر کې د انګرېز جغرافیه پوهانو یوې ډلې ددې سیند سرچینه معلومه کړه او د دوی معلومات دا وو چې د کېلاش غره نه واورینې اوبه په شمال لویدیځ کې یو سل شپېته(۱۶۰) میله ښکته راکوزېږي او دلته د ګهار نومي یو بل سیند اوبه ورسره یوځای شي بیا دا اوبه چې د

(c) ketabton.com: The Digital Library

کشمیر له لداخ نه تېرېږي نو بې شمېره لويې وړې ويالې ورسره يوځای کېږي او کله چې د پاکستان د سکردو په سيمه کې راتېرېږي نو مخه يې جنوب لوري ته شي دلته د ګلګت سيند هم ورسره يوځای شي او د هندوکش د غرونو نه درابڼ ته رارسېږي تر دې ځايه د اباسين اوبو اته سوه دولس(۸۱۲) ميله لاره وهلې وي.

په درابڼ کې ددې لويديځې غاړې ته د صوبه سرحد د بنو او ډېره اسماعيل خان ښارونه دي او ختيځې غاړې ته ډېره غازي خان چې په پنجاب کې شامل دی .دلته دا سيند د غرنيو پښتنو د سيمو وروستې سرحد يا پوله جوړوي. کله چې د چچ په وادي کښې ددې سيند اوبه غورځېږي نو دسيند لمنه دومره پراخه شي چې څو ځايونو کې جبه زارونه پيدا شي دلته پکې کشتۍ هم چلېږي. څلوېښت ميله چې نور مزل ووهي نو د کابل سيند اوبه ورسره يوځای کېږي اوکه د اټک د پله نه که څوک ښکته ځير شي نو د دواړو سيندونو د اوبو رنګ بېل بېل ښکاري.

زما د ماشومتوب يوه تجربه دا وه چې پلار به راته د اټک پله نه د دواړو سيندونو رنګونه ښودل د اباسين شنې او د کابل ژېړبخنې سرې اوبه _دلته دا سيندونه ديوه بل په څنګ کې بهېږي او زمونږ لپاره به حېرانونکې خبره دا وه چې دا اوبه ولې يو بل کښې نه ورګډېږي .دواړه سيندونه لږ نور ښکته د اټک د پله نه پورې ختيځ ته چې ورسېږي نو د اوبو رنګ تېز نيلا شي.دا د هغه نيلا رنګو تيږو له امله وي چې د سيند دواړو غاړو ته په اوبو کې پرتې دي.او د اوبو رڼا دا رنګ منعکسوي ، دغه ځای "نيلاب" نومېږي د نيلاب نه ښکته د اباسين او د کابل اوبه په ګډه کالاباغ ته ورسېږي نو ددې مخه جنوب ته شي او ۳۵۰ ميله مزل وهلو نه وروسته مټهن کوټ نومې ځای کښې څلورو نورو سيندونو سره يوځای کېږي، دلته د پنجاب يو مشهور ځای "پنج ند" دی خو اباسين ته يواځې ځان له ۴۹۰ ميله لاره اوس هم پاتې وي چې سمندر ته ور

(c) ketabton.com: The Digital Library

رسېږي.او دا هغه لويه دښته ده چې د ګرمۍ له کبله پکښې ډېرې اوبه په هوا کښې يا په شګه کښې ورک شي. خود اباسين اوبه اوس هم ډېرې وي ځکه په دې کې د شلو نورو سيندونو اوبه ورګډې شوې وې چې د سپين غر او چترال نه واخلې د سليمان د غرونو نه راماتي وي. له کومو ځمکوچې دا سيند تېرشوی دی ددې ساحه ۱,۱ ۲۵,۰ مربع کلوميټره ده. دسيند د غاړې وروستی ښار "جام شورو" دی اودلته دا اوبه د يو لوي ډنډتر جوړېدو وروسته سمندر ته ځان وسپاري.ددې سيند اوږدوالی درې زره يو سل او اتيا کلوميټره دی.

د اباسين تر ټولو زوړ نوم په ويدي سندرو کښې يادېږي چې ورته "سپتا سيندهو" وايي يعني اوه سيندونه دا ځکه چې ددې په شپږو څانګو کې يو بل سيند هم ورګډ وو چې "سرسوتي"نومېدو او په لرغونو وختونو کې د سنده ايالت په شګو کې ورک شو. په سانسکرت ژبه کې دا سيندهوس نومېږي، د اوستا په مناجاتوکې سيندهوس بيا هيندوس شو هم دغسې سپتا ،هپتا شو ،ځکه په زړې باختری ژبه کښې د "س"غږ په "ه"اوړي .د هند ټکي له پارسي نه يوناني ته کډه وکړه او په دې ژبه کې "ه"په "يا" اوړي.هندو ، يندو بيا اندو او اخرترې انډيا شو .يونانيانو" سيندوس" بيا انډوس(انډس) کړو.

کله چې لرغونې ويدي سندرې وليکل شوی نو دوی ته يې "ريګ وېد "وويل او په دې سندرو کې د سيندوس ذکر ۱۷۲ ځلې راغلی دی.

ددې سيند په غاړه په۳۳۰۰ ق م کښې ښارونه آباد وو چې د شلمې پېړۍ په پېل کښې انګرېزانو رابرسېره کړل. د هړپه او د موهنجوډارو لرغونو ښارونو تمدن ته د "انډس تمدن "يعني د "اباسين تمدن"نوم ورکړی شو. دلته د موندل شويو توکيو ځانګړتيا دهند په لويه وچه کښې د دوو سوو نه زياتو ځايونو کې په نښه شول.په افغانستان کې د آمو سيند په غاړه په شور توغه

(c) ketabton.com: The Digital Library

کښې هم ددې تمدن آثار پيدا شول ، د کندهار منډیگک او د ژوب رڼا غونډۍ د انډس تمدن ښې بېلګې دي.
په ۳۲۲ ق م کې د يونان اسکندرمقدوني د ټېکسلا (تاکشاشيلا) کې د راجه امبهي مېلمه شو، د يونان د لښکرو يوه برخه کال وړاندې د خيبر د درې د لارې د اباسين تر غاړې رسېدلې وه او د خپلو هغو ملګرو لپاره پر اباسين د تېرېدو لپاره يو مضبوط پل جوړکړی وو چې داسکندر تر مشرۍ لاندې د لغمان،کونړ ،چترال او د باجوړ له لارې ورغلي وو. امبهي اسکندر ته د خپل سيال د جهېلم راجه پورس پر ضدد پوځي او مالي مرستو ژمنه کړې وه.

جهېلم سيند

د اباسين نه پورې جنوب لوري ته جهېلم د يوه لوی سيند پر غاړه د اباد سلطنت نوم وو. دا سيند ويتاستا نومېدو.چې په پخوانيو ويدي سندرو کې يې ذکرشوی دی. ددې سيند سرچينه هم د همالیې غرونه دي او ددې اوبه چې کله د کشمير د سرينګر ښار نه تېرېږي نو هلته د اباسين اوبه ورسره ګډېږي، دا ګډې اوبه د بارامولا نومې تنګئ نه په تېرېدو مظفرآباد ، بلتستان،هزاره او آخر جهېلم ته ورسېږي. ددې سيند اوږدوالی ۷۷۲ کيلومتره دی او په جهېلم کې د دې اوبه دومره پراخه شي چې ټاپوګان په کې پېدا شي.
اسکندر، راجه پورس ته پيغام ور واستوو چې ده ته تسليم شي خو هغه ورسره د جنګ اعلان وکړ. په اول جنګ کې اسکندر ماتې وخوړه خو ددويم ځل لپاره يې په شپه کې خپل پوځ په يو ټاپو کي پټ کړ او سهار يې د پورس په پوځ يرغل وکړ او ماتې يې ورکړه. د جهېلم سر زوره اوبه د يونانيانو لپاره يو لوی ګواښ و نو کله چې دوی بريالي شول نو ددې په ختيځه څنډه کې يې جشن جوړ کړ او داسيند يې د خپل يو اسطوري هايډاسپس په نوم ونوماوه. د جهېلم سيند دبهيره،خوشاب،ساهيوال،جهنګ اودملتان دلارې بهاولپور ته رسيږي، دلته د بياس د سيند اوبه ورسره ګډ شي او د چناب سيند ته په رسېدو اخر د

(c) ketabton.com: The Digital Library

اباسین برخه شي. د جهېلم د سیند په غاړه اسکندر مقدوني د خپل اس بوکا فیلا په نوم یو ښار هم اباد کړ، دغه اس د زوړوالي له امله دغلته مړ شوی و. هم د دې سیند په غاړه د روهتاس مشهوره کلا ده چې شیرشاه سوري جوړه کړې وه.

چناب سیند

د کشمیر په لوړو غرو کې د واورینو اوبو دوه لوی جهیلونه دي چې یوه یې چندرا(سپوږمۍ) او بله یې بهاګا(تقدیر) نومیږي..د اوبو دا دواړه چینې په شمال لویدیځ کې د جمون نه تر کشتواړه ۱۳۰ میله مزل وهلو نه وروسته په اباسین کی ورګډ شی خو لږ ښکته بیاد اباسین نه بېلي شی، سیالکوټ او وزیر ابادد ښارونونه په تیریدو د جهنګ نومې ښار شګلنې ځمکې خړوبوي. په دې لاره دا اوبه د چناب په نوم یادیږي خو په لرغوني وېدی سندرو کې دا اشګینۍ بلل شوي دې. د پنجاب په اولسي داستانونو کې دا سیند لوی نوم لري د پنجابي ژبې دوه د مینې داستانونه هیر رانجها او سوهني مهینوال هم ددې سیند په غاړو جوړ شوي دي. د ۷۲۵ میله مزل وهلونه وروسته دا سیند د دوو نورو سیندونو ستلج او بیاس په بدرګه پنجند کې د اباسین سره یو ځای شي..

ستلج سیند

د پنجاب تر ټولو لوی سیند ستلج (ست لوج) دی اوږدوالی۱۴۴۸ کلومیټر دی. د اباسین په څیر د دې اوبه هم د کېلاش له غرو سرچینه اخلي خو په لاره کې ورسره بې شمېره لوی او وړې ویالې ورګډیږي، همدا ده چی په سانسکرت کې ورته "سوتودرو" وایي یعني د سلو سیندونو سیند. د دی اوبو مخه ختیځ لوری ته وي، او دسوالک دغرونو نه د هندوستان د بلاس پور او روپړ ته چې رسیږي نو په دوو برخو ووېشل شي. دلته د لودیاني مشهور ښار دي، کله چې د پاکستان د پهلور او پټن ته رسیږي نو د بیاس اوبه ورسره ګډې شي. دا

(c) ketabton.com: The Digital Library

سیند د خپلو یخو اوبو او کبانو لپاره ډیر نوم لري. ځیني خلک ورته لال دریا یعني سور سیند وایي ځکه د سرو خاورو له کبله د دې رنګ سور دی.

راوی سیند

د سرو اوبو دی سیند ته د لاهور سیند هم وایي ځکه د دې سیند په ختیځه غاړه د لاهور ښار اباد دی. په وېدې سندرو کې دا په دوو نومونو یاد شوي دي، پارو شاي او اراوتي. په لرغوني یونان کې دا" هایډراوتس" نومېدو. د دې اوبولاره لنډه ده اود کشمیر د کانګړه غرونو نه راوځي. هلته دا سیند ډیر سپېڅلی ګڼل کیږي. په لویدیځ کې د دې اوبه د پنجاب له غریزې سمیې چمبه ته چې را ورسیږي نو د دې نوم راوي شي. بیا د جمون نه شل میله ښکته یو بل سیند "توي" په کې ور ګډ شي. دیرش میله ښکته د راج پور په میدانونو کې ځلور سوه کاله پخوا مغل واکمنو د دې اوبو نه یوکانال را ویستلی وو چې نهرشاهي نومیږي او اوبه یې د لاهور ښار ته رسیږي. دهند په ګورداسپور او امرتسرښارونو کې له دې سیند ځای ځای نهرونه او ویالې ویستل شوي دي نو ځکه تر لاهوره د دې سیند اوبه ډیرې کمې پاتیږي. د لاهور ښار نه تاو را تاو د دې دوه برخې جنوب لویدیځ کې بیا یوځای شي، ساهیوال او ملتان ښارونو ته ځان رسوي او همدلته د چناب په اوبو کې یوځای شي. یو مهال په دغه سیند کې لویې سوداګریزې کښتۍ چلېدی او پنجاب ته به یې مالونه رسول.

بیاس سیند

اسکندر مقدوني چې کله د جنګ جګړو له لارې د پنجاب لویه خاوره ونیوله نو د هند د نورو ځمکو د را لاندې کولو هوس یې لا په زیاتیدو شو. هغه خپل پوځ د پنجاب د وروستي سیند بیاس پورې را وستو خو دلته د ده په عسکروکې خپل وطن ته بیرته د ورتلو ارمان پیدا شو. اوس دوی په هیڅ شان نه غوښتل چې وړاندې ولاړ شي. اسکندر ورته د هغه مال او دولت او زرو جواهرو یادونه وکړه چې د ګنګا جمنا په وادیو کې یې پاچاهانو لرل خو هیڅ

(c) ketabton.com: The Digital Library

اثريې پرې ونکړو. بياس د دوی وروستی حد و او په يوناني ژبه کې دا سيند هايفاسس نوميږي.
د دې اوبو سرچينه د هند د پنجاب د لاهول وارين غرونه دي. د کانگړی نه دا په شمال لويديځ کې د سوالک د غونډيو نه تاو را تاو بهيدو وروسته لوړې جنوب اوبيا جنوب لويديځ ته مخ کړي. د هوشيارپوراو گورداسپور د ښارونو ترمنځ تېرېدووروسته د امرتسر او کپور تهله ته رسېږی او بيا پتن کې د ستلج له خړو اوبو سره يو ځای شي. ۴۷۰ کيلو ميتره اوږد دا سيند په سانسکرت ژبه کې" دياسا" نوميږی خوځای نومونه هم لري لکه ديپاسه، بياسچه، بياند ، وياه او بيپاشه او يو ځای کې ارجيکی هم ورته وای..
د سيندونو د اوبو شخړه
د پنجاب د ټولو سيندونو سرچينه د همالیې په غرونو کې د هند په خاوره کې ده. د هند د وېش نه وروسته دواړو هيوادونو د بريښنا او د کرکرهنې لپاره د بندونو د جوړولو اوداوبو د مخې د اړولو اختيار غوښتو. د ويش نه وړاندې هم د انگريزانود حکومت پرمهال د پنجاب او سنده دصوبې په منځ کې په ۱۹۴۲ کې دا شخړه را پورته شوې وه. پنجاب بره دخپلی خاوری نه د تېرېدونکی سيندونو اوبه د خپلو ځمکو د خړوبولو لپاره غوښتې او ښکته د سنده ايالت دا خبره نه منله. هغه وخت د اوبو شخړه نا حله پاتې وه. په ۱۹۴۷ م کی دا شخړه بيا را پورته شوه چی د پاکستان او هند ترمنځ به دا اوبه څنگه وېشل کيږي. نو هم دا وه چی د پاکستان او هند حکومتونو د اوبو په سر خبری پيل کړې چې په پای کې په ۱۹۶۰ م د ستمبر په مياشت کې د نړيوال بانک په مرسته د دواړو هېوادونو ترمنځ د اباسين(انډس) په نوم يو تړون په کراچۍ کې لاسليک شو. د دې تړون له مخې د اباسين،جهېلم او د چناب د اوبو کنټرول به د پاکستان په لاس کی وې او د ستلج، بياس او د راوي سيندونو اوبه به هند کنټرولوي. هندوستان ته دا حق هم ورکړی شو چې

(c) ketabton.com: The Digital Library

د پاکستان د برخې په دریو سیندونو اباسین، جهېلم او چناب غېر زرعي پراجې جوړولی شي. عملا د دې خبرې مانا دا وه چې د کر د ځمکې لپاره د سیندونو د اوبو مخه نشي اړولې خو که د برېښنا لپاره ورباندې بندونه جوړوي نو جوړولی شي. همدا وه چې هندوستان په ۱۹۹۹ کې د چناب سیند په اوبو د بګلیهار(بګلي یار) نومې د برېښنا د بند جوړولو په کار لاس پورې کړ نو پاکستان ور باندې سخت خپګان څرګند کړ.

نور سیندونه

د پنجاب له اوبو پرته دوه نور سیندونه داسې دي چې د پښتنو لپاره تاریخي ارزښت یې له پامه نشي غورځېدی. د ګومل سیندچې ځینې خلک ورته ګومله وایي ، د افغانستان له غزني ولایت نه سرچینه اخلي، له پکتیا ولایت را تیرېږي ، یوه څانګه یې له کټواز نه را وځي او دویمه یې د دې نه څوارلس میله ښکته ورسره یو ځای شي. په ویدي سرودونو کې دا سیند د ګومتي په نوم یاد شوی دی. ددی اوبه قریبآ یو سل او لس میله مزل وهی. د ګومل اوبه د جنوبي وزیرستان د صوبه سرحد د ټانک ولسوالۍ په ګرداوي کې د کرکرهنې لپاره کارېږي او په کلاچي کې د دامان نه تیرېږي . وروسته د ګومل اوبه په کجورۍ کې د ژوب له اوبو سره یوځای او په پای کې د ډېره اسماعیل خان نه شل میله جنوب کې په اباسین ور ګډېږي.

یو بل تاریخي سیند د کرمې (کورمی) سیند دی، د دې اوبه د سپین غر د جنوب نه را وځي. د پکتیا نه په تیریدو پاړه چنارد پېواړ درې نه تیرېږې او د کوهاټ سیمې ته را وځي، وروسته د بنو له میدانه تیرېږي او اباسین ته ځان ورسوي. په رګ وېدا کې دا سیند د کرومو په نوم یاد شوی دی. د کرمې سیند قریبآ دوه سوه میله مزل وهي اود دې اوبه تر ډېره د اوبه خوړ او د کرکیلې لپاره کارېږي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

پاچا او ملنګ

د سلېمان د غرونو په لړئ کې د اوسني ډېره اسماعېل خان ښار په لوېدېځ کې د غرو لمنې خاص دامان نومېږي او همدلته يوه وړه دره اوس هم د درابن په نوم يادېږي.دا دره دولس مېله پلنه او يوه وېشت مېله اوږده ده، يو مهال يې ځمکه شنه او له ونو ډکه وه. دلته هغه وخت واړه واړه کلي و چې په کې لس دولس کورنيو ژوند کاوه، هر کوريوه کوټه لرله چې د غره په ډډه کې به جوړه وه. د دېوالونو د پاسه به يې د لرګيو چت و چې په کې د لوګيو د وتلو لاره جوړه شوې وه. د کوټو دروازی به نه وي او د شپې به يې په ازغنو بوټو او لويو دړو بندولې.په ژمي کې به د کوټې په منځ کې اور بلېده او خلکو به د پسو په وړيو کې ځانونه تاوول او د اور چاپېره به وېده شول.د رڼا لپاره به يې د ځلغوزو د ونو شونټۍ کاروله چې په غرونو کې ډېرې کېدلې.

په پنځلسمه پېړۍ کې دلته د متی خېلو سروانيانو چې نېکونه يې د غور نه ورغلي و ډېره و. دوی د لودي ټبر سره خپلوي لرله، خلک يې ميانه قد، قوي غړي اوخړې غټې سترګې يې لرلې. سړيو به د کمېس پرتوګ د پاسه يوه توره شړۍ له ملا تاووله او بله به يې په اوږو غوړوله. د څرمنو څپلۍ به يې په پښو وې او يو څوګزه سپين کتان به يې د پټکي په توګه د سر نه تاوکړي و. ښځو تر ډېره تورې کوچېانۍ جامې کولې. سروانی مشرانو د ملتان ورېښمن لونګۍ په سرولې، عام خواړه يې د جوارو ډوډۍ، کوچ او کروت ووخو کروت يوازی هغو خلکو خوړی شو چې پسونه يې لرل د غنمو ډوډۍ يې يوازی په اختر او برات کې خوړله. د دوئ په ځنګلونو کې به د زېتونو ونې هم وې چې د هغې زېتون به يې وچول او خوړلو لپاره به يې په اوبو کې وېشوول. د ځنګله

(c) ketabton.com: The Digital Library

نه به يې انار هم را شکول او د توتانو ونو خو به ورله هر ډول توتان ورکول، ځلغوزي هم ورته ډېر رسېدل.
سروانپانو تر ډېره کروندې کولې او د للمې په ځمکو کې به يې جوار او غنم کرل. دوی د شپانو په راکړه ورکړه خپلې اړتياوې پوره کولې، د لور په سر به يې ولور نه اخيستو او کله به چې لونه يې ودولې نو پسول(جهېز) به يې ورله ورکاوه. دوی خپل ټول کارونه په خپله کول او خدمتګاران يا غلامان يې نه لرل.
په سروانيانو کې د ديني ازدکړو شوق تر نورو قبايلو ډېرو او په څوارلسمې ميلادي پيړۍ کې د درابڼ په ډېرو کورنيو کې لوستي خلک موندل کېده چې د ځېنو شهرت خو يې آن خواوشا سېمو ته هم رسېدلي و. په دوئ کی شېخ سلېمان دانا ، شېخ ملي، شېخ احمد نومونه دياد وړ دی. يو وخت د تصوف په تذکرو کې د درابڼ د صوفېانو او اولېاوو نومونه له ډېرشو واوختل.
د پينځلسمې ميلادی پيړۍ د ۱۴۳۰ کال تېر شوی دی. دا هغه وخت و چې له پښتنوسيمو جوپه جوپه ځوانانو د بهلول لودي په لښکرکې د جنګ لپاره ځانونه شاملول. د شېخ صدرالدين پلار شېخ احمد سرواني په درابڼ کې د ژوندي پېرپه نوم شهرت لرلو. د ځوئ زړه يې غواړی چی د اسلام رڼا د پنجاب سيمی ته خپور کړی او له بوې قافلې سره د اباسين ، چناب او راوي د سېندونو پورې ولاړ. د پټيالی سره نږدی د ستلج د بوی وبالی په غاړه په يوه وړوکي کلي کې يې واړول چی بهومسی يا جهومسی نومېدو.
شېخ صدرالدين د ورځې کارمزدوري کوي او شپه په عبادت رڼوي. لږه موده وروسته دلته د مالېر (ملېر) په نوم بو نوی ښارگوټی اباودوئ. د هند پاچا بهلول لودی ورته خپله لور په نکاح کوئ او ده ته د صدر جهان خطاب ورکوئ.
وروسته د شېخ صدرالدين او د مالېرد ابادېدو په اړه تاريخ په بوداستان بدل شو. په دی اړه د حيات افغاني ليکوال واي."هغه وخت د مالېر ښېې ښانې هيڅ موجودی نه وې خو د جهوم په نوم يو کوچني کلي کې د شيخ صدرجهان

(c) ketabton.com: The Digital Library

عبادت ځای موجود و او په هغه وخت کې یوه ضعیفه مسلمانه ښځه چې د مالي قام نه وه هلته لا پخوا اوسېدله. دغه ښځه لومړۍ د شیخ معتقده او بیا یې مریده شوه. کله چې صدرجهان د سلطان بهلول لودي د لور سره نکاح وکړه نو دلته یې د یو کلي د جوړولو نیت وکړاو د مالي د نوم سره یې د (ر) توری چې د رب لومړی توري دی یو ځاې او له همدې امله په دغه ځای د مالېر نوم کېښود".

د هندي سرچینو له مخې دا ځای د ملېرسنګه نومې راجه لخوا د خښتو جوړ د بوې کلا نوم وچې ملیرکړ نومیده. صدرالدین د بهومسي نومې کلي کې په یوه جونګړه کې اوسیدو چې ملیر ته نژدې وه دا کلا د لرغونو وختونو نه ورانه وه خوکله چې د صدرالدین د جونګړې شاوخوا خلکو ژوند پیل کړ نو د دې پخوانی نوم مالېر(ملیر)هماغسې د خلکو په ژبه پاتې شو. مالي قام په پنجاب کې میشت و او د دوی په نوم ملتان ښار اباد شوی وو چې لومړی مالستان، مولستهان او بیا مولتان شو.

د مالیر په اړه د خلکو یوه بله مشهوره کیسه هم شته، دا چې یو وخت د ستلج سیند نه راوتلی ویاله د شیخ صدرالدین جونګړې ته ډېره نژدې بهېده یوه ورځ شیخ د سیند په اوبو کې د پښې د وینځلو لپاره چې خپله پڼه (پایزار) وویسته نو هغه ترې په اوبو کې لاهو شوه، له خولې یې را ووتل چې "ځه نو زما له پڼې سره ته هم ورکه شه" له دې خبرې نه یې مطلب اوبه وې. له هغې راهیسی د ویالی اوبودمالېر کوټلې نه خپله لاره بدله کړه او اوس له دې ځای سل کیلومتره لېرې بهیږي، دا خبره رښتیا ده چې د ستلج سیند اوبو خپله لاره بدله کړې وه خو د پنجاب ځینو سیندونو د وخت په اوږدو کې ځوواري د اوچ کالئ او سېلابونو له کبله خپلې لارې بدلې کړې دي.

د بهلول لودی سره د شیخ صدرالدین د لیدنې په اړه هم د ده عقیدت مندان یوه کیسه کوئ. دی یوه شپه د خدای په ذکر بوخت و بهرسېلۍ را الوځی، د

(c) ketabton.com: The Digital Library

ده د جونګړې ډېوه نه مړه کېږي. بهلول له خپل لښکربېلیږی او لاره ورکوی. په دې تورتم کې ددې جونګړې بله ډیوه د بهلول لپاره حیرانونکې وه، خو ده د شیخ صدر الدین سرواني په تندي د پوهې او تصوف نښې لیدې، هغه ته یې وویل دعا راته وکړه چې د ډیلی پاچا شم او په زړه کی واپې که زه د هندوستان په تخت کښېناستم نو صدرالدین ته به خپله لور ورکوم. شیخ ورته دعا کوئ او بهلول چې د خپل لښکر سره یوځای شونوملګروته یې داکیسه وکړه. څوکاله وروسته چې دی د ډیلی په تخت کښیناست نوشیخ صدرالدین ته یې خپله لورتاج المرصا په نکاح کړه. د لور په پسول کی بې ورته دولس کلي د جاګیر په توګه ورکړل چې د شپږو نومونه یې داسی وو، مالېر،برناله، پهول، امرګړ، لونګه وال او اسلوه.

د صدرالدین د اوسني زیارت شاوخوا او په خپله په مالېر کوټله کې د هغه وخت په اړه داسې کیسې نوری پوښتنی پېدا کوئ. که د مالېر په نوم ځای موجود نه وو نو دا څنګه امکان لري چې بهلول لودي دا د لور د پسول په دولسو کلیو کې شامل کړو. د مالېر کوټله ځینې خلک دی خبری ته د شک په سترګه ګوری چی ګوندی هغه درویش وو. دوئ باور لری چی صدرالدین د بهلول لودی د یو قوماندان ځوئ ووځکه په تاریخ کی داسی هیڅ بېلګه نشته چی یو پاچا دی خپله لوربو درویش ته په نکاح کړی وی. خو ددی خبری د امکان لپاره به پخپله د بهلول لودی شخصییت ته وګورو. داسې ښکاري چې بهلول په اولیاو ډېر باور لرلو.

د پټیالې نه دولس مېله جنوب لوري ته د سامانه لرغونې ښاریه ده. د دولسمې پیړۍ په وروستیو کې دا په لومړي ځل شهاب الدین غوري ونیوله او دلته یې یوه پوځي چاونۍ جوړه کړه دا هغه مهال و چې د دین د تبلیغ لپاره به صوفیان له افغانستان نه هلته ورتلل. یوه ورځ بهلول د قطب خان(چې وروسته د ده یو امېر شو) او خپل تره ملک فېروز سره سامانې ته روان وچی یو ملنګ ورته

(c) ketabton.com: The Digital Library

مخې ته راغی. دی سید انام یا سید ابن انام نومېدو(مرقع افغان- او طبقات اکبری) ملنګ ورته وویل " په تاسو کې څوک شته چې د ډیلی پاچایي په دوو زرو سیکو واخلي؟" بهلول سره شپاړس سوه سیکې وې. ده هغه ملنګ مخې ته کېښودې او ورته یې وویل "نورې نه لرم" ملنګ پیسې واخیستې او ورته یې وویل پاچاهي تا ته مبارک شه . په لاره کې خپلو ملګرو ورپورې ټوکې ټکالې کولې چې پېسې یې وبایللې، بهلول ورته په ځواب کې وویل که د ملنګ وینا ریښتیا وي نو بیا مې ارزانه سودا کړې ده او که نه د یو ملنګ خدمت مې وکړو، دا هم ثواب لري.

بهلول لودي د عالمانو او دیني بزرګانو ډېردرناوی کاوو. ده په لاهور، ملتان او دیپال پور کې دیني مدرسې هم جوړې کړې وې. دده ځوئ سکندر لودي هم خپله یوه لورشاه عبدالجلیل ته یې واده کړې وه چې لقب یې چوهړبندګي و.

شاه عبدالجلیل د بهاول پورنه دیپال پور(پاک پټن)او بیا لاهور ته ولاړواو د ملتان او لاهورپه مېنځ کې د غوریانود وخت ښارچې کوټ کروړنومېږي، میشت شو. دلته د شاه عبدالجلیل په لاس د راجپوت هندو قام ډېر خلک مسلمانان شول. شاه عبدالجلیل هم د صدرالدین په شان خپله روزي په خپله ګټله، غنم به یې په خپله په مېچنی اوړه کول. د ده په ارادت مندانو کې شیخ موسی آهن ګر او شیخ زین الدین غازي شامل وو.

د مالېر کوټله د نوابي کورنۍ په تاریخ کې لیکلی دی چې بهلول خپل زوم صدرالدین په خپل دربار کې د قاضي په توګه ټاکلی و نو ځکه د ده لقب صدرجهان د ده د شهرت سبب وګرځېد. بهلول لودی د خپلې لور په پسول(جهېز) کې شپږ پنځوس نور کلي هم صدرالدین ته ورکړل او درې لکه روپۍ د کال نغدې به یې د خرڅ لپاره ورلېږلې.

د مالېرد تاریخ نه وړاندې به د دې سېمې د نورو مشهورو ځایونو تاریخ ته وګوروچې نومونه یې بیا بیا یادېږي. د پنجاب دا سېمه دوآبه په نوم یادېږي او

(c) ketabton.com: The Digital Library

علت يې دلته د دوو سيندونو راوي او د ستلج اوبه دي. سلطان بهلول لودي کله چې د هندوستان پاچا شو نو په دې کلونوکی بې شمېره پښتانه د سليمان د غرونو او نورو ځايونو نه د پنجاب په لورې و لاړل، په دې سېمه کې د پښتنو ميشتېدل د لسمې پېړۍ راهيسې پېل شوي وو. د"افغان نوبيليتي او مغل" نومي کتاب لېکونکی ريتا جوشي وايي"د پټيالې په خواوشا د افغانانو داسې بې شمېره مېشت ځايونه موجود وو، دوی ځمکه وال وو او کر کرونده يې کوله ځينې افغانان يواځې په ښارونو کې اوسېدل". د دې لېکوالې خبره ريښتيا ده ځکه چې اوس هم په ختيځ پنجاب کې بسی پټهانان(د پښتنو کلی) او د سلطان پورغوندې ښاريي شته چې پښتنو اباد کړي دي خو اوس په کې يو تن پښتون هم نه موندل کېږي. استاد رشاد په خپل کتاب (لودي پښتانه) کې لېکلي" د سرهند په شاوخوا کې بهلول پور- يا بهلول پوره نومې ځای شته" او بيا د بابرنامې له نقله وايي"د بهلول پور کلا د چناب د سيند پر ژۍ په يوه لوړ مواقع ده".

د لاهور نه ډېلي ته تلونکي په لوی شېرشاهي سړک مالېر کوټله نه شل کيلو متره ختيځ کې د سرهند ښاريه ده چی د لويديځ لخوا ورتلونکو لپاره دا ځای يو مهم پړاو وو. د ملتان د لرغوني ښار په شان دلته هم يوه غونډۍ ده چې د پخوانيو وختونوراهيسی ورباندې يوه دفاعي قلا جوړه وه. په ۲۰۰ ق.م کې دا ځای د "ستودرا ديش" په نوم ياديدوچې وروسته" شيتوتو" شو، همدغه نوم د ستلج سيند لپاره هم کارېدو. د مېلاد نه وروسته دا ځای دافغانستان د کوشاني واکمنو لپاره هم يو مهم مرکز وګرځېد او په دوېم ميلادي پېړۍ کې دا ځای د هندو شاهي پاچايانو پلازمېنه وه. د لسمې ميلادي پيړۍ په وروستيو کې دلته راجپوت چوهان هندوان ميشت وو، خو د غزنوي او غوري تر حملو وروسته دا يوه پوځي چاونۍ شوه. وروسته د ډېلي د تخت ساتنې

(c) ketabton.com: The Digital Library

لپاره د سرهند ساتل ضروري وګڼل شول. د دې ځای والي به پاچا پخپله ټاکلو او سرهند به چې د هر چا لاس ته ولوېدونو مهم برى به یې ګڼلو.
د ډېلي د سلطنت تر اخیستو وړاندې بهلول لودي د خلجي پاچا محمد شاه لخوا د سر هند والي ټاکل شوى و. بیا سلطان بهلول لودى خپل دوه زامن خواجه بایزید اوشهزاده نظام(سکندر لودهي) پرله پسې د سرهند والیان ټاکلي و. بهلول خپله یوه لور چې سبحان نومېده د سرهند یووالي ته په نکاح کړې وه چې لقب یې مېر مېران و. د دوئ دواړو قبرونه د سرهند په شاهي هدیره کې اوس هم شته او د سبحان د قبر په شناخته د هغې د مړینې نېټه ۹۰۱ هجري قمري او د ۱۱ صفرى میاشت لیکلې ده. خو د هند د عامو مسلمانانو لپاره په سر هند کې د شیخ مجدد الف ثاني زیارت مهم دى چې د اکبر پاچا د نوي دین (دین الهى) پر ضد یې مبارزه کړې وه او د سیکانو لپاره دا د ګورو ګوبند د ځامنود یادګار لپاره اهمییت لرى چې د مالیر کوټله په تاریخ کى یوه مهمه پېښه وه. دلته د افغانستان پاچا شاه زمان هم خښ دى.
دا چې ځایي راجاګانو صدرالدین ته څومره احترام لرو په ۱۴۵۸ م کې د کپور تهله د ریاست نواب رائ بهرام بهادر بهټى خپله لور شیخ ته په نکاح کړه یعنې د بهلول د لورسره د واده نه څلور کاله وروسته صدرالدین دوېم واده وکړو. دا مېرمن د بهټیاني جي په لقب وپېژندل شوه. او ښایي د راجپوت دود سره سم ورته په جهېز(پسول) کې کلى اوځمکى ورکړل شوى وي.
د شیخ صدرالدین درې زامن وو چې مشر یې حسن، دویم یې عیسى او دریم یې موسى او یوه لور وه چې د بي بي منګي په نوم یې پیژنو. خو د مالیر کوټله د نواب کورنئ تاریخ لیکونکې عنایت على خان لیکى د صدرالدین د لور هیڅ زکر نه دى کړى. دى حسن د تاج المرسا او عیسى او موسى د بهټیاني ځامن ښاي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د پینځلسمې پیړۍ په وروستیو کې شیخ صدرالدین خپله لوربي بي منګي د توهانه په یوې مسلمانې کورنۍ کې واده کړله. توهانه په ختیځ پنجاب کې اوس د هند د هریانې په ایالت کې شامله ده. ځینې سرچینې وایي چې د توهانه دا کورنۍ راجپوت وه او د غوریانو په وخت مسلمان شوی وه. د بي بي منګي اولاد نه لرلواو د واده نه پنځه کاله وروسته یې خاوند مړ شو. د خاوند ځلوېښتي یې چې پوره شوه نو خسرګنۍ ورته د دویم واده وویل. د هند راجپوت قام د کونډې په واده ټینګار نه کوي او په هند کې ځینې مسلمانان اوس هم د کونډې دویم واده یو عیب ګڼي خو داسې ښایي چې د بی بی منګی خسرګنۍ ېا خو په اسلامی اصولو ټینګه وه او ېا ببا د مزکی او د مال شخړه وه. کېدېشی بي بي منګي مجبوره کړې شوې وې چی د خپلې خوښې خلاف خپل لېور او یا په نژدې خپلوانو کې چاته په کښېني. هغې خپل پلار ته پیغام واستوو چې ځوک دی ورپسې راشي، صدرالدین خپل مشرزوی شیخ حسن ته وویل چې توهانې ته ولاړ شي او خپله کونډه خور ورسره راولي. حسن دا خبره و نه منله او ځرګنده نه ده چې د هغه د انکار سوب څه و خو داسې ښکاري چې پلاراو زوی ډېرې ورځې په دې تېرې کړې.

د مالېر کوټله د خلکو روایت دی چې یوه ورځ بي بي منګي په خپله کوټه کې ناسته وه ، د هغی خسرګنۍ له خوا دوه جوړه جامې چې یوه یې سره او بله یې سپینه وه ورته راوړل شو چې باید یوه په کې خوښه کړي. د سری جوړې مانا د دویم واده منل او د سپینې مانا کفن و یعنې مرګ ته دی تیاره شي. یو روایت دا دی چې بي بي منګي سپینه جوړه واغوسته او د شپې په تیاره کې له کوره بهر ووتله. بهر ورته د پلار له خوا ورلېږلی کسان ناست وو، دا یې له ځانه سره کړه اومالېر ته یې را وسته. خولیکلی تاریخ وای چې شیخ صدرالدین کله چې د شیخ حسن نه ناهیلی شو، نو خپل دوه کشري زامن عیسی او موسی لور پسې واستول. دا چې دوی څنګه خپله خورپه خوندې ډول پلارکره راوسته په

(c) ketabton.com: The Digital Library

دې اړه معلومات نه شته، خو شيخ صدرالدين د بي بي منګي په ليدو خوشحاله شو. اوخپلو دوو زامنو ته يې په دې الفاظو دوعا وکړه " ديغ (ديګ) تيغ (توره) فتح" يعنې رزق موډېر، په توره مو برکت او برياليتوب مو په برخه شي. د مالېر کوټله خلک چې اوس هم چاته دوعا کوي نو همدغه درې ټکي يادوي. د بي بي منګي قبر په توهانه کې دی او څرګنده نه ده چې دا په کومو حالاتواو شراطو کې ښېرته ولاړه، دوېم واده يې وکړو که نه؟

.لږه موده وروسته د صدرالدين دريم زوی شيخ موسی ناروغ او مړ شو، او د هغه هيلې په خپل وروستي زوی عيسی پوری وتړل شوی. . د شيخ صدرالدين د مړينې په نېټه کې د اوو کلونو توپير لېدل کېږي، د ده په مزار۱۵۱۵ ميلادي کال او د تاريخ په پاڼو کې د ده د مړينې نېټه ۱۵۰۸ ليکل شوې ده. هغه د خپل مرګ پرمهال يې وصيت وکړ چې د ده ځای ناستی به د ده کشر زوی عيسی وي خو په دې وصيت د هغه په دوو زامنو کې د تربګنۍ داسې زړې وکرل شوچې دغه کورنۍ يې سره وويشله. د تېغ او د توری وضاحت د ماليرکوټله هغه خلک چی ځان ته منجاور واي داسی کوئ. د شېخ هغه ځامن چی دده امر يې ومنلو ورته د تېغ او د فتح دعا وشوه، دوئ نوابان شول او هغه چی د پلار امر يې ونه منلو هغه ته يې د دېغ (دېګ) دعا وکړه او د هغه اولاداوس دده په زيارت د پخېدونکو دېګونو له برکته ژوندی دی. يو ساده وضاحت چی خلک يې کوئ دا دی چی حسن د مسلمانی مېرمنې ځوئ و نودده اولادونه د صدرالدين د ذيارت منجاوران او د راجپوت مېرمنې اولادونه نوابان شول. خوکه حسن د تاج المرسا ځوئ و نو دې د هندوستان د پاچابهلول لودي لمسې او د سکندر لودي خورئ و. تاج المرصا به په دې خوشحاله نه وی چې د مشر زوی شيخ حسن حق دې وخوړل شي. د صدرالدين د وصييت تر مخه دجاګېر په اړه داسې پرېکړه وشوه چې د بهلول او سکندرلودی لخوا چې کومې ځمکې شېخ صدرالدين ته ورکړل شوې وې هغه

(c) ketabton.com: The Digital Library

به ټول شیخ حسن اودده اولادونوته رسېږي. کومې ځمکې چې شیخ صدرالدین ته د دواړو مېرمنو تاج المرصا او بهټیاني په جهېز کې ورکړل شوې وې، هغه به د شیخ عیسی او دده د زامنو وي. په دی کی نه د نوابئ ، نه د منجاورئ او نه د یو یا بل ځوئ سره نا انصافي وشوه. د لودیانو په سلطنت کی دصدر جهان وظیفه په ډېلي کی یوه لوړه عهده وه. او د پاچا د پر تخت د کښېناستو مراسم دده په وېنا به پېل کېدل. پاچا به په مهمو فېصلو له ده مشوره کوله. خو د صدرالدین ددی رول او د هغه د ډېلي د ژوند په اړه هیڅ نه دي لیکل شوي.

گورو او نواب

په ۱۴۶۹ میلادی کال د راوی سیند سره نږدی په یو وړوکی کلی تلونډی کی د هندوانو د کهشتری زات د یو دکاندارسېوا رام کره یو ماشوم وزېږېدوچی مور پلار ورله نانک نوم غوره کړو. سېوا رام شته من نه و خو د کلی خلکو ېې درناوې کوو.دلته د بهټي قام خلک د لودیانو پر وخت مسلمانان شوی وو. په کلی کی هندوانو او مسلمانانو په گډه ژوند کووخو کله کله مذهبی شخړی به پېدا کېدی. هندوانو به مسلمانانو ته د ښکېلاک گرو په سترگه کتل. نانک چی د وو کالو شو نو پلار د کلی په ښونځی کی داخل کړوخو ماشوم د الف په توری ښوونکی سره بحث پېل کړواو د خدائ د وحدانیېت خبره یې وکړه. د سېوارام په گاونډ کی د یو مولوی سېد حسېن کور وو. هغه چی د نانک خبری واورېدی نو پوه شو چی دی ولی وو. هغه ته یې د اسلامی ازدکړی پېل کړی. نانک به زیات تره په نږدی ځنگل کی ځان ورک کړو. د نهو کالو په عمر کی مور پلار ورته د هندوانو د تار اغوستودودیزه مېلمستیا جوړه کړه. خو نانک د تاراغوستل رد کړل. دی چی د پینځلسو کالو شو نو پلاريي فکر وکړو چی د دکانداریئ ته یې را ووهڅوئ. یوه ورځ یې ورله پېسی ورکړی او د خپل ملازم

(c) ketabton.com: The Digital Library

بالا سره یو ځاې ور واستوو چی مالګه دی واخلی او په نږدی کلو بانډو کی دی خرڅ کړی. منډۍ ته په لاره دوۍ د ملنګانو د یوی ډلی سره مخ شول چی د ولوږې د لاڅه یې خبری نشوی کولی. نانک د ټولو پیسو ډوډۍ واخیسته او ملنګان یې پری ماړه کړل. بیا یې ورسره مذهبی بحث وکړو. پلار یې خبر شو نو دده د وهلو لپاره یې لستوڼی راښکل. خو د کلی مشر رام بولارچی د نانک د درویشۍ نه خبر وو له خپله جیبه ورله تاوان پورا کړو.

بهلول لودي په ۱۴۸۸ عیسوي کال کې د ۳۸ کالو او اتو میاشتو حکومت نه وروسته مړ شو. دده زوی نظام خان د سکندر لودي په نوم چې د ډېلي پر تخت کېناست نو پښتانه د پنجاب نه ور اخوا د هند ختیځ او مرکزي برخو کې خپاره شول. یو لوی شمېر پښتنو ته د مالوی، بندېل کهنډ او نورو ته په بهار او بنګال کی مزکی ورکړی شوی. د پینځلسمې پېړۍ په وروستیئو کې سکندر لودي د دوآب شاوخوا د کوکر(کهو کهر) قبیلې د بغاوت ختمولو لپاره دوه سرداران یوسف خان او نهاند خان ور واستول. دوی د ستلج سیند په غاړه په یوه وړوکي کلي کې خپل پوځې لښکر تم کړ. . نهاند خان د سیند په ختیځه غاړه پاتې شو ،دلته د محمد غوري پر وخت یو وړوکی کلي اباد و چې په کې د هغه وخت یو جومات هم جوړ و.نهاند خان د دغه جومات چار چاپېره د یوه نوي ښار د ابادولوکار پیل کړ او دا یې لودیان ونوموو چې وروسته بیا لودیانه شو. د پنجاب په ځینو تاریخونو کې د نهاند نوم "نهنګ" لیکل شوی چې ګواکې دی دومره ظالم سړی و چې له خلکو نه یې په ژوندوني ځرمنه وېستله او له همدې امله ورته نهنګ وایي.

د سیندپه لوېدیځه غاړه د سلطان پور لودی ښار اباد دی او په ځینو تاریخونوکی راغلی دی چی یوسف خان د ستلج نه پورې غاړې یعنې لویدیځ غاړې ته ولاړ او هلته یې د سلطان پور لودي په نوم د یو ښار بنسټ کېښود خو د سلطان پور لودی نومی ښار زکر د بولسمی پېړۍ راهیسی شوی دی.. دا ښار

(c) ketabton.com: The Digital Library

په لرغوني زمانه کې د سرومان پوراو په کوشاني سلطنت کې د یو لوئ بودهائ مرکز په توگه پېژندل کېدو. د سلطان محمود غزنوی په حمله کې دا ښار ویجاړ شو او بیا د دولسمی پیړئ په سر کې سلطان خان لودی چې د غزنوی دوری یو جنرال و، دلته یو نوی ښار اباد کړو. دا ښار د ډیلي او د پېښور تر مېنځ د تجارتی قافلو د لاری په سر وو نو ډیر ژر دپارلس کلومیټر پراخه شو. د ښار په مېنځ کی یوه وياله بهېده چې کالی بین به یې ورته ویېل. په ښار کی د مساپرو لپاره سرابونه او په برابره فاصله حفاظتی میناورونه جوړ وو. یو وخت دلته ۳۲ بازارونه او د پینځو سوو نه زیات دکانونه وو. په څوارلسمې پیړئ کی دا د لوېدیځ پنجاب مرکزاوپه پینځلسمی پیړئ کی د لودی حکومت والی دولت خان به له دی ځایه دپنجاب پراخه سیمه اداره کوله. ښاي لاهور هغه وخت هم یو وړوکی ښاریه وه. د نانک پلار خپله لور د سلطان پور د یو تن جې رام ته واده کړی وه. ده د دولت خان لودي سره کار کوو. د ځوم په صلاح نانک ته یې په سلطان پور کی یووړوکی هټئ واخیسته. خو نانک د دکان هرڅه وېریا خلکو ته ورکول. په نتیجه کی دکان بی له څه گټی تش شو. جې رام خپل بادار ته د نانک په اړه وویيل. دولت خان ده ته د سرکاری مودي خانې (خیرات خانی) مشری وروسپارله او داسی ښایې چې نانک په دی کار خوشاله وو. لږه موده وروسته پلار ورله واده وکړو او دده دوه ځامن ووزیږېدل. دولت خان لودي د نانک د درویشئ نه خبر وو او هڅه یې وکړه چې دی رسمی ځان مسلمان اعلان کړی. ځکه ده د اسلام په پیغمبر حضرت محمد صلی اله علیه وسلم هم ایمان لرلواو هغه یې ریښتونی نبي گڼلو. خو نانک د مذهبونو د مراسمولکه لمونځ او نورو عباداتوسره ځان نه تړلو. ده د سرکاری خیرات خانې نه دومره ډیر شیان په خلکو وېشل چې د نورو چارواکوکینه یې راپاروله او هغوئ دولت خان لودي ته دده شکایت ووکړو. دولت خان د مودی خانی د سامان اود حساب جاج واخیستونو هر څه

(c) ketabton.com: The Digital Library

ورته سم ښکاره شول. نانک ته يې درناوی ووکړو او نور اختيارات يې هم ورله ورکړل. خو سازشيانو څه موده وروسته بيا په نانک تور ولګوو چې سرکاري مال خپلوانو ته ورکوئ. د دولت خان په امر پلټنې ووشوې خو هر څه سم وو. له دی وروسته که څه هم دولت خان په نانک ټينګار ووکړو چې ورسره دی پاته شي، نانک دا نوکری پرېښوده. ده يو واری بيا د ملنګانو جامې په غاړه کړې او له کوره ووتلو. اوس له ده سره دوه نور کسان هم مله وو. يو مسلمان چې رباب به يې غږوو او مردان نومېدو ، بل هندو چې رام داس يې نوم وو خو خلکو به ورته بدها ويېل. نانک به په پنجابي ژبه کی صوفيانه شعر وويېلو نو مردان به ورله په رباب سر برابر کړواو زمزمه به يې کړو. دری واړه لومړی په پنجاب کی وګرځېدل، ورپسی کابل ته ولاړل. بيا د ايران د لاری ترکی او مکی معظمې پوری ورسېدل. د هغه ځای يوه پېښه داسی ده ، چې يوه ورځ نانک ويده وو اوکعبه ته يې پښې وی. د مکی قاضی رکن الدين ووليدو نو تری پوښتنه وکړه چې ولی يې د خدای د کور سپکاوې وکړو. نانک ورته وويېل که کولی شی نو زما پښې هغه لور ته تاو کړه چې خدای پکی نه وی. په واپسئ د افغانستان د شمال په خلم کی د نانک مسلمان ملګری مردان مړ شو. خو نانک د هغه مړی وسوځوو. بېرته پنجاب ته راوګرځېدو او اوس د مردان ځوئ سجاد ورسره شو. دا ځلی دوی ملتان او ورپسې کندهار ته ولاړل. په دی سفرونو کی د نانک نوم ووتلو او لوئ شمېر هندوان دده منونکی شول.

په ۱۵۱۷ کې سکندر لودي له نړۍ سترګې پټې کړی نو د پښتنود سلطنت زوال هم پيل شو. په ډېلي کې ابراهيم لودي د ليونتوب نښې ښکاره کولي او په هر چا يې شک کاو. خپل ډېر تکړه سرداران يې د همدې شک له امله يا ووژل او يا يې بنديان کړل، نور چې د ده با اعتماده اميران وهغوي يې تېښتې ته مجبوره کړل. آن تر دې چې خپل سکه ورور جلال خان يې لومړی بندي او بيا

(c) ketabton.com: The Digital Library

يې وواژه. د نانک د منونکوشمېره مخ په زياتېدو شوه نوابراهيم لودي، دی خپل دربار ته را ووبللو. نانک هلته پاچا ته هم دروېشانه خبری وکړی خو پاچا ورله د بندسزا وټاکله. پښتانه اوس په ابراهيم نه راټولېدل. دا وخت د پنجاب والي دولت خان لودي مغل پاچا بابر ته پيغام استولی و چې که پر ډېلي يې حمله وکړه نو دی به يې ملګرتيا وکړي

د کابل نه مغل پاچا ظهيرالدين بابرخپلې لښکرې د اباسين نه پورې د دوآبې شاوخوا را ټولې کړې. او په ۱۵۲۲ ميلادي کال کې ابراهيم لودي په پاني پت په جنګ کی ماته وخوړه، هم هلته ووژل شواوهند د مغلو لاس ته ورغلو. نانک وو مياشتی په بند کی وواودبابرپاچا له خوا ورخوشی کړی شو. د نانک منونکی وای چی بابر د نانک سره وليدل او ده ته يې د شرابو د څښلو بلنه ورکړه خو نانک ورته وويېل چی د خداې د معرفت مستو ملنګانو ته د دنيا نشې نه وی پکاری. د بابر په ليکلی ياداشتونو کی د نانک زکر نه دی راغلی. د مغلو په دوره کی نانک چی اوس خلکو ورته بابا نانک او ګورو نانک ويېل، د هند نورو سيمو ته ولاړواو لوئ شمېرخلک دده پېرويان شول. دی د خپل ژوند وروستي څو کاله د راوی سيند په غاړه يو کورکی وسېدو اوهم دلته د بی وزلو خلکو لپاره يې يو ځای جوړکړو چی هره ورځ په زرګونو خلکو به پکی ډوډئ خوړه. د ډېره بابا نانک په نوم دا ځاې اوس هم په لاهور کی شته. د سيند په غاړه ده د کرتار پور نومی يو ښار هم اباد کړوچي وروسته په سېلابی اوبو لاهو شو. نانک په ۱۵۳۸ کی د ۷۱ کالو په عمر کی له فانی نړئ سترګی پټی کړی. د نانک په مړينی د هندوانو او مسلمانانو تر مېنځ شخړه را پورته شوه. دوئ د هغه وروستي مراسم د خپلی عقيدی پراساس سر ته رسولی. دده مړی د يو څادر لاندی ايښی وو او کله چی څادر لری کړی شو نو هلته مړی نه وو. اخر څادر دوه ټوټی کړی شو. مسلمانانو دا څادر خښ کړو او هندوانو خپله برخه وسوځوو. نانک د ژوندپه وروستېو ورځو کې خپل بو

(c) ketabton.com: The Digital Library

مرید خپل ځای ناستې ګورو وټاکلو چې لهنا نومېدواو وروسته د ګورو انګدپه نوم يې د نانک تعليمات خپرول. دنانک يو ځوئ لکهمی چند دنيا داره شو او اولادونه يې اوس هم شته. دوېم ځوئ سری چند د پلار په شان ملنګ شو، ده د وېښتو نه پرېکول، د توری چلول او د ځان د دفاع لپاره جنګی دود رواج کړو. په راتلونکو سلو کالو کی پنجاب د ګورو نانک د منونکو ټاټوبی شوچی سيک په نوم دی نوی مذهب پکی وده وکړه.

د ۱۵۲۲م د پانی پت په لومړی جنګ کی څرګنده نه ده چې د مالېر پښتانه شيخ حسن او شيخ عيسی د چا پلويان وو. شيخ عيسی په ۱۴۹۳ کې سون پت د راي صوبه خان لور را واده کړې وه او مشر زوی يې خان محمد شاه نوميدو، د شيخ حسن مشر زوی سليمان نومېدو. دواړو توربورانو په يوه وخت کې ملګرتيا هم لرله او تربګني يې هم پاله. د مغلود واکمنئ سره شيخ حسن چې لا تراوسه يې د پلار په بی انصافئ د مالېرله مشری لاس په سر نه و، دا موقع مناسبه وګڼله او د مغلو لخوا ټاکل شوي استازي (شاهي ګماشته) ته يې د خپل حق غوښتلو لپاره دعوه وړاندې کړه. په مالېر کې د شيخ صدرالدين د وصيېت د ټکي بدلول نا ممکنه خبره وه او شيخ عيسی د خپل ورور په دعوه دومره په قهرشو چې د ډېلي يو قاضي ته يې مخه کړه، هلته فيصله وشوه چې د وصيېت ټکي نه شي بدلېدی.

شيخ عيسی په ۱۵۳۸ م کې د شپېتو کلونو په عمر کې مړ شو او څلور څلوېښت کلن محمد شاه د پلار په ګدی کېناست، په دې وخت کې د ده لقب رئيس وو. که څه هم د مالېر ډېرې ځمکې د خان محمد شاه په لاس کې وې خو د ډېلي له لورې ورباندې يو چارواکې (مېرفېصلی) ټاکل شوی و چی د ماليي او نورو اداري کارونو څارنه به يې کوله. د شېخ حسن ځامنو ميرزا خان اوسلېمان د خپل تربور نه د بدل اخېستو لپاره يوسازش وکړو او مېر فېصلي يې وواژه. د مغل د يو چارواکي وژل قانوني جرم و او د ډېلي له لورې ددی

(c) ketabton.com: The Digital Library

جرم سخته سزا وه. په دی کار نه یوازې دا چې د مېرزا خان او سلیمان ټولې ځمکې ضبطې شوی بلکې د صدرالدین ټولو خپلوانو ته هم له مالېرنه د وتلو امر وشو.

خان محمد شاه دټول ټبر سره یوځای د خپل نیکه دسون پت رای صوبې خان (چی دده د مورپلاروو) سره واړاوه خو ډېر ژر د هندوستان د سیاست یول بل لوبغاړې مېدان ته شو. د بنګال او بهار واکمن شېرشاه سوري د بابر پاچا زوی همایون ته چې د خپل پلاربابر له مړینې وروسته د ډېلي پر تخت ناست و، په ېو جنګ کی ماتې ورکړه او د هند پاچاهی ېو واری بیا د پښتنو لاس ته ورغله.

همایون د ایران له پاچا طهماسپ سره پناه واخېسته. خان محمد شاه د شېرشاه سوري لخوا ټاکل شوی د سرهند والي ته خپل خواست یوړ او په ۱۵۴۳ عیسوي کال کی د نذرانې د پیسې ورکولو نه وروسته او د شاهي پوځ د منصب په اخیستود مالیر رئیس وټاکل شو. په دی کار د نواب او د منجاور کورنئ سره ووېشل شوی. مېرزا خان او سلیمان هم د خپل نېکه ځمکو ته بېرته ور وګرځېدل خو اوس د سرهند والي د دوئ په ځمکومالیه اخېسته. ښائ هم له دی وخته دوئ د مزکه والو یا خانانو په توګه وپېژندل شول. محمد شاه د لودیانو، مغلو اودسوریانو دورې ولېدې او په دې سیمه کې دېرله پسې جګړو شاهد و. نوموړی د مالېر د رئیس په توګه د پاچا او د مرکزی حکومت سره اړیکی ټینګی کړی. دی په ۱۵۴۵ عیسوي کال کې ومړ او درې زامن محمد اسحق، شاه منصور او عبدالله یې پرېښودل. محمد اسحق د خپل غورنېکه په څېر یو مذهبي کس و. ده د خواجه معدود (مودود) په لقب شهرت لرلواو کله چې ده د خپل پلار پټکې په سرکړو نوهغه مهال د شېرشاه سوري زوی اسلام شاه حکومت کاوه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د پنجاب وړې وړې سیمې اوس د سرهند له لورې اداره کېدې اود دې مشر د چکله دار په نوم د ډیلي له لورې ټاکل کېدو. خواجه مودود د خپل پلار ځمکې په برابر ډول په خپلو ورونو ووېشلې چې په نتیجه کی یې د دوئ په کورنۍ کې بی اتفاقي او جګړې رامنځ ته کړې. د ده دوو ورونو شاه منصور او عبدالله د سرهند له والي سره نیغ په نیغه اړیکې ټېنګې کړې چې په دې کارد یوبل پر ضد د سازشونو لړئ پیل شوه.

د سوري سلطنت په ډیوه کې تیل په خلاصیدو شول او په ۱۵۵۵عیسوي کال کې د بابر پاچا زوی همایون یو واري بیا د ایران نه لاهور ته را ورسېد، د شېرشاه لمسی سکندر سوري د سرهند سره نژدې د هغه مقابلې ته را ووت خو په جنګ کې یې ماتې وخوړه. په دغه جنګ کې خواجه مودود بی طرفه پاتې شو، همایون بری وموند او یو واري بیا د هند واکمني د مغلو لاس ته ورغله خوهمایون په ۱۵۵۲ میلادی کال د شېر شاه له خوا جوړ شوی د ډېلي په پرانا قلا کی د شېرمنډل نومې ودانۍ له پوړیو په را پریوتو مړ شو نودده دولس کلن ځوئ جلال الدین د خپل پلار د پتمنو امیرانو په مرسته د دلي پر تخت کښېناستو.

خواجه مودود په ۱۵۲۲ عیسوي کال کې له فاني دینا سترګې پټې کړې او د ده د دوو زامنو فتح محمد خان او عبدالرزاق خان نه یې مشر زوی د مالېر رئیس و ټاکل شو. د فتح محمد خان د ورور عبدالرزاق دا هېله وه چې څرنګه د ده پلار خپلو ورونو ته په ځمکو کې برابرې برخې ورکړې وې، د ده وروربه هم داسې وکړې خو فتح محمد د نوي مغل واکمن اکبر پاچا د پېر د انتظامي چارو نه ښه ګټه اخېستل غوښته. فتح محمد خان خپلې ډېرې شاړې ځمکې کرنېزې کړې او د مالیې په چارو کې به یې د سرهند د چکله دار مرسته کوله.

په ۱۵۵۲ کی ګورو انګد مړ شو او دده یو مرید امر داس د ګورو په توګه وټاکل شو. تر هغه وخته هم د نانک پېرویانو د هندوانو ډېر رواجونه نه وو

(c) ketabton.com: The Digital Library

پربښنی چې ہو پکی د ستی رسم وو. امر داس د سیکانو لپاره ددی ممانعت ووکړو. خو ددی رواج د ختمولو اصلی عامل مغل پاچا اکبر گڼل کېږی. امر داس په ۱۵۷۴ کی مړ شو نودده ځوم رام داس یې پر ځای گورو شو او له دی وخته دا منصب موروثی شو. رام داس د اکبر پاچا په بلنه د ربار ته ورغلو او لکه چې د پاچا عادت وو د بېلا بېلو عقائدو د منونکو سره به یې مباحثې کولې، رام داس هم د نانک لاره ورته روښانه کړه. دا د اکبر پاچا سرپرستی وه چې رام داس په ختیځ پنجاب کی د سیکانو د لومړی ښار امرتسر د جوړولو کار پیل کړو. د نانک منونکو د پورا مذهبی جذبی سره ددی ښار په جوړولو کې مادی مرستی وکړی. او سیکان د لومړی ځل لپاره د ہو قام او د قوت په توگه د هندوستان په تاریخ کې ووپېژندل شول. د رام داس ځوئ ارجن په ۱۵۸۲ کی گورو وټاکل شو او ده په امرتسر کی د اوبو تالاب او معبد جوړ کړو چې اوس د طلائ معبد په نوم یې پېژنو. د شپاړسمې پېړئ وروستی کلونه په هند کی د شورشونو شاهد وو.اکبر لا ژوندې وو خو په مغل کورنئ کی د اکبر د ځوئ سلیم او د لمسي خسرو تر مېنځ د پاچاه کېدوسیالی پیل شوی وه. د خسرو مور او خسرگنئ راجپوت هندوان وو او دوئ د پوځ لوېه برخه اداره کوله.

په مالېر کوټله کی فتح محمد د یوښه واکمن په توگه را وځلېد ، او د سرکاري لقب له ورکړې پرته به خلکو نواب فتح محمد خان باله. د ده مېرمنه د جهال نومې کلي یوه راجپوته وه، دلته له تېرو دوو سوو کلونو راهیسې افغانان مېشت وو او ډېرو په کې د مالېر له افغانانو سره خپلولي لرله. خو فتح محمد خان د پنځوسو کلونو په سن کې هم اولاد نه لرلواو اخرد کورنۍ په غوښتنه یې د پنجاب د روپړنومې کلي د بوې افغانې کورنۍ جینئ را واده کړه چې خپلوان یې د مغل حکومت په لوړو عهدو(دندو) مقرر و.

(c) ketabton.com: The Digital Library

په ۱۵۹۳ م کې د ده په کور کې یو ماشوم وزېږېد چې بازید خان ونومول شو، په دې وخت کې فتح محمد ۵۳ کلن و. دوه کاله وروسته دده بل زوی بهاول خان وزېږېدوخو فتح محمد خان د خپلو زامنو ځواني و نه لیده او په ۱۲۰۰ م کې یې له نړۍ سترګې پټې کړې.

مالیر او کوټله

نن د فتح محمد خان ځلوېښتې ده، ټول خپلوان په مالېر کې راسره را ټول دي. د فاتحې او دوعا نه وروسته یو سپین ږیری پاسېږې، اووه کلن بازید خان ته د خپل پلار د مشرۍ پټکې په سروئ او په هغه ګدۍ یې کښېنوي چې د مالېر د مشر لپاره ځانګړې شوې ده. د یوې پردې تر شا د بازید مور دا هرڅه ویني، څو ورځې وړاندې د هغې په کاله یو برهمن راغلی او د بازید په اړه یې وېلي و چې دی به لکه د لمر په اسمان وځلېږي. د دواړو وروڼو(بازید او بهاول) د زده کړو لپاره ښوونکي وټاکل شول، د هغی پېر له دود سره سم دوئ د توري وهلو، د اس د سپرلئ، غشې او نېزو ویشتل ازده کړل. له وړوکي عمر نه یې مورورته د انتظام، د خلکو سره د چلن او ناستې ولاړې ته پام کاوو.

په ډېلي کې ۱۲۰۵ کی د اکبر پاچا د مرګ نه وروسته د هغه زوی سلیم د جهانګېرپه نوم پرتخت ناست کښېناستو او دده ځوئ خسرو پروېز پنجاب ته ووتښتېدو. د پاچاهئ په هیله ده خپل تیت و پرک ځواک راټولوو. ده د سیکانو ګورو ارجن سره هم وولیدل او هغه ته یې خواست ووکړو چې دده د برېالیتوب لپاره ورته دوعا ووکړی. داسی ښایئ چی ګورو ارجن د خسرو سره د پوځی مرستی ژمنه هم کړی وی. چی نتیجه یې دده لپاره ښه نه وه. د مغل پاچا جهانګیر د خزانی وزیر چانډو شاه نومېدو او ارجن د خپل سېاسی اغېز د زیاتولو لپاره د خپل ځوئ هرګووند د واده لپاره د هغه لوروغوښته. وزیر نه

(c) ketabton.com: The Digital Library

ښوائی دا چی د ارجن خواست یې رد کړو بلکه د هغه سپکاوی ښئ هم وکړو. وروسته چانډوشاه خپله فېصله واړوله او ارجن ته یې ښه سوغاتونه ور واستول. خو ارجن داهر څه ددی ځواب سره بېرته ولېږل چی اوس که د ټولی دنیا شته منی هم ورله ورکړی نو دی د هغه لور نه غواړی. وزیر په دی سپکاوي په قهر شواو د بدل اخیستو لپاره یې جهانګیر پاچا ته لمسون پېل کړو. پاچا د خپل نافرمانه ځوئ هرملاتړی ته سزا ورکول غوښته. چانډو شاه ته یې اجازه ورکړه چی ارجن ته دی پخپله سزا ورکړی. ګورو ارجن په لاهور کی وونیول شو او په بندی خانه کی شکنجه او هم هلته د مرګي د مرض د لاسه مړ شو.

د ارجن وروور پرتهی مل غوښتل چی د خپل وراره هر ګووینډ پرځای دی پخپله د سیکانو مشر شی خود قام وګړویې مخه وونیوله. ګورو ګووینډ د پلار د بدل او د وولس لپاره د وسلی را ټولول او د هر سیک لپاره جنګی تربیه لازمه ووګڼله او ورو ورو د امن او د صلح پر ځاې ددی مذهب منونکی سیکان د اور پکو او د جنګیالو په توګه یو ځواک شول. دی پخپله د جهانګیر پاچا په پوځ کی د یو عسکری سردار په توګه ورګډ شو او ښو وخت د خپل پلار قاتل چانډو شاه ګوتو ته ورغلو نو په پښه کی یې ورته پړی واچوو او د ښار په لارو کی یې په راښکلو راښکلو ووژلو.

د یووښتو کالو په عمرکی بازید خان د یو پوخ سیاست وال او پوځې په توګه د مالیر د مشر دنده په غاړه واخېسته. له ریئس کېدو سره سم هغه د شیخ صدرالدین کورنۍ پر ځان را ټوله کړه. خپلو تربورانو او شاوخوا کلیو کې مېشتو پښتنو ته یې بلنه ورکړه چې تربګنۍ دې شاته کړي او د مالېر په جوړولو کې دی ورسره لاس یو کړي. ده په لومړي ځل د مالېر لپاره یو پیاوړی پوځ جوړ کړ او د پوځیانو په روزنه کې یې خپله هم ونډه اخېسته. د سرهند د چکله دار سره یې د ځمکو او د پرګنو د مالیې چارې دومره قوي کړي چې هغه

(c) ketabton.com: The Digital Library

به د ده مشورې منلی. خوپه کورنۍ کی دننه د تربور ولۍ او د وړو وړو شخړو د هوارولو کار دده مخه نیوله چی په مالېر کی د پر مختګ څه کار ووکړی.
په ۱۶۲۸ میلادی کال کی جهانګیرپاچا مړ شونو دده ځوئ خرم د شاه جهان په نوم د ډېلي پر تخت کښېناستو. هغه خپل مشر ځوئ دارا شکوه د پنجاب والی وټاکلوچی په لاهورکی ووسېدو. داراشکوه پخپله یو متقی کس وو او د دروېشانو سره به کېناستو پاسېدو. گروهرګوویند دده نږدی ملګری و.
سیکان د یو پوځی قوت په توګه د مغل سلطنت لپاره د خطر بوه الامه وه او شاه جهان غوښتل چی ددوئ زور مات کړی. هغه د مخلص خان په مشرئ وو زره پوځ پنجاب ته ور واستو او د امرتسر سره نږدی په لومړی ځل سیکان او مسلمانان د جنګ لپاره یو بل ته مخامخ شول. مسلمانانو سخت جنګ وکړو خو ماته یې وخوړه. د داراشکوه په مېنځګړتوب روغه وشوه او هر ګوویند د بل جنګ د مخ نیوی په هوډ د خپلو جنګیالو سره د ستلج سیند نه پینځلس میله لری دجنوب په ځنګلونو کی ژوند پېل کړو. څه موده وروسته د هرګوویند یو ملګري د شاهی طوېلی نه دوه اسونه غلا کړل او د پاچا قهر یې راو پارو. مغلو بیا پنجاب ته لښکروروااستو او بیا یې ماته وخوړه. سیکان په دی بریالیتوب ډاډه شول، د ځنګله نه راوتل او په کرتار پور کی مېشت شول خو دوئ د یو لوئ جنګ لپاره څه موده ځانونه غلی وونیول.
د هرګوویند یو پښتون ملګری پېنده (پاېنده) خان نومېدوچی ده ورتهورور ویېل. د هر ګوویند د ځوئ سره یو باز وو چی پېنده خان ته یې ورکړی و. بوه ورځ دا باز والوتو او ورک شو. د ګورو او د پېندا خان تر مېنځ خبری ورانی شوی او د ګورو په کېږدئ کی ولاړو ځینو سیکانو پېندا خان ووهلو. پېندا خان د بدل اخیستو په موخه د شاه جهان دربار ته ورغلوچی سمدلاسه یې ورله پوځ ورکړو او د سیکانو سره یې د دربم جنګ لپاره ور واستو. د جنګ په مېدان کی څو ورځی توری برېښېدی او دواړه غاړی په مېړانه وجنګېدې. اخر

(c) ketabton.com: The Digital Library

هرگووېند او پېندا خان ېو په ېو د جنګ مېدان ته ورودانګل. پېنده خان د هر ګووېند په توره ووژل شو. **مغل** پوځ د **خپل** سردار په وژنې جنګ ووبايللو او د هر ګووېند د مېړانې کيسې هرې خوا خپرې شوې. مغلو ډېره هڅه وکړه چې دې ژوندې وونيسي خو بريالي نشول. په ۱۲۴۵ کې دې مړ شو او د ده د وصيېت سره سم دده لمسې هر رائ ګورو شو. هررائ د **خپل** نيکه په پرتله امن غوښتونکې و.

په مالېر کې چې کله بازيد خان **خپل** خپلوان ځان ته را نژدې کړل نو ډېر د ده په کور اوسېدل، د صدر الدين ټبر اوس ډېر شوی وو. او د اوسېدو کورونه پرې تنګ شول آن تر دې چې په ۱۲۵۳ م کې د بازيدکشر ورور بهاول خان د **خپل** تربور سلطان خان لخوا د کور په سر ووژل شو، بازيد خان د يوې لوېې قلا د جوړولو لپاره د ډيلي چارواکو ته درخواستونه کول او ټولوخپلوانو ته يې ډاد ورکو چې دې به ډېر ژريوه پخه قلا جوړوئ خو د ورځو د تېرېدو سره د هغه مشکلات زياتېدل. **مغل** حکومت د هند ټوله خاوره د پاچا ملکيېت ګڼله او هر چا به چې د يوه پوخ کور ودانې او کلا د جوړولو هوډ وکړ نو حکومت نه به يې اجازه اخېسته، پايله يې دا وه چې ولسي خلکو پاخه کورونه نه شوای جوړولي او خامو کورونو کې به اوسېدل. يوه ورځ د بازيد خان يو تربورهغه ته دا پيغور ورکړ چې ترڅو ستا قلا جوړېږي موږ به مړه يو. د بازيد لپاره دا پيغور يوه ننګونه وه، ده د سرهند د چکله دار نه يو ليک واخيست، په روپړ کې د **خپل** ماماخېلو په سفارش د ډېلي دربار ته ورغلو چې د پاچاامر واخلي.
شاه جهان پاچا اوس ناروغه و او دده د دوو ځامنو دارا شکوه او اورنګزېب تر مېنځ د تخت لپاره مبارزه پېل شوی وه. په دې وخت کې اورنګزېب **خپل** پلار او خورجهان ارا د اګرې په کلا کې نظر بند کړي و او د **خپل** مشر ورور دارا شکوه پسې لاهور ته روان و چې د تخت وارث شي. دارا شکوه د هر رائ

(c) ketabton.com: The Digital Library

مرسته تر لاسه کړه خو داورنگ زېب ځواکونو دارا شکوه ووژلو اود هغه سر یې ورته راوړو.

. مغل پاچا به په دوبي کې کشمیر ته تلو او په لاره کې به د پنجاب راجاگانو د ده امنیت نېولو ، د مالېرد پوځ یوه ډله به هم د انبالې نه د شاهي لښکر سره مله وه او دا به یې د ستلج ترسینده بدرگه کاوه. په لاره به د شاهي کورنۍ غړو ښکار کو. بازید خان په ځوانۍ کې څو واری د شهزاده اورنگزیب سره د ښکار پر وخت ملگرتیا کوله. د پنجاب دغه سیمې په ځنگلونو پټې وې او په کې هر ډول وحشي ځناور پیدا کېدل. یو حل اورنگزیب دلته پړاوو اچولی و چې یو زمری شاهي خېمې ته نژدې ورغی. بازید خان سم د لاسه پخپلی توری دا زمری وواژه. افسانه ویونکي واي، د ده همدغه کار د اورنگزیب خوښ شوی وي چې په مالېر کې ورته د بوې کلا د جوړولو امر ورکړ. خو په اصل کی بازید د دارا شکوه سره په جنگ کې د اورنگزیب ملا تړ کړی و او کله چی اورنگزېب لاهور ته په لاره د امبالې، سر هند ، لودیانی او روپړنه تېرېدو نو د مالېر ځواک هم ورسره د لاری ملتېا کوله. او بیا د ستلج سیند نه پورې وتلو کی یې ورته لاره ښودله.

اورنگزیب په خپل مرام کې بریالی شونو په ډېلي کې پر شاهی تخت د کښېناستو په موقع یو لوی دربار جوړ کړ، بازید خان ته یې د سیف الملک او د اسدالله د القابو او نواب د خطاب سره د قادر اباد او نوان گاون پرگنۍ د جاگېر په توگه ورکړې او په همدې موقع هغه ته د بوې کوټلې او د ښار د جوړولو اختیار ورکړل شو. اورنگزېب د سیکانو گوروهر رائ هم ډېلي ته راوبللو ، خو هغه خپل مشر ځوئ رام رائ ته بو لیک ورکړوچی پکی د خپل ځان په اړه بئ لیکلی و چی دی یو ملنگ سړی دی او د خپلی جونگړی نه به پاچا ته دوعا کوئ. اورنگزېب په دی لیک ارامه شو خو د ضمانت لپاره یې رام رائ په خپل دربار کی ووساتلو او ښه چلند یې ورسره کوو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

په مالېر کی بازید خان په ۱۲۵۷ میلادي کال کې د مې په میاشت د محرم په لومړۍ نېټه د ښارا اساسی تېږې د ایښودو ورځ و ټاکله. د دې لپاره یې دوه شخصېتونه را وبلل چې یو یې صوفي بزرگ عالم شاه فاضل چشتي او دویم یې د هندوانو یو بېراګي سادهو مهاتما شام دهمودهرو. ده شاه فاضل ته خواست وکړ چې په دغه نوي ښار کې د خلکو د مېشتېدو دوعا وکړي، شاه فاضل د اوبو یو ډک منگی را وغوښتو. وایي چې بازید خان دا کار په خپلو لاسونو وکړ، له کوهي نه یې اوبه را وویستې منگی یې ډک او شاه فاضل ته یې ورکړو. شاه فاضل د قران څو ایاتونه تلاوت کړل او بیا یې ورته وویل چې دا اوبه د سیمې ټولو کوهیانو کې لږې لږې واچوه او ورته یې وویل هر هغه ځوک چې کوټلې ته راځي همدلته به مېشت پاتې کېږي. په سر کې د بازید خان د کلاد بنیاد تېږه کېښودل شوه، د دې کار لپاره هغه د تېرو دوو کلونو راهېسې مواد را ټولوو. دا ښایي چې بازید خان د ښار نقشه له وړاندی لرله. ځکه په یو کال کې د ده کوراو بل کال ته د مالېرکوټله د کلا جوړول پوراشو. ښار په څلورو برخو وېشل شوی و چی د بازید خان د څلورو ځامنو په نومونو یادېدل، فېروز، حسېن، سروراو اختیار. د ښار د قلا دیوال درې مېله اوږد و، مستطېل شکل او ځای ځای یې دڅارنې برجونه لرل. په دی کی اووه دروازی وی چی لاهوری، کابلي، ملتاني، سرهندی، سونمي، ډېلیاوکشمیری نومېدی. دې سره مالېر کوټله د یو مکمل ښار بڼه خپله کړله او د لومړي ځل لپاره د دې او سېدونکو په پخو کورونو کی ژوند پېل کړو.

د سیکانو گورو هر رائ په ۱۶۶۱ کی د مړینی پر وخت خپل کشر ځوئ هری کشن د گورو په توگه وټاکلو چی ماشوم و. په دی فېصله په مغل دربار کی رام رائ سخت په قهر شو. دی او هری کشن د بېلو بېلو مېندو ځامن و. هری کشن اورنگزېب ته خپله دعوی وړاندی کړه او پاچا امر وکړو چی هری کشن دی د هغه دربار کی حاضر کړی شی. اورنگزېب د هری کشن په لیدو د هغه د پوهی

(c) ketabton.com: The Digital Library

او هوښیارئ نه متاثره شو. او اعلان یې وکړو چې هم دی به د سیکانو گورو وی خو ماشوم هری کشن د چیچک په مرض اخته شو او د ژوند هیله یې ختمه شوه. دده منونکو تری د راتلونکی گوروپه اړه وپوښتل نو ده د خپل تره تېغ بهادر نوم واخیستو. د هرگوو بند دا ځوئ د پلار د مړینې پروخت ماشوم و او د هغه د وروستئ مېرمنی اولاد و. هم له دی وخته سیکان په دوو ډلو ووېشل شول.

بازید خان له مغلو پرته په گاونډ کې د راجپوت او سیکانو سره هم ښې اړېکې وساتلې. په نابېه، جیند او بټاله کې هغه مهال د پهول سنگه کورنۍ واکمنه وه چې وروسته بیا د پهولکیان سرکار په نوم یې شهرت پیدا کړ. د گومتي را جه سردار چېن سنگ و چې ښه انتظامي صلاحیت یې لاره. د بازید خان په وینا د سر هند چکله دار له هغه سره سلا مشورې پیل کړې، د بازید خان په سفارش د مغلو لپاره به د پنجاب د دې ځنگلونو حاصلات او محصول پهول سنگ را ټولول چې خپله برخه به یې هم په کې اخیسته. له دې کار سره د چېن سنگ په زړه کې کینه او حسادت پیدا شو. یو کال سخته وچکالي وه او پهول سنگ له خپلو ځمکو ډېره گټه ونه کړه چې په پایله کې د مالیې ډېرې پیسې وریوري شوی. چېن سنگ همداسې موقعې په لټه کې و، د سرهند چکله دار چې مالیه ترلاسه کوله هغه ته یې وویل پهول سنگ ته د مالیې پیسود ادا کولوموده (مهلت) مه غزوه، که ډېلې دربانذی بد گومانه شوه نو ممکن دا عهده درنه واخلي. په دې خبرې چکله دار د پهول سنگ د نیولو او په بند کې د اچولو امر وکړ.

بازید خان چې خبر شو نو د خپل ملگري د راخوشې کولو لپاره سملاسي سرهند ته ولاړ، له هغه ځایه یې د ده لپاره پروانه ترلاسه کړه خو په لاره کې خبرشو چې پهول سنگ په بندي خانه کې مړشو. بازید خان د ده مړی واخیست، پټیالې ته یې یوړ او د هغه خپلوانو ته یې د وروستي مراسمو لپاره

(c) ketabton.com: The Digital Library

وسپاره. په ځينو تاريخونو کې راغلي چې پهول سنگ د مرگي په مرض اخته او د بې هوشۍ چپه به ورباندې راتله، دی روغ و خو د مړي گمان پرې شوی او په اصل کې ژوندی و. انگريز تاريخ لیکونکی گريفن په دې نظر دی چې پهول سنگ د هندوستان د سادهوانو نه هغه هنرزده کړی و چې سړی تر ډېرې مودې ساه بندولی شي او خلک پرې گمان کوي چې دی مړ دی. هغه د بندي خانې نه د تېښتې دغه لاره پيدا کړی وه.

د نواب بازيد خان دوه مېرمنې وې، لومړۍ يې د بهمنانو له کلي نه وه چې په پنجاب کې دی او په ځينو تاريخونو کې د بهمن په نوم داسې اندازه شوې ده چې هغه بهمن شهزادگۍ وه (بهمني سلطنت په گجرات او احمدنگر کې جوړو) او دويمه مېرمنه يې د کپور تهله اوسېدونکې وه. د بازيد خان پنځه زامن و چې مشر فېروز خان په ۱۲۵۹ کې د پلار د مړينې وروسته نواب شو.

تېغ بهادرخپل ټول ژوند د بهار په ايالت کی په سختيوتېرکړې و. خود سيکانو د مذهبی مشرپه توگه اوس ده سره يو زر سپاره عسکرو او په کرتار پورکی يې د خپلو مريدانو په پيسو يوه لويه کلا جوړه کړی وه. ده به په کلا کی دربار لگوو. اخوا اورنگزېب پاچا په هند کی د توری په زورد اسلام خپرولو ته بډی وهلی وی، امريې وکړو چی تېغ بهادر دی د خپلی کورنۍ سره ونيول شی اوده دربار ته يې حاضر کړی. په ۱۲۷۵ کی دی لومړی سرهند ته او بيا دهغه ځايه د اوسپنې په پنجره کی بند ډيلي ته ورسول شو. هلته دی د جې پور د راجه په کور کی ايسار کړی شو. راجه دده د ضمانت هڅه وکړه خو پاچا تېغ بهادر ته د اسلام په دين کی د داخلېدو ووېل. د ده په انکار جلاد د پاچا په امر دده سر پرېکړو. دده ځوئ گوبند نومېدواو تېغ بهادرد خپلې گرفتارئ پر وخت هغه د گورو په توگه نومولې و. وروسته ده د بهارپه پټنې کی ژوند پيل کړواو د هندو مذهب د لويو پنډتانو نه يې ديني ازدکړی وکړی.

د بهار صوبه د اورنگزيب د ورور شجاع په لاس کې وه، خو هغه د دې د انتظام

(c) ketabton.com: The Digital Library

نه عاجز و او ډېر ژرپه کې د مرهټو مشر شيواجې سر را پورته کړو چې له څو کالو راهيسې د مغلو پر ضد په چريکي جنګ بوخت و. اورنګزېب به ددی جنګونو لپاره لوئ شمېر پوځ وراستولو چی د مالېر کوټله ځوانان به هم پکی شامل و

نواب فېروز د پلار په شان مالېر کوټله ښه اداره کړه، خو څلور کاله وروسته مړ شو او د ده مشر زوی شېرمحمد خان په ۱۶۷۲ م کې د مالېر کوټله نوابي ترلاسه کړه. دی د خپل نيکه بازيد خان تر سيوري لاندې لوی شوی واو په اوولس کلنۍ کی يې نه يوازې دا چې په پوځي مهماتو کې ګډون کوو بلکه د مغل پاچا اورنګزيب د ښکار لپاره تابيا هم کوله چې پکی په زرګونو کسان، اسونه، هاتيان او سامان د يو ځای نه بل ته وړل کېده.

د شېر محمد نوابي د مالېر کوټلې لپاره يو ډېر مهم پړاو و. د اورنګزيب په مخالفت د هند په ډېرو برخو کې بغاوت روان و، د مرهټو سربېره سيکان هم د هغه د سختې مذهبي تګلارې پر ضد را پاڅېدلي و. نواب شېر محمد خان د مرهټو سره جنګ لپاره د مغلو لخوا بهارته ولاړوچی ددی ايالت لوېه برخه يې نيولې وه. په دی وخت کی د مالېر کوټله چارې دده ورور خضرخان په مخ بېولی. شېرمحمد د يوه غښتلي پوځ مشري کوله او د بهارد بېا نيولولپاره يې دومره مېړانه وکړه چې اورنګزېب ورله په پنجاب کی اويا کلي په جاګير کې ورکړی. په دې وخت کې د بازيد خان دوو نورو زامنو حسېن خان او اختېار خان هم ځان له پوځي ډلې او په خپلو سيمو کې پخې قلاګانې جوړې کړې وې اود مغل پوځ په ملاتړ جنګېدل.

د بهار د کمپاين نه په راستنېدو شېر محمد د خپل نوي جاګيرپه انتظام لاس پورې کړ،او د جبوال په کلي کې يې يوه پخه کلا جوړه کړه. دا ځای د شېر پور په نوم مشهورشو او اوس د پټيالې په ضلع کې شامل دی، دلته ځينې پخوانۍ قلاګانې اوس هم شته. د شېر پور د ابادولو نه وروسته نواب شېر

(c) ketabton.com: The Digital Library

محمد خان نورکسان وروزل او خپله جنگي ډله يې لا پياوړې کړه. دی يو واری بيا ډهلی ته را وبلل شوخودا وارد هغه خدمتونه د پښتنو د يو باغي سردار پر ضد په کارو.
د بدايون په ولسوالۍ کې د روهيله پښتنو يو مشرعلي محمد خان مغل واکمن ته د ماليي ورکولونه ډډه وکړه اود بغاوت بيرغ په پورته کولو ډير ځواک يې موندلي و. دوئ سره د جنګ لپاره نواب شېر محمد خان د مغل پوځ مشری کوله او په دوو جنګونو کې روهيله پښتنو ته يې ماتې ورکړه ، علي محمد خان د خپلو يو شمېر پوځيانو سره لاس تړلی ډهلي ته راوستل شو. شېر محمد خان د دې بريالیتوب په بدل کې د پنجاب نهه مهم ځايونه چې پکی لوديانه، روپړ، ماچې واړه، پائل او بابيان شامل و، د جاګير په توګه ترلاسه کړل. ددی سربېره د اورنګزيب له خوا يوه توره ، يو اس د شېر بهادردخطاب سره يې ترلاسه کړل او د سرهند د نايب چکله دار دنده هم ورته وسپارل شوه.
د بدايون زياتره پوځيان چې بندي نيول شوي و هندوان و، د پاچا په امردوی شېر محمد ته وسپارل شول چې مالير کوټلې ته يې را وستل، دوی يې مسلمانان کړل او ځمکې يې ورته ورکړې. وروسته چې کله شېرمحمد د مالېر کوټلې لپاره سرکاري پوځ جوړو نو زياتره همدغه خلک په کې شامل و، دوی ته به يې د شېر محمد چېله ويل. اورنګ زېب د غلام لپاره د چېلا ټکيي د کارولو امر کړی و. د چېليانو کوڅه په مالېر کوټلې کی اوس هم شته.
د هند په لر او بر کی جنګونه روان واو مغل خزانه په تشېدو وه. په ۱۲۷۲ م کې اورنګزيب د جنګ لپاره د پېسود پوره کولو په تکل شو، هغه د هند د نامسلمه خلکولپاره د جزيه ورکولوقانون جوړکړوخو په دې کارهغه د هند په ګوټ ګوټ کې د خلکو قهر او غصه را وپاروله او څه لږ ډېر خلک چې ورسره و هغه هم ترې خپه شول.

(c) ketabton.com: The Digital Library

په دکن کې د مرهټه شیواجي په مشرۍ لا پخوا څو وارې بغاوت شوی وخو اوس په پنجاب کې سیکانو د ګوروګوبند په مشرۍ د بغاوت اور بل شو.
د جزیې نه پرته اورنګزیب د پلو محصول هم وټاکلو چې تجارت او سوداګرۍ ته یې یو لوی ګوزارورکړ. له یوې صوبې نه چې بل ته تجارتي مالونه لیږدول کېدل، سوداګر به مجبوره و چې په هغې مالیه ورکړي، په دی کار سیمئیزو زوره ورو ځمکه والو، پخپل سرمالیه اخیسته، سوداګرو به د خپلې ګټې نه زیاتې پیسې په مالیواو محصول ورکولې، هغوی چې مالیې به یې نه ورکولې مالونه به یې ځمکه والوضبط کړل. په داسې وخت کې زیاتره کاروبار د هندوانو او سیکانو په لاس کې واو په دی کارتر ټولو زیات تاوان دوئ ته ورسېدو. اورنګزیب د خپل ژوند پنځه ویشت کاله په دکن کې له مرهټو سره په جنګ جګړې کې تیر کړل او پاتې ژوند یې د سیکانو په سرکوبۍ پسې را واخیسته. د سیکانو روحاني مشر ګوروګوبند سنګ چې د خپل چریکي جنګ له لپاري په پنجاب کې د لوټ تالان، چورچپاول او د وېرې اچولو لپاره متې را نغښتې وی، د عامو سیکانو یو لوی پوځ جوړ کړی و چې مغلو ته به یې ځانی تاوان رسوو.
د سر هند چکله دارد ده سره د جنګ لپاره د عسکرو دوه لوې ډلې انند پورته وروا ستولی چې ګوروګوبند په کې خپل سنګر نیولې وخومغل پوځ ماتې وخوړه. اورنګزیب د دې خبر په اورېدو په قهر شو د لاهور والي او د جالندهر او د سرهند چکله دار ته یې امر وکړ چې خپل خپل پوځ ته حرکت ورکړي او د سیکانو د ماتولو لپاره دې خپل ټول وسایل په کار واچوي، ده د ګوروګوبند د ژوندي نیولو امر وکړ. دا جګړه تر اتو کلونو روانه وه او څومره چې مغل د سیکانو په ماتولو کې پاتې راتلل اورنګزیب ورته هماغه هومره ټکنې کیدو آن تر دې چې اورنګزیب خپل زوی مراد د لسو زرو عسکرو سره پنجاب ته ور ولېږلو. د سرهند او د جالندهر چکله دارو یو وارې بیا خپل پوځ ور برابر کړ،

(c) ketabton.com: The Digital Library

د دې ټول ځواک شمېر څلوېښت زره و. شهزاده مراد لاهور ته ولاړ او په ۱۷۰۲ کال کې په انندپور یوه بشپړه حمله پیل شوه. په دې کې د نواب شېرمحمد خان پنځه زره سپاره او پلي عسکرهم شامل و چې مشري یې دده ورور خضر خان اوتربور ناهر خان کوله. د دې ځواک مشرانو په ګډه دا مشوره وکړه چې دوی به انندپور د هرې خوا نه کلابند کړي چې د بهر نه د رسېدو ټولې لارې ورته وتړي.
په دې اوږدې محاصرې د ګورګوبند ملاتړې د ولږې او تندی له لاسه ورو ورود سیمې نه په وتلو شواو په اخره کې د ګورو ګوبندسره یوڅو پتمن ملګري پاتې شول. دوی نه غوښتل چې ژوندي د دښمن لاس ته ورشي ځکه چې د اورنګزیب پاچا نه یې د ښه سلوک توقع نه لرله.
ځینو سیک مورخینو لیکلي چې په دی بد حال کې هم ګورګوبند د تېښتې لاره نه خپلوله خو خپلو ملګرو ورته وویل چې که ژوندی پاتې شوی نو له بله ځایه به خپله مبارزه جاري وساتو. یو بل ځای لیکلي دی چې کله د ده نه پنځه ویشت زره د مجهیل ډلې سیکان بیل شول نو ګوروګوبند په انندپور کې خپل ځان خوندي نه ګڼلو ، هغه خپل دوه زامن چې یو یې زوره ور سنګ او بل فتح سنګ نومېدو د شپې د قلا نه له خپلې مور سره یوځای وویستل او دوی په یوه وړوکي کلي کهېرې کې د یوه برهمن په کور کې پناه واخیسته چی ګنګا نومېدو. ګوروګوبند د خپلو څو ملګرو سره انندپور نه ووتلو او چمکور ته یې ځان ورساوه. په بل سحر چې مغل پوځ خبر شو نو په شاوخوا کلیو کې یې ورپسې لټون پیل کړ، لټون کوونکي د مالېر کوټله اود سرهند پوځیان و، دوی د چمکور کلا د دننه حال نه، نه و خبر چې څومره کسان په کې دي، اود یوې لوې حملې فیًصله یې وکړه.
د شېر محمد خان ورور ناهر خان د ځینو پوځیانو سره د کلا دیوال ته اندرپایه (پارسنګ) ولګوله او په خپله ورباندې وخوت. کله چې بره ورسید نو

(c) ketabton.com: The Digital Library

ورباندې چا د يو کاڼي ګوزار وکړ، دی په سر ولګيد او د لرګينې اندرپايي نه لاندې را ولويد، له دې سره يو ځای د ده په سينه او تندي کې يو شمېرغشي ښخ شول او د بې هوشۍ په حال کې له هغه ځايه وويستل شو.
د ده تربور خضر خان د جګړې قومانده پخپل لاس کی واخيسته او دی هم ووژل شو. نواب شېر محمد خان د خپلو دوو ورونو او تکړه قومانداانو په وژنې سخت خواشينی شو. ګوروګوبند په هغه شپه د چمکور د کلا نه هم وتښتېد او د مچهي واړې په کلا کې يې مورچه ونيوله. بل خوا د هغه مورله خپلو دوو تنکيو لمسو سره د ګنګا برهمن په کور کې وه، دوی په اسونوورغلي واو د هراس له زين سره ځوړندې خلتې د روپو او د سرو زرو ډکې وې. ګنګا دغه هر څه ترېنه غلا کړل او فکر يې وکړچې که دوی مغل واکمن ته وسپاري نو ډېر انعام به ترلاسه کړي، هم په هغه شپه يې چارواکو ته ددوئ حال ورکړ.
مغل پوځ ډېر ژر دغه درې واړه ونيول او د سرهند چکله دار ته يې حاضر کړل چې وزير خان نومېدو او د کنج پوری پښتون و. هغه په ماشومانو زور راوړ چې که مسلمانان شي، نو دوی به وژغورل شي او پاتې ژوند به په ارامه تېرکړي. دوی ته د انندپور ټول جاګير د ورکولو ژمنه وشوه او داچې دوی ته به لوي انعام او القاب ورکړل شي، خو هلکانو هېڅ وعدې ته غاړه نه ايښوده.
په دې موقع نواب شېر محمد خان د ماشومانو د راخوشی کولو هلی ځلی پېل کړی، وزېر خان ورته وويل څو ورځې وړاندې ستا دوه ميړني ورونه د دوی د پلار لخوا ووژل شول او اوس ستا واردی چې خپل بدل واخلې، خو نواب شېر محمد خان په ځواب کې وويل زما ورونه د جنګ په تود ميدان کې شهيدان شول او زه به د خپلو ورونو بدل يوازې د جنګ په ميدان کې اخلم خو په هېڅ حال د دوو بی ګناه ماشومانو وينی نشم تويولی، دا مېړانه نه ده چې خپل لاسونه دی د دوو ماشومانو په وينو سره کړم. د پلار د کړنو بدل د هغه له

(c) ketabton.com: The Digital Library

ماشومانو نه اخيستل غلط کار دی، اصلي مېړانه د لاس تړلو بنديانو وژل نه، بلکه له دوی سره رحم کول دي. بيا يې وويل که د دوی پلار هم لاس تړلی د يو بندی په توګه د ده مخې ته را وستل شي نو دی به د هغه نه هم بدل نه اخلي.
نواب شېرمحمد خان په بېړه مغل واکمن اورنګزيب ته د احتجاج يو ليک ورواستاوه چې په کې د ماشومانو د ژوند د ژغورنې غوښتنه شوې وه.
د دې ليک يوه برخه داسې وه " سره له دې چې هېڅوک هم د واکمن له امر نه سرغړونه نه شي کولی چې د مرګ په شان به يې مني خو د عالي حضرت د سلطنت وفاداره نوکران دا مناسب ګڼي چې د عالي جاه پام ورته واړوي.
داسې به وويل شي چې د ځېنو مهمو سياسي فيصلو تر مخې او په تېره کې د سيکانو د نا مناسبه فعاليتونو په رڼا کې دې، دې قام ته هره سزا که ورکول کېږي هغه به سم کار وي. خو د عالي جناب يوورړوکی او وفاداره ملازم داسې فکر کوي چې دا به په هيڅ ډول د سلطنت او د ستر قدرت د اصولو سره سمه خبره نه وي چې د ټول ملت غچ دې د دوو معصومو او بې ګناه ماشومانو نه واخيستل شي، چې د خپل کم عمرله کبله د باقدرته منصبدار په وړاندې هيڅ نه شي کولی. داسې قسمه عمل په ښکاره د اسلام او د اسلام د پيغمبر د اصولو خلاف دی. د عالي حضرت دا غلام وېره لري چې داسې يوه ناوړه عمل به د پاچا په انصاف او عدل يو تور داغ وي"
نواب شېرمحمد خان په خپل ليک کې له اورنګزيب دا غوښتنه هم وکړه چې دا دواړه ماشومان دې په ډېلي کې خپل دربار ته را وبلي چې ښه تربيه واخلي او د سلطنت او د پاچا وفاداره شي. که داسې نه کېږي نو دواړه ورونه دی هغه ته وسپارل شي چې په حرکاتويې نظر وساتي او بيا د حکومت خلاف پاڅون ونه شي کړی. په اخره کې يې دا هم وليکل چې که پاچا د ده وړانديز نه مني نو بيا هم دې(نواب شېر محمد خان) دا خپل فرض ګڼي چې رښتيا ووايي او له

(c) ketabton.com: The Digital Library

رښتیا ویلو نه دی ډډه ونه کړي. سیکان د شېر محمد دا کار" ها ده ناره" (یعني د احتجاج غږ) په نوم یادوئ.
کله چې دواړه ماشومان د وزیر خان له لوري ووژل شول (د سیکانو تاریخ وائ چې ژوندی یئ په دیوال کی خښ کړل) نوگوروګوبند ترې خبر نه و او نه یې داسې اټکل کووچې له زامنو سره به یې داسې ظالمانه چلند وشي، نوموړی له مچهي واړې نه په پټه رای کوټ ته ولاړ اوهلته د ځامنو د قتل نه خبر شو. کوم کس چې ورته خبر راوړی و، له هغه یې پوښتنه وکړه چې داسې کوم کس نه و چې د دا ډول ظالمانه عمل مخنیوی یې کړي وای، هغه ته د نواب شیر محمد خان د هڅواو اورنګ زېب ته د هغه د احتجاجی لیک په اړه وویل شول. گورو گوبند هم هغه وخت دواړه لاسونه پورته کړل او هغه ته یې دعا وکړه چې" د هغه نوغی دې تل شین وي" سره یې دا هم وویل " اوس به مغل سلطنت زوال وکړی" دی یو څه موده په مکهو وال کی پټ و او یوه ورځ یې موقع پیدا کړه چې د چمکورکلا ته ولاړ شی ده سره اوس پینځه ملګری پاته اوڅو میله تللی و چې دوه پښتانه، نامی خان او غنی خان ورباندی پېښ شول چې گورو گوبند یې وپېژندلو. دوئ د پېسو په بدل کی گورو گوبند او دده ملګری بهلول پورته ورسول چې پکی د ګورو یوایرانی معلم قاضی پیرمحمد وسېد اودوئ ته یې په خپل کورکی پناه ورکړه. د گوروګوبند زوراوس مات شوی و او دی د څه مودې لپاره د پنجاب په غرنیو سېمو اوځنګلونو کې پټ وخو اورنګزیب اوس هم نا ارامه و او ټولو منصبدارانو ته یې امرکړی و چې د سیکانو په حرکاتو دې نظر وساتي.
د سیکانو له دې ماتې سره شېر محمد خان ته نورامتیازات ورکړل شول، د سرهند چکله دارد ګوروګوبند په لټه یو بل لښکر د حملې لپاره تیار کړاو نواب شېرمحمد خان ته یې هم بلنه ورکړه خوهغه اوس د سیکانو په وړاندې له کوم ګام پورته کولو ډډه وکړه. دی د ګوروګوبند د زامنو په وژنې له زړه نه خپه

(c) ketabton.com: The Digital Library

شوی واو اوس له هغه سره جګړه ورته یوعبث کاربښکاریدو ، بله دا چې د هغه پوځ په ځنګلونو کې د چریکي حملو لپاره تیارنه واو دریمه دا چې د ګوروګوبند له لوري یې ځان ته دوعا یوه نېک نیتي وګڼله او نه یې غوښتل چې دا دوعا دې په ښیرا بدله شوې وای.

ګوروګوبند او د هغه ملګرو د بدل اخیستو قسم کړی واو په ۱۷۰۲ میلادي کال دوی د پنجاب د ټولو مسلمانانو په ضد د جنګ نغاره و ډنګوله. ډېر ژر د سیکانودولس زره لښکر تیار شو. په دې موقع دوی مالېر کوټله او رای کوټ دواړه خوندي سیمې اعلان کړې. د دې دوه علتونه و ، یوه دا چې د نواب شېرمحمد خان چلند او د ګوروګوبند دوعا وه او بله دا چې د مالېر کوټله په ټولو کلیو او بانډو کې شل زره پوځ د جنګ لپاره تیار ولاړو او سیکانوددوئ د جنګ زور نه لاره. هغه مهال د نورو سیمو مسلمانانو په مالېرکوټله کې پناه اخیستې وه. د سیمو کمزوري واکمنود ځان ساتنې لپاره سیکانو ته پېسې ورکولې او یا به یې ځمکې او کلي دوی ته وسپارل.

د نواب شېرمحمد خان په اړه انګریز تاریخ لیکونکی سرلیپل ګریفن د چمکور د جنګ یوه پېښه بیانوي. په دې جنګ کې نواب یوه سیکه ښځه انوپ کور په زوره ونیوله ، هغه یې مسلمانه کړه او بیا یې ورسره واده وکړ. دې مېرمنې وروسته ځان ووژلواو په مالېر کوټله کی یې خاورو ته وسپارله. د سیکانو کوماندان بیدی صاحب سنګ څو کاله وروسته د دې مېرمنې د جسد د اخیستو لپاره د شېر محمد په کلا حمله وکړه، د دې مړی یې را وویست او د سوځونې لپاره یې یوړ.

د مالېر کوټله نواب افتخار خان د دې پېښې په اړه وایي چې د دوی د کورنۍ په تاریخ کې د دې مېرمنې هېڅ ذکر نه دی شوی او نه یې د چا له خولې اوریدلي دی نو کیدای شي چې سیکانو د حملې لپاره یوه پلمه غوښتله. خو د چمکور د جګړې په اړه د هند نامتو تاریخ لیکونکی ډاکټر ګنډا سنګ لیکي،

(c) ketabton.com: The Digital Library

کله چې د ګوروګوبند سنګ د نیولوهلې ځلی کېدی نو د ده یوه خدمتګاره بي بي انوپ کور د شیرمحمد خان لاس ته ورغله او هغه دا له ځانه سره یوړله خو دې میړنۍ سیک میرمنې خپل ژوند د خپل دین اوعزت لپاره قربان کړ.
شېرمحمد دا په خاموشۍ په قبر کې خښه کړله، بېدي سینګ د جنګ لپاره مالېر کوټلې ته نه وورغلی او په ښار یې هېڅ غرض ونه کړ. د بي بي انوپ کور مړی یې له قبرنه را وویست او د سیکانو له مراسمو سره سم وسوځول شو.
د اورنګزېب ځوئ بهادر شاه چی د پنجاب حاکم و د ګورو ګوبند سره روغه وکړه. اورنګ زېب په دی وخت کې په دکن کې و او ګوبند ته یې یو فرمان ورواستو چی که دی ورته حاضر شو نو انصاف به ورسره ووشی. ګورو ګوبند د فرمان په تر لاسه کولو په فارسی ژبه د څوارلسو سوو قطعو یو نظم وولیکلو چی پکی د خپلو بد بختیېو او د حالاتو زکر کړې و. سیکان دی نظم ته ظفر نامه وایې. دا شعر یې د خپل ورور دیا سنګه په لاس دکن کی پاچا ته ور وولېږلو. پاچا د شعر په ویېلو نورهم متاثره شو او خپل استاځې یې ګورو ته ددی ډاډ سره بیا ور واستوو چی که دی دربار ته حاضرشو نوښه چلند به ورسره ووشی. په ۱۷۰۷ کی ګورو ګوبند د پنجاب نه روان شو خو دی په لاره و چی د اورنګزېب د مړینې خبر یې واورېدو.
په دکن کی د اورنګزېب ځوئ بهادر شاه خپل ځان د هند واکمن اعلان کړی و. ګوبند چی هلته ورسېدونو بهادر شاه ورته تود هر کلی سره د اسونو، هاتېانو او قیمتی سوغاتونو سره د پینځو زرو عسکرو د ساتلو منصب ورکړو. په دکن کی یو پښتون جمشېد خان ورسره ملګری شو. ده یو ځل د ګوروپه فرمائش ورله اسونه واخیستل خو ګوبند د پېسو په ورکولو ځنډ وکړواود دواړو ترمېنځ خبری ورانی شوی اوتوری راویستل شوی، ګورو پخپلی توری دجمشېد خان سرپرېکړو. د سیکانو ځینی سر چینی وائ چی جمشېد خان د ګورو د وژلو لپاره د وزیر خان نه پېسی اخیستی وی او د هغه له خوا

(c) ketabton.com: The Digital Library

وراستول شوی و. گوروگوبند په دی وژنه پښېمانه شواو دجمشېد کورنۍ ته يې پېسی ورکړی خو د هغه ځامن د پلاربدل اخيستو ته د موقع په لټه و. يوه ورځ دوئ د هغه خوب کوټی ته ورننوتل او د گوروگوبند په خېټه کی يې چړی ووهلی. دده په چيغونور سيکان راټول شول، دواړه هلکان يې ونيول، د گورو خېټه يې وگنډله، ملهم پټۍ وشوه او دی له خطره ووتلو. گوبند د دواړو ورونړود پرېښودو امر وکړو، په دی چی هغوئ د خپل پلار بدل اخيستی و.
دی د خپلو ټپونو د لاڅه څوورځی وروسته په ۱۷۰۸کی مړ شواو بنده بهادر يې خپل ځای ناستې ووټاکلو.
بنده بهادر په اصل کی يو هندو بېراگی و چی په دکن کی د گورو گوبند په لاس بېئ سيک مذهب خپل کړی و. گورو گوبند د مرگ نه وړاندی ده ته سپارختنه کړی وه چی د وزير خان نه به دده د ځامنو بدل اخلی. بنده بهادر کله چی پنجاب ته ورسېدونو په زرگونو سيکان دده بېرغ لاندی راټول شول. او د شاو خوا د مسلمانانو په سيمو کی يې چور چپاول او وژنی پېل کړی. په پنجاب کې دا کلونه د وړومسلمانورياستونو لپاره ډېر سخت و. سېکانو د سامانه او د سيهورا له لوټلو او ويجاړولو وروسته لويديځ او ختيځ هرې خوا ته تلل او څه چې به يې مخې ته راتلل يا به يې ورانول او يا به يې له ځانه سره وړل. بهادر شاه څو وارې خپل پوځ پنجاب ته واستوو چې د سيکانو زورمات کړي او دوی کاميابه هم شول خو شېرمحمد په دغو جنگونو کې عملآ برخه وانه خيسته. کله چی سيکانو په سرهند د يولوئ حملې اعلان وکړونو وزيرخان هم مسلمانانو ته د جهاد غږ وکړو او په ډېلی کی بهادرشاه نه يې د مرستی غوښتنه وکړه. خو پاچا د سيکانو له خوا اوس د خطر احساس نه کوو. او ښايي دی ډاډمن وچې د دوئ زور اوس اوبه شوی و. خو په سر هند چپاو اوس د سيکانو لپاره يومذهبي فرض او د غچ اخيستو ناره گرځېدلې وه. د پاچا اندازه غلطه وه او سيکانو د سرهند په قلا يو ناڅاپی يرغل وکړو، وزير

(c) ketabton.com: The Digital Library

خان يې ژوندی ونيولواو د ده انجام ډېر دردونکی و. دی يې د يو غوايي له پښو سره وتړلواوغوايي يې د سرهند په لارو کوڅو کې وزغلولو، وروسته دی يې مړژواندی په اورکې وسوځاوه. د مسلمانانو مړی يې له قبرونو راويستل ددوئ کورونه يې چورکړل ان تردی چې د ټول سرهند ښاريې له مينځه وړل غوښته خوبنده بهادرورته وويېل چې پخپله ښارڅه گناه نه وه کړی نودی ته تاوان مه رسوئ. که د چا زړه بدل اخېستل غواړی نوکله چې له دی ښاره تېرېږی نودوه خښتی دی اخلی او د ستلج په سيند کی دی اچوئ. د سرهند نه سيکانو ته په لوئ شمېر وسله او بارود په لاس ورغلل او ددی د تباهۍ نه وروسته د سيکانو قدرت نورهم زيات شو. مغلوتازه ځواک پنجاب ته وروا ستواو دوئ يو واري بيا سرهند ونيولو. نواب شېرمحمد خان يې د دې صوبه داروټاکه. په ۱۷۱۰ د مې په مياشت کی د چهپر چهيری نومی ځائ کی د حکومتی پوځ او د سيکانو تر مينځ سخت جنگ وونښتواو نواب شېرمحمد خان په دی جنگ کی خپل ژوند د لاسه ورکړو. له ده اته زامن پاتې شول چې مشر يې غلام حسېن ، نور يې جمال خان، مېرزاخان، عظيم خان، فتح خان، اکبرخان، غلام رسول او غلام علي خان و.

غلام حسېن د خپل پلار ځای ونيولوخوده د شيرمحمد په شان پوځي استعداد نه لاره او نه يې په دې بدو حالاتو کې څه سياسي اغېز لرلې شو. ده مالير کوټله په وړوبرخووويشله اويوه يوه خپل هرورور ته يې وسپارله چې له سيکانو سره مقابله وکړي. دی په خپله يو سوله خوښونکی کس و او د صدرالدين د کورنۍ کومو خانانو چې سرهند ته ماليه نه ورکوله د هغوی سره به يې د سولې او روغی جوړې له لارې ستونزې هوارولې. د مالير کوټله په سوبل کې د ګڼوځنګلونو سيمه د غلام حسين د ورور جمال خان په لاس کې وه او له دغه ځايه به يې د سيکانو د بريدونو په وړاندې دفاع کوله چې اوس يې زورترلاهوره رسيدلی و. د مغلو لپاره لاهوريومهم انتظامي مرکزو. بهادرشاه

(c) ketabton.com: The Digital Library

له یولوی لښکرسره د لاهور په لوری وخوځېد او د سیکانو سره د دوو مهمو جنګونو نه وروسته یې هغوي غرونو او ځنګلونو ته وشړل. د تېښتې پر وخت د سیکانو جنګي ډلې د مالیرکوټله شاوخوا هم راماتی شوی. همدغه خطرو چې د مخ نیوی لپاره یې غلام حسېن په هر کلي کې د دفاعي کلاګانو د جوړولو امروکړخو سیکانو هغه وخت مالیر کوټله ته زیات تاوان ونه رساوه. د نواب ورونه د هغه له کمزورې پالیسۍ خوشحاله نه و، په تیره بیا جمال خان، چې د دښمن سره یې کلک جنګ غوښتو. ده یو ځلې د خپل مشروروړغلام حسېن سره ناندرۍ ووهلې، له هغه مرور شو، د خپل لښکر سره له مالیر کوټله نه ووتو او شېر پور ته یې مخه کړه. دی تر شپږو میاشتو له وروره مرور په کلي کې پروت و. میرزا خان اوعظیم خان هم د غلام حسین نه په خپګان خپلو خپلو کلیو ته ولاړل، خو نواب د دوی د پخلاینې لپاره هېڅ و نه کړل.
په مالېر کوټله کې اوس د دفاع لپاره قوی پوځ نه و، ښځې، زاړه او بي تجربي ځوانان د خدای په اسره پاتې شول. په دې وخت کې مالیر کوټله د یو بل ګوانښ سره مخ شوه. د اورنګزیب پروخت د بدایون د بغاوت مشر روهیله سردارعلي محمد خان د نواب شېر محمد خان نه ماتې خوړلې او بندي شوی و، د ده زوی عثمان یارخان د پلاربدل اخیستو لپاره د دولسو زرو پوځیانو سره په ۱۷ اکتوبر ۱۷۱۳ کې په مالېرکوټله د حملې لپاره روان شو.
نواب غلام حسېن د دې جنګ زور نه لاره، دی یو سوله خوښوونکی کس ونود عثمان یار سره یې د سولې په تړون خپله لور بلاقن بېګم عثمان ته په نکاح کړه او جنګ ونه شوخو د روهیلو په تاریخ کې لیکلي چې عثمان یار په مالیر کوټله حمله وکړه ، جمال خان د ده مقابلې ته را ووتو اوعثمان یار یې سولې ته مجبورکړو. دا خبره یقیني ده چې د مالیر کوټله د نواب لور روهیله سردار ته ورکړل شوې وه او په دې خبره د غلام حسین ورونه او په تېره بیا جمال خان ډېرپه قهرو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

اخواد ډېلي پر تخت کله د مغلو یوه شهزاده او کله بل کښېناستو. د شاهی ماڼۍ د سازشونو او د وژنو سلسله پراخه شوه او اخرفرخ سیئر پاچا شو.
د سیکانو د زورد ماتولو لپاره ده امر وکړ چې که هر چا یو سیک ژوندی ونیولو او د ډېلي دربارته یې راوړو نوهغه ته به انعام ورکول کېږي. د سرهند والي د مالیرکوټله د نواب غلام حسېن نه هم دا غوښتنه وکړه خوهغه دا کار غلط وګڼلو او په دې مخالفت د سرهند نه مغل لښکر په مالېرکوټله د حملی لپاره روان شو. جمال خان په دې وخت سخت جنګ ته تیار وخود غلام حسېن د روغې جوړې په پالیسئ دا جنګ و نه شو. دی ټولو حالاتو د غلام حسېن زړه د نوابۍ نه تور کړی و. یوه ورځ خپل ورونه یې را وبلل ، د ټولو په وړاندې یې د نواب پټکې د خپل ورورجمال خان په سر کېښود او په خپله یې ځان د نړۍ له کارونوګوښه اعلان کړ. د هغه نورو ورونو هم په دې فېصله خپله خوښي څرګنده کړه. په دې فېصله د نوابۍ حق د غلام حسېن د زامنو نه جمال خان ته انتقال شو. د غلام حسېن نیمګړتیا دا وه چې اداره یې نشوه چلولې او ښه والی یې دا و چې د جنګ پر ځای د صلح لاره یې غوره ګڼله خو د هغه وخت د پنجاب په حالاتو کی د ځان ساتنی لپاره دواړه د پیاوړی پوځ او سیاسی بصیرت پکار و. دی یو صوفي و او د جنګ پر ځای یې د سولې، امن او روغې پلوي کوله. دده لوي په دی کی وه چی کله یې ځان د نوابۍ وړونه لیدونوژریې فېصله وکړه اونه یواځی واک یې خپل ورور ته وسپارلوبلکه خپلې شخصي ځمکې چې هغه وخت یې د کال نوې زره روپۍ حاصل ورکاوه ورونو ته پرېښودی او ځان سره یې یوازې پنځه کلي ووساتل چې خپل خرڅ لپاره یې کافي ګڼلې.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د ژوندو لاره

د ۱۷۱۷ میلادی کال هوا سړه شوې ده، د شېر محمد خان دوېم ځوئ جمال خان د نواب په ګدۍ ناست او د کلا په دې لویه کوټه کې د صدرالدین د ټبر مشران را ټول دي. مالېر کوټله ته د جمال خان راتګ په عامو خلکو کې د خوشحالۍ سوب شوی دی، ټولو د ده تود هرکلی وکړ،او په یوه پرانیستي دربار کې یې د عامو خلکو په شوراو زوږد نواب وظیفه ترلاسه کړه.

جمال خان په یوه احساساتي وینا کې په ځوانانو غږ کوي چې د سیکانو په مقابل کې د ډېلي له حکومت نه دې هیڅ تمه ونه لري.

هلته مغل په بېلابېلو ډلوویشل شوی ، د تخت په سریو بل ته سازشونه کوئ او دامونه غوړوئ. د افغانانو مشران بیا هم په جمال خان ټینګارکوي چې د سیکانو په مقابله کې د مسلمانانو د ژغورنې لپاره دی له پاچا یوغښتلی پوځ وغواړی. جمال خان دا خبره مني خو ټولوځمکه والو ته د اسونو د شمېرې د زیاتولواوځوانانو ته د جنګي تربیې، تورې، غشې او نېزې د ا یشتلو د ازدکړی امرکوي. غلام حسېن له دنیا سترګې پټې کړي او د ډېلي پرتخت مغل واکمن محمد شاه ناست وچی د د عېش او عشرت ژوند خوښوو اوعامو خلکو ورته د "رنګیلا" لقب ورکړی و. ده د حکومت ټول کارونه یې خپل مشر وزیر قمرالدین ته پریښي و.

سیکان اوس د پهول سنګ لمسي الا سنګ د بېرغ لاندې د دل خالصه په نوم را ټولیدل. ده د پنجاب د مالوې نومي کلي کې یوخپلواکه حکومت هم اعلان کړی واو له شاوخوا کلیو نه د مسلمانانو له شړلووروسته اوس مالېرکوټلې ته

(c) ketabton.com: The Digital Library

سترگی خړی کړی وی. جمال خان د یو باتدبیره او مسلکي پوځي په څېر ټول حالات څارل، د خپل انتظام لاندې په ټولو کلیو کې دفاعي مورچې او کلاګانې او د هر کلي خلکو ته یې د منظم پوځ لپاره دندې ورو بشلې وې. د کلي مشر د خطر پرمهال په یوه ټاکلي شمېر کې پوځیان را ویستل او هغو کلیو ته به یې استول چې سیکانو پرې بریدونه کول. دغو پوځیانو ته به د خپلې وردی (رسمي جامې) او اس ساتنې لپاره د میاشتې دوه روپۍ ورکول کېدې. د کلي مشر د پوځیانود کورنۍ د خرڅ لپاره په وار د خلکو نه غنم او نور شیان اخېستل. د دې پوځي تاکتیک او جنګ ته اماده ډلو له امله شاوخوا سیکانو په مالېرکوټلې له برید او حملې ډډه کوله او دیارلس کاله د دې سیمې مسلمانان په امن کې و. د بنده بهادرد وژنې نه وروسته سیکان په یولسو برخو ووېشل شول او د هری ډلی مشری د جنګیالو قوماندانانو په غاړه شوه. په سر کی دا ډلی د جتهه په نوم یادېدی. ددی جنګیالو به په جنګونو کی لوټ شوی د غنیمت مال به مشر ته ورسپارلو. د هری ډلی مال به په دوسیه کی لیکل کېده او په دی به یې نوره وسله او د جنګ لګښت پورا کوو. دی دوسیې ته به یې مسل ویېل . او اخر دا نوم د ډلو لپاره به یې کاروو. د سیکانو د یولسو مسلونو نومونه داسی و. بهنګي، نشان والیه، شهید ، رام ګړهیه، نکئ، اهلووالیه، کنهیا ، کرور سنګهیه، فېضل پوریه، دلوالیه، سوکهر چاریه، په دوئ کی تر ټولو قوی د جسه سنګه اهلوالیه مسل و چی د لوئ ځواک سره به یې په مسلمانانو حملی کولی. د هغه ملګری الا سنګه نومېدو.

په ۱۷۳۷ کې الا سنګ د افغانانو سیمې په رای کوټ د لوی شمېر سیکانو سره حمله وکړه. له ده سره زرګونه جټان مله و ، دې جټانو به په چېغو او نارو د هرې خوانه په یو کلي چپاووکړو ، په خلکو به یې وېره او ترهه ګډه کړه ، چور تالان به یې پېل کړ او ورپسې سیکانو ډلو به پوځي حمله وکړه. د رای کوټ

(c) ketabton.com: The Digital Library

په دفاع کې د جمال خان دوه ورونه غلام رسول او غلام علي ووژل شول، رای کوټ هم ډېر شمېرځوانان له لاسه ورکړل. د جالندهر پوځدار اسدعلي خان له دې پېښې وروسته د مغلو دمنظم پوځ سره دالا سنګ پر ضد د جنګ اعلان وکړ او په برناله کې دواړه ځواکونه یو بل سره ونښتل. سیکانو په پوره مذهبي جوش توري بریښولې او اخر بریالي شول. اسد علي په دغه جنګ کې ووژل شو او مغل واکمنو یو ځلی بیا په هند کې د مرهټو نه پرته د سیک ځواک نه د خطر احساس وکړ

مغلو لا د سیکانو د مقابلې لپاره په خپلو کې سره صلاح مشورې کولې چې بل کال ته یعنې په ۱۷۳۸ کې د ایران نادر شاه افشارد یو لوي ځواک سره چې په کې د کندهار او شاوخوا سیمو افغانان شامل و، پنجاب کې لښکرې داخلې کړې. هلته د دوی د مقابلې لپاره د مغلو پوځ ډېر کمزوری واو په یو لنډ جنګ کی د مغلو دېرش زره پوځیان ووژل شول. نادر شاه ته د ډېلي دروازې پرانستل شوی. څو ورځې وروسته د اختر په ورځ د نادر افشاریو څو پوځیان په یوه مېله کې د عامو خلکو له لوري سپک شول نو بلوا جوړه شوه. نادر شاه د دې د بد ل اخیستو لپاره د ډېلي د عامو خلکو د وژلو امروکړ چې په ترخ کې یې د یو نیمو لکو نه زیات بې ګناه خلک ووژل شول. نادر شاه د جنګ د تاوان نه علاوه د روغې جوړې او سولې په پلمه د مغلو د خزانې نه په منونو سره زر، قیمتي ډبرې، ګاڼې او وربښمین ټوکر په اوښانو بار له ځانه سره یوړل. په دې خزانو کې تخت طاوس چې شاهجهان لپاره جوړ شوی واو کوه نور الماس هم شامل و.

مغل حکومت دسیکانود یو بل پاڅون د مخنیوي لپاره په ۱۷۴۲ کې روهیله نواب علي محمد خان د سر هند والي وټاکلو، ده د مالیې په را ټولولو کې سختې کوله او په دې پالیسۍ ځېنې ځایي سرداران ترې ناراضه شول، د رای کوټ مشرهم د مالیې له ورکړې ډډه وکړه. د دې علت دا وچې د خطر

(c) ketabton.com: The Digital Library

پرمهال مرکزي حکومت د دوی دفاع نه کوله. علي محمد جمال خان ته امر وکړ چې رای کوټ ته د سزا ورکولو لپاره د ده د لښکرو سره ملا وتړي، د جمال خان لپاره دا یوه ګرانه فېصله وه. رای کوټ کې د ده خپل تربوران اوسېدل او ورته یې مشوره ورکړه چې دا وخت له مغلو سره جګړه عبث کار دی خو د رائ کوټ مشر دا خبره ونه منله، د مغل پوځ سره یې په جنګ کی د ماتې خوړلو وروسته د دیپال پورلوري ته وتښتېد او ورور یې قلا او ښار علی محمد ته تسلیم کړل. اخر د جمال خان او ځینو نورو راجاګانو په سفارش او د یو لک او دېرشو زرو روپو د نذرانې په ورکولوعلی محمد دی بېرته د رای کوټ د مشر په توګه وټاکلو.

اخوا په ایران کې د نادر شاه له وژنې وروسته احمد شاه ابدالی په ۱۷۴۷م کی د یو خپلواکه مشر په توګه د افغانستان پو مستقل مملکت اعلان کړی و. د لاهورمغل حاکم شاهنواز خان و چی په ډېلي کی د کمزوری حکومت نه ناهیلی افغانانو ته یې سترګی نیولی وی، احمد شاه ابدالی ته لیکونه وراستول چی که پنجاب ته راغی نو هر کلی به یې وکړی. احمد شاه په ۱۷۴۷ م د ډسمبر په میاشت کې له اتلسو زرو پوځیانو سره چې دریمه برخه یې سدوزي و د پیښور نه روان شو او په جهېلم کی د شېر شاه سوری جوړشوی د روهتاس په قلا کی ایسار شو. دلته خبرشو چی شاه نواز د خپلې خبری نه اوختی دی اواوس له ده سره جنګ کول غواړی. احمد شاه د حالاتو معلومولو لپاره خپل پیر صابر شاه لاهورته ورولېږلو چی هلته د شاه نوازله خوا ووژل شو. بل کال د جنوری په لسمه افغان ځواکونو په لاهورحمله وکړه او د دود ورځو په جنګ کی یې دا ښارونیولو.

د ډېلي حکومت په دې خوځښت د سرهند صوبه دارعلي محمد خان خپل ټاټوبي انوله ته ولاړ. نواب افتخار پخپل تاریخ کی لیکی چی د ډېلي مغل حکومت دی له خپلې دندې ګوښه کړځکه ددی خبری وېره وه چې نوموړی به د

(c) ketabton.com: The Digital Library

پښتونولۍ د احساس له امله د احمد شاه له پوځ سره یوځای نه شي . خو ګنډا سنګه وائ چې علي محمد خان ډېر هوښیار و. هغه پوه و چې افغانان دده مرستې ته اړتیا نه لري او احمد شاه ابدالی په هند کی د ایساربدو پلان هم نه لرلو. نورو سردارانو احمد شاه ته په سر ټیټولو د مغلو سره ورانوله خو علی محمد مغلو ته دا ښودل چې دی د افغانانو سره ملتیا نه کوئ. ولی په اصل کی په دی کار یې سر هند بی ځواکه پرېښودو. مغل پاچا په پنجاب کی خپلوټولو حاکمانو ته امروکړ چې په سرهند کې دې را ټول او د افغان لښکرمخه دې ونېسي. د محمد شاه وزیر قمرالدین او مغل شهزاده احمد شاه د افغانانو سره د جنګ لپاره پنجاب ته لښکرې یوړې خو د مالېرکوټله جمال خان په دې وخت کې احمد شاه ابدالي سره اړیکې ټینګی کړی. افغان پوځ د لودیانی له لارې یې په یوه حمله د سرهند کلا ونیوله چې په کې د مغلو ډېرې وسلې او پوځې توکي ایښي و. د مارچ په ۱۱ نیټه د ۱۷۴۸ م انبالې ته نژدې د مانوپور (مان پور) نومي ځای کې د مغل او افغان پوځ ترمنځ سخت جنګ وشوا و په دی کی وزیر اعظم قمرالدین د توپ په یوې ګولۍ ووژل شو. د هغه زوی معین الملک (دمېرمنو په نوم شهرت لري) د پنجاب ټول مشران د احمد شاه د پوځ پر ضد جګړې ته را وبلل او یوه متحده ټلواله (جبهه) یې جوړه کړه خود مالېر کوټله جمال خان له پېل نه افغان ځواک سره مل و.

احمد شاه د سرهند له نیولووروسته په کندهارکې د خپل وراره اوځای ناستی لقمان له بغاوت نه خبرشونو دا سیمه یې خپل زوی تیمور شاه ته وسپارله، جمال خان یې د هغه نایب وټاکه او پخپله بېرته کندهار ته ولاړو. د لاهور واک یې معین الملک ته پرښودو چې افغانانو ته د باج په بدل کی د مغلو له خوا یې لوبدیځ پنجاب اداره کو. په ډېلي کې د مغل پاچا محمد شاه له مړینې وروسته د ده زوی احمد شاه په تخت کېناستو. د کابل پخوانې مغل والي ناصرخان چې د ابدالی نه تښتېدلی و د هغو ځمکو د بیا نېولو ژمنه وکړه چې

(c) ketabton.com: The Digital Library

دده له واکه وتلی وی. بل لوري ته هغه سیکانو چې د نادرشاهي حملو پرمهال یې زورکم شوی و او د افغانانو د حملې پر وخت غرونو ته تښتیدلي و اوس بیا ځانونه یوځای کول. همداسوب و چې احمد شاه یو واري بیا د لښکرسره د پنجاب پر لوروخوځېد خو د لاهور سره نژدې د چناب سیند په غاړه د ډېلي د پاچا له لخوا ورته د سولې وړاندیز وشو اود کال څوارلسو لکو روپو د باج په بدل کې روغه وشوه. افغان لښکر د ملتان، ډېره اسماعیل خان او ژوب له لارې بېرته کندهار ته ستون شو. د باج په ورکولو کی معین الملک(میرمنو) سستی کوله او د کندهار نه به د احمد شاه استاځی لاهور ته ورتلل او لږې ډېری پېسی به یې را بوت کړی.

په ۱۷۵۱ م کې احمد شاه له کابل نه پېښور ته ورسېد ، معین الملک ته یې د باج ادا کولو لپاره لېک ورولېږه او د تېرو کلونو د پاته څلیریشتو لکو روپیو غوښتنه ترې وکړه. په دی کال سیکانو د لاهور ښارونیولونو احمد شاه د لاهورپرلوري وروخوځېد اودوئ یې له ښاره وویستل . معین الملک بېرته لاهور ته د حاکم په حېث ولاړ نو افغان پاچا د هغه نه د باج غوښتنه وکړه، دده په انکار په ۱۷۵۲ م د مارچ په میاشت کې افغانانو د لاهورکلا محاصره کړه نو معین الملک خبرو ته راضي شو او په پایله کې یې یوتړون ورسره وکړ. خو په راتلونکي کال معین الملک مړشو اود ده کونډې مغلاني بیګم په پنجاب کې د خپل ماشوم زوی د سرپرستې په توګه د مغلواو افغانانو ترمنځ د استازې رول ولوبوو. په ډېلي کې اوس د مغلودوېم عالمګیرپه تخت ناست و. په پنجاب کې د سیکانو پاڅون اوخوځښت بیا په زیاتېدو او مرهټو د ډېلي د نیولو لپاره زورلګولی و.

مغل حکومت جمال خان ته د سیکانو د ماتولو امر وکړ و خو له دومره لږ پوځ سره هغه ایله خپله سیمه ژغورلی شوه. په دې وخت کې مغلاني بیګم (چې ځوئ یې هم مړ شوی و) او روهېله پښتنو سردار نجیب الدوله احمد شاه ته بلنه

(c) ketabton.com: The Digital Library

ورکړه چې له دوی سره مرسته وکړي. په سرهند کې افغان استازی او والي عبدالصمد خان مرهټو نیولی واو د پنجاب حالات د تېمور شاه له واکه په وتلو شول. مغل واکمنو خپلې ژمنې پورا نکړې نو تېمورپه سرهند کې نجیب الدوله خپل مختیارمقررکړاو په خپله کندهار ته ولاړ. د هند مسلمانان اوس له یوی خوا مرهټو او بلی خوا د سیکانو په منګولو کی واو د ډېلي کمزوری مغل واکمن د دوئ چاره نه لرله. په دی وخت کی د مسلمانانو یو مذهبی مشر شاه ولي الله افغانستان ته د مرستی غږ وکړو.

د ۱۷۵۲ م د جنوری په میاشت کې احمد شاه ابدالي د هند د مسلمانانو په مرسته چی پکی روهیله پښتانه په سر کی و، یو لوی ځواک سره د پاني پت په مېدان کې مرهټو ته ماتې ورکړه او په شمالي هند کې د دی ځواک ته د تل لپاره د پای ټکی کېښودل شو.

احمد شاه د دویم ځل لپاره مغل پاچاعالمګیر ثاني د ډېلي په تخت کښېناوه، د هغه لور زهرا بېګم یې خپل زوی شهزاده تېمور ته واده کړه او سرهند یې ورته په پسول (جهېز) کې ورکړو. دلته زېن خان د هغه لخوا والي و ټاکل شواو احمد شاه په خپله د پېښورپه لوري وخوځېد، خو لا اټک ته نه و رسېدلی چې سیکان له غرونواو ځنګلونو را ښکته شول او په جالندهراو لاهورکی یې جنګ پیل کړ. دوی سرهند محاصره کړو خو نواب جمال خان د ځاي کوماندانانو په مرسته دغه ځای وژغوره. اوس زېن خان او جمال خان دواړواحمد شاه ته لیکونه ورواستول چی د سیکانو چاره دی وکړی. په دې وخت کې د ابدالي له لوري په لاهور کې ټاکل شوی والي عبدالمجید سیکانو وواژه نو هغوی ته د سزا ورکولو لپاره احمد شاه له پېښوره را وګرځید.

سیکانو د خپلو ټولو ډلو ځواکونه یو کړل او د احمد شاه سره یې د مقابلې لپاره په جنډیاله کې مورچی ونیولی.

(c) ketabton.com: The Digital Library

نواب جمال خان د احمد شاه لخوا پیغام اخیستی و چې د یو لوی جنګ لپاره دې پوځ تیاروساتي. د جمال خان مشر زوی بهیکن خان د دولسو زرو جنګیالیو سره چې په کې راجپوت هم شامل و ، د جنګ د نغارې د اوریدو په انتظار شول. نورولویوا و وړو راجاګانوهم له یوې او بلې ډلې سره په ملاتړ خپل پوځیان را وویستل . د دغې پریکندې جګړې لپاره دا مهال د پنجاب په میدانونو کې اتیا زره جنګیالي را ټول و. افغانانو په سیکانو یو ناڅاپه برید وکړاو دوی یې د ګاډیو له هغه کاروان نه بیل کړل چې وسلې او نور پوځي توکي په کې بار و. سیکان په شا شول او دهغه کلي چاپېره یې دفاعي جنګ پیل کړچې په کې د دوی ښځې او ماشومان راټول و.
کله چې سیکانو ولېدل چې نوردوی خپله دفاع نه شي کولی نو په خپل لاس یې خپل په سلګونو ښځې او ماشومان ووژل. د دوی غېرت دوی ته اجازه نه ورکوله چې ښځې او ماشومان یې مسلمانانوته پریښې وای. دوئ په خپل پورا مذهبي جوش جنګ کاووا و د اندازې ترمخه شل زره سیکان په دې جنګ کې ووژل شول. د" شمشېرخالصه " کتاب لیکوال وایي په دغه جګړه کې د دېرشو زرو کسانو نه یوازې دوه سوه تنه ژوندي پاتې شول اود سیکانو سپیڅلي کتاب د "ادی ګرنت" تاریخي نسخه هم وسوځېده. په سیک تاریخ کې دا جنګ د "وډه غلوغره" (لویه فاجعه) په نوم یادېږي
له دې جګړې وروسته احمد شاه ابدالي برنالې ته ولاړ اود سیکانوجنګیالو مشرالا سنګ یې ژوندی ونېو ، هغه احمد شاه ابدالي ته پنځه لکه روپۍ د نذرانې او یو لک او پنځه ویشت زره نورې روپۍ د خپلې رېرې او سر د ویښتو د ساتلو لپاره ورکړې، (په سیک مذهب کې د وجود ویښتو خرییل ګناه ګڼل کېږي) الا سنګ د خطاب سره په رسمي توګه د افغان مشر له خوا د پټیالې راجا اعلان شو. وروسته احمد شاه ابدالي سرهند ته ولاړاو په جنګ کې د مېړانې لپاره یې جمال خان او د ده زوی بهیکن خان ته سازاسونه،

(c) ketabton.com: The Digital Library

قیمتي جواهرات او نور امتیازات ورکړل. په دې موقع هغه جمال خان ته د هند د رستم خطاب او د خپلې سیکې د جوړولو اجازه هم ورکړه چې د مالېر کوټله په تاریخ کی یو مهم پړاو و. په امرتسر کی افغان پوځ د سیکانو (طلایي) معبد ویجاړکړاو د دې په تالاب کې یې کاڼې او ګټې لوټې واچولې چې دا ډک کړي.

نواب جمال خان ته اوس یو بل خطرادینه بېګ وچی مغل حکومت نه باغی او د سیکانو سره یې لاس یوکړی و. ده په روپړکلی کې ځان تیاروو چی ددی شاوخوا ځمکه د جمال خان سره وه. د ادینه بیګ په راپورته کېدو د ډېلي واکمن جمال خان ته ددوئ سره د مقابلی امر وکړو. جمال خان خپل پوځ روپړته یوړخو دوی ځان پیاوړی کړی او دا جنګ د جمال خان لپاره په ماته تمام شو. دی بېرته په زخمی حالت کی مالېر کوټلې ته ووړل کېدو چې د نامعلوم کس له لوري پرې ډزوشو اوګولۍ یې په سر ولګېده، د ده نژدې ملګرو د ده مړی مالېرکوټلې ته راوړ. دی د قوي ارادی خاوند و او دده په نوم یو وړوکی ښاریه د جمال پوری په نوم اوس هم شته.

د جمال خان دوه مېرمنې عنایت بیګم او سلطان بیګم او پنځه زامن و، بهیکن خان، بهادر خان، عبدالله خان، عمر خان،او عطاءالله خان. د جمال خان جاګیر په برابرډول د ده په زامنو ووېشل شو، خو د نوابۍ لپاره بهیکن خان په ګدۍ کیناستو. ده هم د خپل پلار په شان د ډېلي له واکمنو څه تمه او توقع نه لرله او احمد شاه ابدالي ته پټمن پاتې شو، هغه به یې د پنجاب له حالاتو وخت په وخت خبراوه. په دې ورځو کې د سرهند والي زېن خان انبالې ته پرلارد سیکانو له لورې ووژل شواو الا سنګ ځان د سرهند واکمن کړ. بهیکن خان په دې هیله چې احمد شاه ابدالی به ورسره مرسته وکړی په ۱۷۶۳ کې د الا سنګ مقابلی ته لښکر روان کړو. د ده جنګیالي د کالاجهرنومي کلي نه تېرېدل چې ورباندې حمله وشوه، بهیکن خان په ګولۍ ولګېد او د پلار په

(c) ketabton.com: The Digital Library

شان د ده مړی هم مالېرکوټلې ته یوړل شو ، دا مهال د ده دوه زامن وزیرعلي خان او فتح علي خان ماشومان و.
مالېرکوټله په دې اړې ګړې کې یوقوي مشرته اړتیا لرله. خو د بهیکن خان کونډې نادره بېګم غوښتل چې ددې ماشوم ځوئ دې نواب او دا دې د هغه سرپرسته شي. نژدې وه چې په مالېرکوټله کې کورنۍ جنګ پیل شوی وای چې د بهیکن وروربهادرخان د نواب په ګدۍ کیناستو ، خپل وراره وزیرعلي خان یې غیږې کې واخېست او په یوه پرانستې جرګه کې یې لوړه وکړه چې کله وزیرعلي ځوان شو نو نوابي به ورته پرېږدي.
خو د بهادرخان نورو ورونو چې پخپله د ګدئ دعوی داران و خپلې وریندارې نارده بیګم ته لمسون کاوه چې د اولادونو حق یې خوړل کېږي، آن تر دې چې یوه ورځ هغې خپل زامن له ځانه سره کړل، مالېر کوټله یې پرېښوده او د جمال پورې کلا ته ولاړه. هغې له ځانه سره قیمتي ګاڼې او پېسې هم یوړې او د تلو نه وړاندې یې د ریاست هغه ملازمان له کاره وشړل چې نوابي کورنئ ته وفاداره و. دا خلک د روزګار په لټه نژدې واکدارانو ته ورغلل او نه یوازې د نوابې کورنۍ داخلي کمزورۍ یې خلکو ته افشا کړي بلکه دا چې پخوانیو نوابانو څه کول او په دې ریاست کې څوک څه څه لري.
له دې پېښې وروسته هغو سیکانو چې لوټ تالان یې کارو په رڼا ورځ د مالېر کوټلې په کلیواوباندېویرغلونه پیل کړل. د دې حملو د مخنیوي لپاره نواب بهادرخان احمد شاه ابدالي ته لیکونه وراستول. نواب په خپله د دې خبرې پلوي کوله چې افغانان دې په هندوستان بله حمله وکړي. په ۱۷۶۵ کې احمد شاه ابدالي یو وارې بیا پنجاب ته مخه کړه خو دا وارې یې د سولې او روغې جوړې لاره غوره کړه. د پټیالې د سردارالا سنګ سره یې دڅلوروڵکوروپواود سرهند په بدل کی روغه وکړه او دا ژمنه یې تری واخیسته چې دی به هرکال

(c) ketabton.com: The Digital Library

افغان واکدار ته درې لکه روپۍ باج ورکوي. ده ته يې د راجه لقب او د سيکې
د جوړولو اختيارهم ورکړ.
په دې توګه احمد شاه د خلکو د وژلو نه ډډه وکړه. خو په دې کار د مالېر
کوټلې وړه غوندې سيمه چې د هرې خوانه په دښمنانو کې را ګېره وه هيڅ
ضمانت ور نه کړ، سره له دې چې الا سنګ، د رای کوټ مشراو نواب بهادر
خان ترلاهوره د احمد شاه سره بدرګه ولاړل، داسې ښکاري چې د بهادرخان
شخصيت داسې نه و چې د خپل نيکه جمال خان په شان افغانانو ته يې ځان
نږدې کړی وای. دده ستونزه دا وه چې ډېرژر به قهريدو، احساساتی
اومغروره هم و. په سياست نه پوهېدو او د مشر تابه خوئ بوئ يې نه و ازده.
د خپلوورونونه به خپه او په سمه توګه به يې له هغوئ سره خبرې نه کولې، که
چا به ورته په حکومتی کاريا سياست کی مشوره هم ورکړه نو ده به دغه کار
يوه مداخله ګڼله او په پايله کې به خلکو تری ډډه کوله. خو د احمد شاه ابدالي
له خوا د مالېر کوټله نواب ته پام نه کول يو بل سبب لاره.
کله چې احمد شاه ابدالي د سرهند پرګنه الا سنګ ته وسپارله نوبهادر خان
مغل پاچا ته د احمد شاه ابدالي پر ضد لمسون وکړ. هغه د الا سنګ په اړه هم
ډېلي ته منفی خبری رسولی، دا چې الا سنګ افغان پاچا ته لويه نذرانه
ورکړې وه. دې د وخت په سياست نه پوهېدو او په کور کې د ننه هم ورسره
مخالفتونه په زياتېدو شول. د شېخ صدرالدين د کورنۍ هر يو خان د نواب
بهادرخان نه په يوه يا بله خبره خپه کېدو ځکه چې ده به ورته سپکاوی وکړ، يا
سترې مشي به يې ورسره په ښه ډول ونه کړ. د الا سنګ له مړينې وروسته د ده
زوی امرسنګ د پټيالی راجا شواو ډېر خانان د بهادر خان پر ضدد هغه سره
مله شول. د شېر پوراجاره دارچی خليل چېله نومېدو، د نواب بهادر خان
مقدم وو. راجا امرسنګ دی ځان ته را ولمسوو، خليل راجا ته نذرورکړاو
راجا د شېر پور کلا د نيولو لپاره خپل پوليس ورواستو. د نابېه، جند، او د

(c) ketabton.com: The Digital Library

مالوې سردارانو ، د پېسوپه بدل کی پښتنو ځمکه والودځان ته د را اړولو
هڅې وکړی. په دی کاردمالېرکوټله دریمه برخه ځمکې او کلاګانې د راجا
امر سنګ لاس ته کېوتې اوسیکانو بې له جنګ د دی لویه خاوره ځان ته کړه.
سیکان په دې باورو چې د مالېرکوټله نواب د دوی دښمن واوددوئ سردارانو
په یو ځای پرېکړه وکړه چې مالېرکوټله دې د سیک هېواد یوه برخه شي دوئ
په دی وېرېدل چې که افغانانوبیا په پنجاب حمله وکړه نومالېرکوټله به ورته
سازش کوي.
نواب د دې خبرونو په را رسېدو سخت نا ارامه شواوخپلوورونو ته یې
خواست وکړ چې د سیکانوپر ضد ده سره متحد شي. د ښار او د کلا دیوالونه
جوړاوورباندی توپونه ودرول شول ، د جنګ نغاره و غږېده او ټولو خلکو
خپل ځوانان د سیکانود حملی لپاره چمتو کړل. یوازې د پښتنو د کورنیو
پنځه سوه ځوانان را وړاندی شول او په لږه موده کې دوه زره پوځ برابر شو.
دوی هوډ وکړ چې د مالېرکوټلی د ساتنی لپاره به سرونه ورکوئ او کله چی
سیکانوحمله وکړه نو دوی تیار ناست و. د شاو خوا کلو نه هم ورسره
نورمسلمانان مله شول او د حملی پروخت د مالېرکوټله دفاع لپاره
شپږ زره جنګیالی ودرېدل. پښتنو پریکړه وکړه چې له دیوالونو د توپونو د
ګوزار پرځای لاس په لاس جګړه وکړي، دوئ له کلا بهرووتل او تر مازدیګره
جنګ روان و. هغه پښتانه چی د نواب نه خپه وترماځیګر ددوئ له خوا هم
کومک را ورسېد او سیکانو ماتې وخوړه.
نواب بهادر خان د دغه جنګ حال احمد شاه ابدالي اود ډېلي مغل واکمن
دواړو ته ورکړو. خو د سیکانو حملی روانی وی. د ۱۷۲۷ په سر کې نواب د
سیکانو د سازشونو او د هغوی له حملو او تاړاکونو نه دومره بی زاره شو چې
د یو سخت جنګ پرېکړه یې وکړه. د ټیبه په کلي کی یې د امرسنګ د ځواک
سره مخامخ شوخو د ریاست پوځ هېڅ جنګ ونه کړاودرې نورې سیمې یې له

(c) ketabton.com: The Digital Library

لاسه ووتلې . احمد شاه ابدالي په وروستۍ ځل په ۱۷۶۷ م کې په هند لښکر کشي وکړه. که څه هم نواب دهغه تگ لارې سره جوړ نه و خو بیاهم لاهورکې يې ورسره ولیدل خواحمدشاه ته يې د نذر لپاره هېڅ ورنه کړل. په هغه وخت د یو بر لاسي واکمن ته نذر نه ورکول د هغه سپکاوی گڼل کېدو.

نواب افتخار پخپل تاریخ کې د بهادر خان لپاره د اوړو پوزه جوړوئ او لیکي چې هغه وخت د مالېر کوټله خزانه تشه وه. بیا لیکي چې په لودیانه کې کله چې احمد شاه ابدالي له راجا امرسنگ سره ولېدل نوهغه ورته څلورلکه روپۍ د نذرپه توگه ورکړې. افغان پاچل په دې موقع هغه ته د راجاگانوراجه بهادرخطاب ورکړ. د دې سره يې هغه ته قیمتي تحفې، یو بېرغ او ډول هم وسپارلو چې د خپلواکۍ نښې وې. احمد شاه دده نه دمالیرکوټله د نیول شووکلیو اوځمکوهیڅ حساب و نه غوښتو، نه يې د پښتنو ددې ریاست دخوندي توب ضمانت ترې واخیستو. خو د هغه وخت هندوستان په یو داسې پېچلې سیاست کې راگېر و چې افغان پاچاد ټولو ستونزې نه شوې هوارولی.

نواب اوس په دې پوه شوی و چې په هېچا تکېه نه شي کولې. په ۱۷۶۹ کې دی دمنصورپور سره نژدې د راجاامرسنگ سره په یو جنگ کې د دېرشو کالو په عمرکې ووژل شواو مړی يې کور ته را وړل شو. ده درې کاله نوابي وکړه. د مالېر کوټلې ریاست د سرکاري اسنادو نه څرگندېږي چې د نواب بهادرخان له مرگه وروسته اته اویا زره روپۍ او اویا کلي د هغه زامنو ته په میراث کې پاته شول.

اوس د ده ناسکه وروړعمرخان په گدۍ کېناست اود بهیکن خان کونډې نادره بیگم ته يې ډاډ ورکړو چې کله يې وربرونه لوئ شول نونوابي به ورته پرېږدي. ټول خپلوان يې یو ځای کړل او د خپلو ځمکو او کلیو د بېرته نیولو لپاره يې نوې پالیسي جوړه کړه او هغه دا وه چې د لویوریاستونود پوځونو سره د جنگ پر ځای په هغوئ گوریلائ حملې وکړي هم هاغسې لکه چې سیکانو

(c) ketabton.com: The Digital Library

کولې. په دې طریقه هغه د خپلو دووورونو عطاالله او اسدالله په مرسته خپل شپاړلس کلي د سیکانو له منګولو بېرته راخلاص کړل.
د ده یوه تګ لاره دا وه چې که د جنګ په مېدان کې دښمن درته زورور ښکاریدو نوخبروته یې اړکړه. خوکومې ځمکې چې د پټیاله راجا له دوی نیولې وې په هېڅ صورت یې پرېښودو ته چمتو نه و. ددی ځمکی په سربیا جنګ ونښتو. نواب عمرخان په ۱۷۲۹ م کې خپل شپږ زره جنګیالي د مالېرکوټلې نه را وویستل او شپږ مېله لېرې د بودان نومې ځای کې یې ټولو ته اعلان وکړچې دوی به د پټیالې له ځواک سره جنګېږي او ټیبه کلي به اخلي او که څوک د ځان ژغورولوخیال لري نوله دې ځایه دې بېرته ولاړ شي خو د تل لپاره به بیا ورته فراري ویل کېږي. په بله ورځ سخته جګړه ونښته، یوه ګولۍ د عطاالله په پښه ولګېده او پریوت. یو چا دده وروراسدالله ته خبرورکړخو هغه هرڅه خدای ته سپارلی او جنګ یې روان وساته. عطاالله بیا په اس سپورشواوترهغې د ده جنګیالی د کلي د کلا تردروازې رسېدلي و.
عطا الله د خپلې نېزې سره د کلا د دروازې کونډه ماته کړه او له ځواکونو سره یوځای په کلي ور ننوتل، نژدې وه چې پوځیانو لوټ مار شروع کړی وای چې د ښځو او ماشومانو په شوراو زوږ دوی تم شواو کلی تسلیم شو.
راجا امرسنګ خپل تازه کمک وراستولی و خو اوس عطاالله خپلې پښې ټینګې کړې وې. راجا کلي محاصره کړو، د رای کوټ نواب او نورو راجاګانوپه امرسنګ زورراوړ چې د روغې جوړې او خبرو اتروله لارې دغه ستونزه هواره کړي. سیکانو هم لېدل چې د مالېرکوټلې په کورنۍ کې یو وارې بیا اتحاد پېدا شوی دی او د جنګ لپاره پوره چمتوالي لري. نو روغی ته یې غاړه کېښوده
د ټیبه کلي د اویاوو نوروکلیو په بدل کې بېرته سیکانو ته ورکړل شو او د سولې تړون وشو. د دغه تړون له مخی هغه ټول کلي چې بهلول لودي

(c) ketabton.com: The Digital Library

صدرالدین ته ورکړي و بېرته د مالېرکوټلې سره پاتې شول او دواړه ریاستونه دی ته هم راضي شول چي که هر چا دوئ ته خطر جوړو او یا یې وربانډی حمله وکړه نو بل به ورسره مرستې ته حاضرېږی. نواب عمر خان د بری نه وروسته خپلو خپلوانو ته ځمکې او جاګېرونه ورکړل خو په دی کې د نواب بهادرخان د زامنو برخه ځکه نه وه چي د تېرو دریوکلونو د جنګونواوځمکو له لاسه ورکولو پړه پرنواب بهادرخان اچول کېده. په دی فېصله د بهادرخان اته زامن له ترونو سره ناندریو ته ودرېدل. د دوی نومونه سربلند خان،قادر بخش خان،مهدي خان(محي الدین)،سکندر خان،فتح علي خان،سعادت خان،طالع مند خان اوخان بهادر دي. د مهدي خان او فتح علي خان د لمسو اولادونه اوس ځېني په مالېر کوټله او ځېنې نور یې بیا په لاهور کې ژوند کوي.

نوی ملګری نوی دښمن

په پټیاله کې دالا سنګ سپین سرې موررانې فتو په لوی تالار کې په تخت ناسته وه، مخامخ ورته دواړه لمسي ولاړ و یو همت سنګ او بل امر سنګ نومېږی. د هغې نږور راني حکمان هم هلته ناسته ده. دا لومړی ځل نه دی چې دواړه ورونه د نیان په وړاندې لکه دمجرمانو ولاړ و، ځو کاله وړاندې هم د دوی د پلار الا سنګ د مړینی د وروستیو مراسمو په ورځ شخړه پیدا شوې وه.

همت سنګ د پلار مشر زوی دی خو راني فتو په دې کې شک لري، د هغه مور د الا سنګ د وړور کونډه وه او له واده وروسته راني فتو په دې نه پوهېده چې همت د الا سنګ زوی و او که وراره. امر سنګ کشر دی او دا خبره یقیني ده چې دی د الا سنګ زوی و، همدا سوب و چې امرسنګ د راجه په توګه ونومول شو، همت سنګ په دې خبره خپه شو او د خپل حق د ترلاسه کولو لپاره یې جنګ ته لاس واچوو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

امر سنګ د شاوخوا نژدې ټولو راجاګانو ته ليکونه واستول چې د همت سنګ په ضد د ده ملاتړ وکړي، نواب عمر خان ته يې هم ليک ور واستو چې دوروستي ترون له مخې دی ورسره مرستې وکړي. عمر خان درې زره عسکر د خپل وراره وزيرخان(د بهيکن خان ځوئ) په مشرۍ پټيالې ته ور واستول او دنده يې دا وه چې د مجهيل سيکانو مخه ونيسي چې په پټياله رياست کې داخل نه شي. دوئ دهمت سنګ په ملاتړ هلته ورغلي و.

وزير خان سره شاوخوادوه زره نور سيک پوځيان مله شول، ده په ډېرې کاميابۍ د مجهېل سيکانود دغې ډلې نه د خپلو جنګيالو کړۍ تاوې کړې اوپيغام يې ورواستووچې که هرلور ته يې د خوځېدو جرات وکړ نوختم به شي. مجهيل سيکانود پيسو په ورکولوځان خلاص کړوخوهمت سنګ بهواني ګړه او د مالېرکوټله د افغانانو ځينی کلي ونيول. اوراني فتو دواړه ورونه د روغې جوړې لپاره ځان ته راوبلل. دی خپل لمسي همت سنګ ته د نورومزکوپه ورکولوهغه نه د جنګ د نه کولو ژمنه واخيسته او په اخر کې دی بې له جنګه له بهواني ګړه نه ووتلو. پټياله د يو لوئ کورنئ جنګ نه په امن شو.

د دې مرستې په بدل کې امرسنګ د رای کوټ نواب او وزيرخان ته د مننې په توګه دوه دوه خلعتونه او پنځه پنځه زره روپۍ انعام ورکړې، هغو عسکرو ته يې هم انعامونه ورکړل چې په دغه جګړه کې يې ګډون کړی و. له دې پېښې وروسته په سيمه کې د مالېر کوټله ملګرتيا زياته شوه. په ١٧٧٨ م کې امرسنګ د خپلې يوې بلې شخړې لپاره په عمر خان غږ وکړ او ماليرکوټله ورسره مرسته وکړه. په دې ډول مالېر کوټله په سيکانو کی خپل ملګري پيدا کړل چې د خطر پرمهال به ورسره مرستې ته ودربدل.

عمرخان څوارلس کاله يې په ډېرې کاميابۍ د مشري کولو وروسته په ١٧٨٠ م کې مړ شو او ، ده د خپلوخپلوانواومالېرکوټله د عاموخلکودا حترام ترلاسه

(c) ketabton.com: The Digital Library

کولو سره سره د سیکانود حملو په وړاندې د یوښه سیاست پرمټ خپل خلک وژغورل. د ده یو زوی حسن خان او یوه لور جهنډو وه، دوه نور زامن توره بازخان او سلطان خان د ده په ژوند کې مړه شوي و.

د عمر خان نه وروسته د ده یو بل ورور اود جمال خان زوی اسدالله خان په ۱۷۸۰ م کې نواب شو، که څه هم د بهیکن زوی وزیر خان اوس ځوان و او د بهادر خان زوی هم د دې جوګه وچې د پلار ځای ناستی شوی وای خو د مشری لپاره د سپین ږیرو حق تر دی وخته ساتل کېدو. اسدالله هم لکه د عمر خان په سیاست او روغې جوړې د مالېر کوټله ګاونډیانو سره معاملې هوارولې.

په پټیاله کې امرسنګ راجا د ۳۵ کلونو په عمر کې مړ شو او راني حکمان(د الا سنګ ښځه) د هغه شپږ کلن زوی صاحب سنګ د راجا په ګدۍ کښېنولو. شاوخوا راجاګانو دې ریاست ته نیت بد کړی و. همدا وه چې راني حکمان نواب اسدالله خان نه د مرستې غوښتنه وکړه، نودی په خپله د دې خطر د مخنیوي لپاره یولوی پوځ پټیالی ته ورواستو. څلورکاله د نوابۍ نه وروسته اسدالله خان مړ شواو له ده څخه دوه کونډې نوران بیګم او سلطان بي بي پاتې شوی. د ده یو زوی محمد علي نومېده چې د پلار نه څه موده وروسته په یوې ناروغۍ مړ شو.

دبهیکن خان د زوی وزیرخان یو وارې بیا هیله پیدا شوه، چې هغسې چې دده ترونو دده له مور نادره بېګم سره لوز کړی و، ده ته به اوس د مالېر کوټله نوابي په لاس ورشي خو داسی وونشوه. د مشری لپاره نوردعوېداران را پورته شول او نژدې وه چې په مالیر کوټله کی کورنۍ جنګ انښتی وای، د رای کوټ مشر د دوی ترمنځ روغه وکړه، او وزیرخان خپل بل تره عطاالله خان ته د نواب ګدۍ په دې شرط پرېښوده چې د ده له مړینې وروسته به دده (وزیر خان) دوه زامن نوابان کېږي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د مالېرکوټله په يو کلي کې ځوانان ارهټ ته را ټول دي. د کوهي نه د اوبو د راويستلو لپاره غوايې د کوهي نه تاوېږي. يو غښتلې ځوان وړاندې شو او هغه پړی يې را ونيوه چې غويې پرې تړلي دي. ده پړی په خپلو لاسونو کې ټينګ نيولی دی او غويې نه پرېږدي چې وړاندې لاړ شي. د را ټولو خلکو ناری او شورځوږشونو ځوان پړی پرېږدي. دا ځوان عطاالله خان دی.
څو ورځې وړاندې ده د خپلې مورد صندوق نه د سپينو سيکه په خپلو ګوتو کې مروړلې او د هغې د پاسه يې جوړ نقشونه سولولي و. ده د سرو زرو ځيني غټې سيکې تاوې کړې وې. مور ترېنه په قهر پوښتنه وکړه نوده ژرټولې سيکې بيا تاوې کړې او خپل اصل حالت ته يې را واړولې خو سولېدلي نقشونه يې بيا نه شول جوړولی. يوه ورځ يې د جاموخرڅونکي بزاز نه د اوسپنې ګز واخيست، خپلی ليندۍ (کمان) کې يې د غشي په توګه و ټومبلو او په يو پوخ ديوال کې وويشت چې په کې خښ شو. يو ځل يې له يوسيک سره مقابله وه چې په خپل يوغشي د اووه وزودسورۍ کولو دعوا يې کوله. عطاالله دا سيک له ښار نه بهريوړ. د بوې زړې ونې تنه چې چاودېدلې وه په لاسونوونيوله، د سيک لينده يې په کې کېښوده او ورته يې وويل اوس دا راوباسه. دعطاالله خان په اړه دا کيسې اوس هم د مالېرکوټله ځوانان په خوند يو بل ته کوي.
عطاالله هم د نواب کېدو وروسته دخپلوورونوپه شان د پټيالې اود سيمې له راجاګانو سره ښې اړيکي وساتلې او د خطر پرمهال به يې له يوبل سره مرسته کوله. د يوڅه وخت لپاره دغلته ارامي راغله خوپه ۱۷۸۲ م کې د پنجاب ځينی سيمی وچکالۍ وزپلی. د سيکانو يوی ډلې د چوا ړ سنګ په مشرۍ ډاکې او چور چپاوو پيل کړل. اوتر ټولو لوی خطريې د پټيالې رياست ته جوړ کړو، چې دلته يو ماشوم راجا د واک په ګدۍ ناست و. چوا ړسنګ د دې د برناله سيمه محاصره کړې وه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د پټیالې دیوان نانومل یو هوښیار سړی و، چواړ سنګ ته یې پیغام ورواستووچې ولی له کوم دلیل پرته د جنګ نارې وهي. چواړ سنګ ورته وویل موږ یوازې په دالو، جوارواواوربشوګوزاره نه شو کولی، زموږ غنم او وریجې په کار دي. د سیمی راجاګانود خبرواترونه وروسته پریکړه وکړه چې که چواړسنګ ته یوځوکلي ورکړل شي نودی به خپل غنم او وریجې ولري. په دې وخت کې نواب عطاالله خان دده ضمانت وکړاو د برناله کلابندي پای ته ورسېده. چواړ سنګ ته د کلیو د ورکولو کاروځنډېد نوهغه په نواب عطاالله زور راوړ چې خپله ژمنه دې پوره کړي.

نواب د پټیالې راجا ته د یادونې لیک ور واستوخو هېڅ ځواب یې ترلاسه نه کړ. چواړسنګ داسې فکر کاووه چې نواب د ده خبره نوروته نه وه رسولې او په دغې بدګمانۍ یې د مالېر کوټله په کنګن وال نومي کلي لښکر ورمات او د ده په ځمکو ولاړشنه فصلونه یې لاس لاندې کړل. پخوا تر دې چې سیکانو په سیمه کې چورتالان ګډ کړي واۍ عطاالله سم د لاسه د چواړسنګ سره د لیدو فېصله وکړه. ده نورو راجه ګانواوپه تېره د پټیالی راجا ته یو لیک ور واستو چې خپله پریکړه دې ژرترژره عملي کړي. اوکه داسی ونشول نودی مجبوره دی چې چواړسنګ سره لاس یو کړي.

نانومل د پټیالې نه مالېرکوټله ته ورغی او د کلیود ورکولوکارد قوالو په ورکولوترسره شو. نواب هغه ټول عسکرچې د چواړسنګ د حملې د مخ نیوی لپاره مالیر کوټلی ته ورغلي و خپلوخپلو ریاستونو ته بېرته رخصت کړل. د پټیالې راجا صاحب سنګ د تړون په نه عملی کولونانومل ته په قهرو. دهغه ټول جایدادیې ضبط کړو،او د نانومل خپل خپلوان چې په پټیاله کې یې لوړې عهدې لرلی، له کارونووشړل.

نانومل د مالېرکوټله نواب سره پناه واخیسته او داسې اوازه یې ګډه کړه چې د پټیالې خزانه تشه ده او داچې ولس له راجا نه بې زاره دی. ده نواب ته پخپلې

(c) ketabton.com: The Digital Library

کورنۍ شوی د ظلم کیسی دومره وپړسولی چې نواب عطاالله سملاسي پټیالی ته لښکر ورواستو. په دی کارهغه مالېرکوټله بیا دجنګ کندی ته ورټېله کړو. د پټیالي په دفاع اود تړون ترمخی ګاونډېوخپل پوځونه ورواستول اود مالېر پوځ په جنګ کی ماتې وخوړه. نانومل محض د خپل غچ اخیستولپاره نواب وغولوه. د جنګ نه وروسته پټیالی مالېر کوټله ته پېغام ورواستو چی نانو مل دی ورته وسپاری خو نواب انکار وکړ. دی پوهېدو چې هلته به ووژل شي نو ځکه یې تر پایه له ځانه سره وساتلو. نانو مل په ۱۷۹۲ م کې مړ شو اوپه مالېر کوټله کې د هندو مذهب د دود سره سم وسوځول شو.
نواب عطاالله له پټیالې سره بیا روغه وکړه خو په ۱۷۹۲ م کې یو بل خطر را ولاړ شو. سیک مشربېدي صاحب سنګ چې یو مذهبي توندلاری وامرتسر ته ورسېد او ټولو سیکانوته یې د کوټلې دافغانانو پرضد د پاسون غږ وکړوځکه چې هلته اوسېدونکو مسلمانانود غواغوښه خوړله. که څه هم سیکانود غوا په معامله د هندوانو په شان مذهبی احساسات نه لرل خو د مسلمانانود مشرانوپه ضد یې د پخوانۍ تربګنۍ احساس لا پاتې و. ده د پنځلسو سوو جنګیالود لښکر سره مالېر کوټله محاصره کړه.
نواب عطاالله د دې حملې لپاره تیارنه و. ځینی سیکان ښار ته ور ننوتل اوچورتالان یې ورګډ کړو. خانان د کوټلې په کلا کې بند پاته شول او پوځي افسرانو چی د قلا نه بهرود یو تکړه قوماندان په غېر موجودګۍ هېڅ جنګ ونه کړ. دوه ورځې وروسته د نورویاستونو کومک را ورسېد خودا څرګنده وه چې سیک پوځیانو به د خپل یو مذهبي مشرپه وړاندې چرې هم جنګ نه وای کړی. دوۍ دجنګ پرځای بېدي صاحب سنګ ته دبېرته ورتګ وویل چی په لومړیو دوو ورځو په اخوډب کې په یوه ګولۍ ټپي شوی و. د هغه ملګری بګهیل سنګ دلوټ شوي مال د ترلاسه کولوپه هیله وخواوس یې داهیله د نورویاستونو د پوځ په راتلوختمه شوې وه. نواب عطاالله ورسره لوزکړې

(c) ketabton.com: The Digital Library

وچې که بېدي صاحب بېرته وروګرځوئ نو دوه زره روپۍ به ورله ورکړي.
بګهیل سنګ د خپل لښکرسره یوځای له هغه نه بېل اودمالېرکوټله نواب ته
وروا ورېدوخود نورو پوځونو په راتګ نواب عطاالله دا روپۍ پنځه سوه پنځه
ویشتو ته را ټیټې کړې. تاراسنګ، کرم سنګ او ګورودت سنګ چی د بېدي
صاحب سره مله وهغوئ ته یې هم پېسی ورکړې. مالېر کوټله ددی شخړې د
ختمولولپاره سیکانو ته ټولټال یودیرش زره روپۍ نذرورکړې.
د نواب عطاالله د مرستې لپاره ورغلي د پټیالې پوځي مشربخشي سیدا ته د
پوځ لګښت او یوخلعت ورکولو وروسته د خدای په امانۍ مراسم تر سره شول
خود دوئ راجا وروسته هم پاتې و. د هغه مشاورینو ورته ویلي وچې له نواب
نه دې یو څه نورهم ترلاسه کړي اوکه اړتیا ولېدل شوه نود زورنه دې
کاروا خلي. دوی خبروچې د مالیر کوټله خزانه تشه وه اودبېدی صاحب سنګ
جنګیالو ورته ډېرتاوان رسولی و، خوغوښتل یې چې یو څو کلي ترې واخلي.
د کوټلی په بوی زړی ودانئ کې دخواجه خضرخان(چې د یو جنګ شهیدو)
قبرجوړو، د پټیالی سیکانود شپې دا قبر وکینده او مړی یې ترې را وویست
چې له دې سره د مالیرافغانان سخت را وپاریدل. نواب غوښتل چې د سولې
له لارې دا لانجه هواره کړي خووزیر خان او توره بازخان په ډېرقهراوغصې
راجا ته ورغلل او هغه ته یې یادونه وکړه چې د پټیالې په دفاع کی د نورو
سیکانوسره جنګ لپاره راجا دوی ته پېسې اوتاوان نه و ورکړی. وزیرخان
وویل چې دوی به سرونه ورکړي خو د خپل یو شهید د مړي سپکاوی ونه
زغمی. په دې وخت کې د راجا مور چې هلته موجوده وه دا خبرې واورېدې او
د وزیر خان غصه یې سړه کړه. هغې سیک پوځ ملامته کړاو ژمنه یې وکړه چې
مجرمانو ته به سزاورکوئ، خو نواب ټولو ته معافی اعلان کړه او د موهرانه
کلې یې بخشي سبدا ته وروبښلو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د ببدي صاحب په يرغل ماليرکوټله اوسېدونکود وېرې احساس وکړو. بی شمېروله دې ځايه کډه وکړه او د پنجاب په هغو سيمو کې يې ژوند پيل کړچې ورته خوندي ښکارېدل. په ۱۷۹۷ م کې ببدې صاحب سنګ له اتو زروجنګياليو سره رای کوټ ته مخه کړه، هغه وخت ددی مشرد پنځلسو کالوهلک و چې د خپل ديوان روشن خان ترڅارنې لاندې يې رائ کوټ اداره کاوه. دی په جنګ کې ووژل شو. وزيرخان د پنځوسوو جنګياليوسره ددوی مرستې ته ورسېدو، دپخوا په څېرله ببدي صاحب سنګ سره مله سردارانو ته يې پيسی ورکړې او دوی له مېدانه ووتل. په ۱۷۹۸ م کې ببدي صاحب په امرتسر کې يوواړې بيا دمالېرکوټله اورای کوټ په ضد د مذهبي جنګ ناره وکړه، رای کوټ يې ونيواوکوم ځايونه چې پخوا مالېرکوټله ترې اخيستي وبېرته يې تری ونيول. دغه رازله مغلو نه يې لوديانه ونيوله.

په دې وخت کې دهندوستان حالت لکه يومړژواندی مارغه وچې له هرې خوانه ورباندې ټپوس، کارغه اونوروحشي ځناوراخته واود دې غوښې يې خوړلې. انګريزانوددی د سوېل په سمندری پلو خپلې مستعمرې او پوځې چاونۍ جوړې کړې وې بل لوري ته يې د ډېلي په دربار کې خپله اغېزه زياته کړی وه. د مرهټوپاتې شونود يواروپايي جنرال پېرون په مشرۍ منظم پوځ په جوړولولاس پوری کړی وچې عسکرويې ښې نوې وسلې چلولې شوای. يوانګريزجارج تهامس له خپل پوځ نه بيل شوی، ځان ته يې لښکر جوړ کړی او هانسي کې يې سنګر نيولی و. ده شاوخوا راجاګانو ته به يې پيغامونه وراستول چې که خپله دفاع غواړي نو دی ورسره مرسته کولی شي. نوموړي دامرتسرسره نژدې د جند کلا نيولې وه او سيکانو دده سره د دغری زور نه لاره. نواب عطاالله اود رای کوټ مشر، تهامس ته پيغام واستوو چې د ببدي صاحب سره د جنګ لپاره به ورله يولک روپۍ ورکړي. د ببدي صاحب

(c) ketabton.com: The Digital Library

جاسوسانو هغه ته دا خبرراوړنوده له وېرې راى كوټ نه خپل جنګيالي وويستل.
دافغانستان شاه زمان لښکرهم دا مهال د پنجاب په خاوره کې و. اوسيکانو بيلابيلو ډلواوس دده د مقابلې لپاره يو نوي مشرته سترګې نيولې وې چې هم يې پوځي واک لاره اوهم په سياست پوهېدو. دامشررنجيت سنګ نومېدو.
رنجيت سنګ په ۱۷۸۰ميلادی کال کې د پاکستان دګوجرانواله په يوې جټې کورنۍ کې زېږېدلی و دده پلار مهان سنګ د سيکانو د يوې پوځي ډلې مشراود ګوجرانواله شاوخوا ځمکې يې کنټرولولې. دی دولس کلن و چې پلار يې مړشواو په همدې عمر کې د خپل پلارځای ناستی شو. د ماشومتوب نه يې داس ځغلونې اوجنګي روزنه اخيستې وه. ده د مشر کېدو سره سم په ځوکالوکی يې د سيکانو يوعصري پوځ جوړکړوچې په اروپايي ډوله بارکونو کې اوسېدواو سيک خالصه نومېدو. خو رنجيت سنګ پخپله مذهبي نه واو د سيمې د مسلمانانو ترمنځ يې ښه نوم لاره.
په۱۷۹۴او۱۷۹۵ ميلادی کلونو کی د احمد شاه ابدالی لمسي شاه زمان د حسن ابدال او د جهېلم د سيند سره نږدی په ځو وړوجنګونو کی سيکانو نه د پنجاب د نيولو هڅه وکړه خو دغه وخت د انګرېزانو په لمسون د ايران له خواورته په افغانستان د حملی ګوابښ وشو او دی بېرته کابل ته ولاړو. د روهتاس قلاهم د افغانانو د لاسه ووتله او رنجيت سنګ ونيوله. شاه زمان په ۱۷۹۲ کی د بو لوئ حملی لپاره د اباسين نه پوری وتلو. ده سره دری زره افغان جنګيالی واو هيله يې دا وه چی د پخوا په څېر د هندوستان مسلمانان به ورسره مله شی. رنجيت سينګ او نور سيک مشران په امرتسر کی راټول شول اونږدی وه چی د کشميرغرونو ته يې تېښته کړی وائ چی د سيکانو د يوی جنګی ډلی مشری مېرمن سدا کورپه ټولوغږ وکړوچی دافغانانومقابلی ته دی ودرېږی. سيکانو اتحاد وکړواو د رنجيت سينګ په مشرئ په لاهور

(c) ketabton.com: The Digital Library

گوریلائ حملی پیل کړی چی هغه وخت د افغانانو په لاس کی و. خو په ۱۷۹۷ کی د زمان ورور شاه محمود بغاوت وکړواوشاه زمان مجبوره شو چی کابل ته ولاړ شی. هم هلته په داخلی بغاوتونو کی ونیول شو، سترگی یې ورته ړندی کړی او دی د خپلی کورنئ سره بېرته پنجاب ته ولاړو. د ژوند تر پائ دی په لودیانی کی د انگرېزانو په زیره وسېدو. رنجیت سینگ وروورود ستلج سیمې پخپل کنټرول کی وا خیستې او لاهور یې دراجواړي مرکزشو.

په ۱۸۰۱م کې ده ته د مها راجه لقب ورکړی شواود لوېدیځ پنجاب د مسلمانانوهغو سیمو کی یې ارامی راوسته چې له تېرودوولسېزوراهیسې په کې د خلکو ژوند تریخ و. د ستلج سیند د ده د حکومت وروستی حد و. د سیند نه پوری په ختیځ پنجاب کې جارج تهامس د برتانیا لپاره ځمکه هواروله. خود مرهټوجنرال پیرون هم د ختیځ پنجاب د واکمنو مرستې ته تیارو. ده ټولو ته پیغام ورکړچې که د خپلوځمکوڅلورمه برخه حاصل ورته ورکړي نوله جارج تهامس نه به یې وژغوري. ددې نه علاوه ده د نذرانې د پېسوغوښتنه هم وکړه. خپله لوظنامه یې په لیکلې بڼه ټولو ته واستوله چی د هغی ترمخه که یوریاست ده ته په ټاکلی وخت پېسې ورنه کړې نوهغه سیمه به دده وي.

مالېرکوټله د خپل دفاع لپاره لس زره روپۍ ورته ومنلې. پټیاله لوی ریاست ونود یونیمولکوروپود ورکولوژمنه یې وکړه. ددې تړون یو شرط داوچې ټولې پیسې به په قسطونو ورکول کېدې او د لوظنامې موده به له هغه وخته پیل کېده چې مرهټه پوځ د پنجاب په لورې خوځیدو. خود جنرال پیرون دا ټول پلانونه له خاورې سره خاورې شول، د ۱۸۰۳ کال د دسمبر په میاشت کې د برتانیا د لارډ لیک په مشرۍ یومنظم پوځ مرهټو ته د ماتې ورکولو وروسته ددوئ د مشرجسونت رائ هولکر سره روغه وکړه اود ډېلي شاوخوا سیمې یې ترخپلې ولکې لاندې راوستې.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د جمنا اود ستلج ترمېنځ په پراخه خاوره دوه نورهندی افغان مشران چې یو امیرخان اوبل نجابت خان نومېدل دانګریزانوملګري شول. امیر خان دټونک اونجابت خان دکنج پورې نوابان و. رنجیت سنګ چې د انګریزانود پرمختګ نه خبرشونوخپل لښکریې د ستلج نه پورې وروا ستوو، ځینې ریاستونه یې د ګوانښ اوځینې نوریې بیا د روغې جوړې له لارې پخپل کنترول کی واخیستل. په ۱۸۰۸ م کې مهاراجا رنجیت سنګ مالېرکوټله ته را ورسېد او د نواب عطاالله خان نه یې د دې ډاډ په ورکولو چې دغه سیمه به خوندی اوخلک به یې په امان وي، د پنځولکوروپو د نذرانې غوښتنه وکړه. انګریزان له یوی خوا د رنجیت سنګ د موجودیت نه په ویره وخو له بلې خوا نه یې غوښتل چې ورسره جنګ وکړي. ددوی استازی چارلس مېټکاف د رنجیت سنګ سره خبرو اترو لپاره ورغلی واو د مالېر کوټلې سره نږدی ایسارو.

نواب عطاالله خان سمدستي مېټکاف ته پیغام ورواستووچې پکی وېلی و. ښایي انګریزان او سیکان دواړه اوس دمالیر کوټله لپاره ګډه پالیسي لري او له ده به پېسې وغواړي. چارلس مېټکاف په دې خبرې ټکان وخوړځکه دا د هغه یوه سفارتي تېروتنه وه. ده احساس وکړ چې که نورریاستونه هم له رنجیت سنګ سره د ده ملاقات دا ډول تعبیروي چې ګوندی انګریزان ورسره یوځای شوي دی نودهندوستان سیاسي نقشه به بدله شي. دی سملاسې د رنجیت سنګ له کیمپ نه ووتواو د خپل سفارتي ډلی سره د فتح ګړ په کلا کې یې واړول.

له دې پېښې شپږ ورځې وروسته د مالیرکوټله د خانانو یوې ډلې د نواب په مشرۍ د رنجیت سنګ سره د روغې جوړې خبرې پیل کړې. د دوی دلیل دا و چې د تېروځو کلونودجنګ جګړوله کبله یې خزانه تشه وه او دومره ژر ورته دا پېسې نه شي ورکولې، په خپلو مېنځو کې دوی په خپلی خپلی برخی جوړ

(c) ketabton.com: The Digital Library

وچې څوک به څومره ونډه د رنجيت سنګ نذرانی ته برابروې. د منځګړتوب لپاره د جند او د بابها مشران هم په خبرو کې سره کښېناستل.
رنجيت سنګ د پرې ښځې درلودلې اوموران نومې مېرمنه يې ماليرکوټله ته ځان سره بېولې وه. هلته د بهيکن خان کونډه نادره بيګم تراوسه ژوندۍ وه او له سياسي حالاتو نه يې ځان خبراوه. داسې ښکاري چی هغی او د نوابې کورنۍ نوروښځو موران ته ميلمستيا وکړه او خپلې ستونزې يې ورته وويلې.
موران پررنجيت سنګ فشارراوړاوهغه د نذرانې پنځه لکه روپۍ يو نېمولکو ته را ټيټې کړې چې څلويښت زره يې هماغه وخت غوښتلې او د نورولپاره يې د ځينوکلواجاره ومنله. خوددې نه علاوه رنجيت سنګ، وزير خان او د مالېرکوټله يو منشي ديوان سنګ د يرغمل په توګه له ځانه سره يوړوچې د پېسو په پوره کولو به خوشی کېدو.
رنجيت سنګ اوس زور لګولی و چې د پنجاب ټوله خاوره د ده په قلمروکې شامله شي او د دې لپاره هغه د ماليرکوټلی نه انبالې ته ولاړو. دهغه ځای د راجه دکونډې نه يې ټول قيمتي کالي پتري په زوره واخيستل اورياست يې ځان ته کړو. بيا يې د شاه اباد خاوره ونيوله او نورو راجاګانوته د نذرانې د ورکولو او د ده د حاکميت د منلو پيغامونه واستول. انګريزان د ده په نيت پوه واوسم د لاسه يې اعلان وکړ چې د ختيځ پنجاب ټول رياستونه به د دوی تر ژغورنې لاندې وي.
دا د رنجيت سينګ لپاره يو سياسي ګوزار واو ده غوښتل چې له دغه اعلان نه سرغړونه وکړی خو پوهېدوچې انګريزان به دومره په اسانه دا سيمې هغه ته پرې نه ږدي. بلې خوا ته هغه د لاهور نه وراخوا پېښوراوکشميرته هم پلانونه لرل نو دجنګ نه يې ډډه وکړه او په ۱۸۰۹ م کې دانګريزانوسره يې يوتړون وکړو. د تړون له مخې د ستلج نه پورې لويديځه سېمه د رنجيت سنګ وه چې انګريز به پرې غرض نه لارو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د ترون نه وروسته د پنجاب دغه سیمې ارامه شوې. د مالېر کوټله هغه پینځه کلي چې رنجیت سنګ ته په اجاره ورکړې شوي وي، انګریزانو پرې خپته اچولې وه. په دې کلیو پخواراهیسې وزیرخان او د ده تربور رحمت علي چې د نواب عطاالله خان زوی و دعوې کولې. په ۱۸۱۰ کې نواب عطاالله مړ شو او د واړو تربورانو ترمنځ د میراث زړه شخړه بیا راپورته شوه. دنواب عطاالله د واک ځینې پربکړې مالېر کوټله لپاره بدې وې او په هغه یوه نیوکه دا وه چې د فېصلې قوت یې نه لاره. یوې خواته به یې د جنګ لپاره چمتوالی نیوه او بلې خواته به یې د روغې لپاره سیکانو ته پېسې ورکولې. او تل د خپلو خپلوانو نه به یې پیسې غوښتې. دی خوشبخته و چې د وزیرخان غوندې کوماندان ورسره وچې په پوځې تاکتیکونو ښه پوهېدو او دخپل تره سره به د خطر پرمهال درېدو. وزیرخان ډېر په صبرد نوابي ګدئ خپلو ترونو ته پرېښې وه او ټولواوس هغه د مالېر کوټله د نواب په توګه لیدل غوښته. خو د عطاالله خان ځوئ رحمت علی خپل ځان د پلار ځای ناستی ګڼلو. تر دی دمه د مالېرکوټله نوابی به ترټولو سپین ږیری ته ورکول کېده اودا د زیاتو پښتنو لپاره د منلوړو.

رحمت علي د نوابۍ لپاره انګریزانو ته خپله دعوه یوړه خوهغوی د رنجیت سنګ سره خبرو اترو پروخت د وزیرخان استعداد لیدلی و.

انګریزانود هندوستان لپاره هغه مهال د وراثت قانون جوړکړو چې له مخې یې د یورئیس، نواب اوراجه له مړېنې وروسته به د هغه مشرزوئ د هغه ځای نیوه. که یوراجا یا نواب بې اولاده مړ شو نو د هغه سیمه به د انګریزترقبضې لاندې راغلله. جینکو ته د پلار په ګدۍ د کښېنا ستوحق نه و. رحمت علی د دغه قانون نه خبر و او همدا وه چې هغه ځان د پلار قانوني او جائزوارث ګاڼه. هغه دا دلیل هم وړاندې کړوچې د مالېرکوټله سیمه د رنجیت سنګ له منګولو نه د ده پلار ژغورلې وه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د وزیرخان دلیل دا و چې دده ترونو (دریو نوابانو) د ده له مور نادره بیګم سره لوظ کړی وچې همدی به نواب کېږی. هغې هم د خپل ځوئ د نوابئ لپاره ډېر انتظار کړی و. وزیرخان انګریزانو ته لیک ورواستووا وددی په ځواب کی درې میاشتی وروسته د انګریزانو له خوا یو لیک، یو خلعت، ګاڼې او سازکړی اس دوزیرخان د نوابۍ داعلان سره مالیر کوټه ته را ورسېدل.

نولسمه پیړۍ

د مالېرکوټله په کلا کې د ځوانانو یوې ډلې د لومړي ځل لپاره یو ډول یونیفارم اغوستی اود دوی په لاسونو کې دغشواو لیندیو په ځای هغه ټوپکې وې چې دوی ورسره نا اشنا و خو د دوی چلول ورته خوند ورکو. نواب وزیرخان دا وخت پنځه سوه سپاره او دولس سوه پلي عسکرد انګریزانو ترڅار لاندې روزلي وخو په سېمه کې اوس امن و. د ده تربور رحمت علي د خپلو ورونو امام علي او فاضل علي سره یوځای کله د انګرېز استاځی سره خبری کولې او کله یې ورته لیکونه استول. نوموړی د ګاونډیوراجاګانو سره هم لیده کاته وکړل خو هیڅ د ده مرسته نه شوی کولی.

په ۱۸۲۱ م کې وزیرخان پخپل مرګ مړشونو رحمت علی خپل زوی دلاورخان لودیانې اوامبالې ته ورواستوو چی انګریز استازي ته خپله د نوابئ دعوه وړاندې کړی. ده د خپلو ځمکو ټوله شتمني په رشوت او په نذرانو یو ځای بل ځای ورکوله. ډېرو خلکو ورته نصیحت وکړ چې دې خپل وخت ضایع کوئ خو دی د خپلی دعوی نه په شا نه شو. دوه نیمې میاشتې وروسته د انګریزاستازی مالېرکوټله ته ولاړ چې د هغه د ځوئ امیرعلي د نواب کېدومراسم له نژدې وڅاري. اوس ډېرکارونه د انګرېزانو په دود کېدل او یودربار را بلل شوی و. رحمت علي هم په کې ګډون وکړاوپه ظاهر یې د خپل تربورځوئ ته سر ټیټ کړوخو په دې وخت کې خپل زوی دلاورخان یې کلکتې

(c) ketabton.com: The Digital Library

ته واستوو چې دده د نوابئ د حق په اړه هلته له انګریزوالی سره خبرې اترې وکړي.
امیر علي واک ته له رسېدو سره سم یو مهم کار دا وکړ چې د مالیر کوټله په عامو خلکو لګېدلې مالیې یې لرې کړې. د سیمې خانانو د ټیټې طبقی خلکو نه بېګار اخیستو. په دوئ کې نای(ډم)، کلال، ترکاڼ(نجار)،زرګر او جولا شامل و، دوئ به د خپل عاید یوه برخه نواب ته د مالیې په توګه ورکوله.
انګریزانو امیرخان ته د نواب بهادر خطاب ورکړی و. د حیات افغاني لیکوال وایي په دې وخت کې " د مالیر کوټله عایدات د کال دوه نیم لکه روپۍ دي چې یو لک یې په خپله د نواب صاحب لپاره او پاتې یې په ټولو ورونړاو حقدارانو ویشل کېږي".
په ۱۸۳۹ م کې مها راجه رنجیت سنګ په لاهور کې مړ شونو د ده ځای ناستی او مشر زوی کهړک سنګ د دې جوګه نه و چې د خپل پلار په شان یې پنجاب اداره کړي وای او د هغه په کورنۍ کی د سازشونو او وژنو لړۍ پیل شوه.
په افغانستان کې هم واک له سدوزیو نه غلزیو ته ورغلی و. د شاه زمان ورورشهزاده شجاع د انګریزانو سره په لودیانه کې و او په همدې کال دوی د یو امیر په توګه افغانستان ته د هغه د وراستولو تابیا وکړه. ده ته یو اوږد سفر په مخ و او په لاره کې د سیکانوله سیمو تېرېدل و. نواب امیرعلي ته خواست وشو چې د شهزاده شجاع د بدرګې لپاره وسایل برابر کړي. هغه خپل با اعتباره کسان د مال او اسباب وړلو لپاره لودیانې ته ور واستول.
د نواب کورنۍ ځینې مشران د شهزاده شجاع سره د لودیانې نه پېښور پورې بدرګه ولاړل. په ۱۸۳۹ د اګست په میاشت کې شهزاده شجاع د افغانستان د امیر په توګه کابل ته ورسېدو او د هغه د سیال دوست محمد د پلویانو قهریې را وپاراوه. د انګریزانو نه د غچ اخیستو لپاره د امیر دوست محمد خان

(c) ketabton.com: The Digital Library

زوی اکبرخان لښکر تیار کړ اودوی ته یې ماتې ورکړه. په دی پېښه په پنجاب کې انګرېزانو خپلو ټولو واکمنو پلویانو ته امر وکړ چې په سرهند کې دې خپلې پوځې ډلې راټولې کړي چې د مالیرکوټله یوه پوځې ډله هم پکی شامله وه. انګرېزانو دا ټولې ډلې معاینه کړې او له دوی نه یې غښتلي او تکړه ځوانان په افغانستان کې د جنګ لپاره غوره کړل.

په ۱۸۴۵ م کې د رنجیت سنګ له زامنو د هغه کشر زوی دلیپ سنګ پاتې واو سیکانو په شاوخوا سیمو کې حملې بیا پیل کړې وې. هغه مرکزیت چې د رنجیت سنګ پر مهال واوس نه و. همدا وه چی انګریزان د یو سخت جنګ له لارې د ستلج نه پورې د رنجیت سنګ په سیمه کې وردننه شول اوهغه پالیسي چې په تاریخ کې "فارورډ پالیسي" نومېږي په عملي کولو یې پیل وکړ، د پرمختګ په نوم د دغې پالیسۍ هدف د هغو سیمو کنټرول و چې په کې جنګ جګړې او شخړې وې. ددی پالیسئ په عملی کولو کې د مالېرکوټله لخواانګریزانو سره مرسته وشوه اواوس د پېښور، ملتان، کشمیر او دافغانستان د نیولو لپاره په لودیانه، پټیاله اوسرهند کې پوځي اډې جوړې شوی. نواب امیرعلي خان په دې وخت کې سخت ناروغه شواو د مالېر کوټله چارې د ده زوی محبوب علي خان چې په خلکو کې یې د صوبې خان په نوم شهرت موندلی و، په غاړه اخیستې وې.

په۱۸۴۶ م د اپریل په میاشت کی امیرعلي د پینځیوشتو کلونو له نوابۍ وروسته وفات شو. د رحمت علي خان هیله بیا راتازه شوه چې کېدی شي د نوابۍ لپاره اوس د ده دعوه ومنل شي. خو د امیر علي خان د مړینې په دریمه ورځ دده ځوئ محبوب علي خان ته د مشرۍ پټکی په سروتړل شو. سیکانوپه ضد جګړې کې د مرستې په منني انګریزانو محبوب علي خان ته د هزرایل هاي نبس خطاب ورکړ. په دې وخت کې یو سیک پوج مهتاب ریکهه د محبوب علي او د رحمت علي د کورنیو ترمنځ د روغې جوړې هڅې پیل کړې.

(c) ketabton.com: The Digital Library

نواب د خپلې مور او مېرمنې سره د سپین ږیرې رحمت علي کور ته د ننواتې لپاره ورغلو. په هم هغه ماښام رحمت علی د خپل زوی دلاورخان سره د نواب خدمت ته حاضر شو او دوی یو بل ته دتحفو په ورکولو روغه وکړه.
د نواب په غوښتنه هغه ټول جاګیراوکلي چې پخوا ورباندی دعوې کېدی، د هغه زوی دلاور علي خان ته وسپارل شول. د مالیر کوټله دنوابانودخدمتونو او د پخلاینی لپاره انګریزانو رحمت علی ته درې نور کلي د جاګیر په توګه ورکړل. دا وخت په مالېر کوټله کې شامل ۴۳ کلي په داسې ځایونو کې وچې له نوروریاستونو سره یې پولې شریکی وی اوتل به پرې شخړې کېدې. په ۱۸۴۷م کې انګریزانوددې سېمی ټولې ځمکې سروې کړې. د ریاستونوټول استازي یې را وبلل او هر چاته یې خپل حدود وټاکل.
په ۱۸۴۸ کال کې د نواب محبوب علي خان د بوې راجپوتې کورنۍ جینۍ خوښه شوه او دده د دویم واده لپاره د جشن او موسیقۍ محفلونه جوړ شول. دده ځوئ سکندر علي خان په دې خبره سخت په قهر وخومحبوب علي خان په یوه لیکلي سند کې ورته ډاډ ورکړو چې د ده له مړینې وروسته به د نوابۍ حق هم د ده وي. رحمت علی که څه هم د محبوب علی خان سره روغه کړی وه، د نوابئ د حق نه په شا شوی نه و. په ۱۸۵۲ م کی دی پخپله کلکتی ته ولاړواو خپله دعوا یې مخامخ انګرېز ګورنر جنرال ته وړاندی کړه چې هم هلته رد شوه. په هغه شپه زړه ماتی رحمت علی خان ناروغه شو او څو ورځې وروسته د نوابئ په ارمان له نړئ رخصت شو. دده مړی په پورا سرکاري درنوئ مالېر کوټله ته یوړل شو او په ۱۹ فروري په شاهي هدیره کی خاورو ته وسپارل شو.
په ۱۸۴۹ کال کې دانګریزانو اوسیکانو ترمنځ په دویمه جګړه کې سیکانو بیا ماتې وخوړه او ټول پنجاب د انګریزانو لاس ته کیوت. په ملتان کې د سیکانو لخوا یو وارې بیا د بغاوت لمبې پورته شوی او د خپلی ساتنی لپاره دوئ وروستئ جنګ وبایللو. د رنجیت سنګ له اولادونو نه یې ځینې له

(c) ketabton.com: The Digital Library

انګریزانو سره یو ځای شوي واو کله چې په ۱۸۵۷ کې د هند مسلمان اوهندو پوځیانو په میرټ او بریلی کی د انګریزانو په ضد د ازادۍ جنګ پیل کړ نودوی یې دمقابلې لپاره ور واستول. نواب محبوب علی خان ته هم امر وشو چې خپل پوځ لودیانې ته یوسي.

نوموړی په نیمائ لاره کی د خپتې د غوټې له لاسه ناروغه شواو بېرته مالېرکوټلې ته ورستون شو ، په خپل ځای یې خپل زوی سکندر علي خان ورواستو. هماغه وخت دجالندهرپوځیانوهم په خپل بارک کې د بغاوت بېرغ پورته کړاو انګریزانو سره داااند ېښنه پیدا شوه چې دوی به د مالېر کوټله په لورې وخوځېږي ځکه د ډېلي مغل پاچا مسلمان و اود دې سیمې ډېرو خلکواوس هم د انګریزانو په مقابله کې د مسلمانانوسره زړه سوی لرله. د ډېلي ښارکلابند شوی واو په سره قلا کې وروستئ مغل پاچا بهادر شاه ظفرلکه د یویرغمل پاتې و.

د نواب محبوب علي خان ناروغي انګریزانوته یوه بهانه ښکاره شوه او داسې یې ګڼل لکه چې هغه د دوی د مرستې نه پښې ویستلې وې، که څه هم د هغه ځوئ سکندر علي ورسره و.

د مالیرکوټله په جمال پورې کې یوسادهو(فقیر) عیدوشاه یو لیک ولیکلواو په لودیانې کې یووکیل رستم علي خان ته یې ورواستو.

په دې کې لیکلي و چې د انګریز حکومت به ډېر ژر پای ته ورسېږي. له بده مرغه دا لیک په لاره د انګریزانولاس ته ورغی. دوی سملاسي عیدو شاه او دهغه ملګری موهن لال ونیول اوپه دوی د غدارۍ مقدمه پیل شوه. د جون په پنځه ویشتمه ۱۸۵۷ د لودیانې په بندي خانه کې دوی دواړه غرغره شول.

نواب محبوب علي خان همدې کال د نومبرپه میاشت کې وفات شو. هغه مهال سکندرعلي په لودیانه کې وخو انګریزانو ورله اجازه ورنکړه چې د پلار جنازې ته ورشي. دوی د دې خبری سپیناوی کاوه چې د ډیلي پاچا بهادر شاه

(c) ketabton.com: The Digital Library

ظفر ته يې د مرستې کوم پيغام خو نه و ورلېږلی. کله چې د دې خبرې پخلی
وشو نو بيا يې پرېښود چې د خپل پلار د فاتحې مراسم پر ځای کړي. سکندر
علي خان د پلارقانوني وارث و خو هغوی نه غوښتل چې د يو باغي پلارزوی
دی نواب شی.
محبوب علي خان ډېر مذهبي کس و. ده به ساده لباس اغوستواو کله چې به
سحرد اس سپرلۍ ته تلونو په لاره کې به يې خيرات ورکاوه. نوموړی به کله
کله ځمکوته تلواود کروندگروسره به يې ليدل. ده به د برهمن او مسلمان
ملايانو ډېراحترام کاوه او په هره مهمه موقع کې به يې له نجوميانومشوره
اخيسته. ده به د تله دان رسم هم کوو او صدقه اونذربه يې هم منل.
نواب سکندرعلي خان د پلار ځای ناستی و خواوس د رحمت علی زوی
دلاورعلي په گدۍ دعوه وکړه. دده دليل داوچې سکندرعلي خان ناځوانه و او
دا چې د حکومت جوگه نه و. خود دې ثبوت ورسره نه و. د لوديانې کمشنراو
دهغه مرستيال سکندرعلي خان شخصي پېژندگلوي لرله او دومره ژرېې د
هغه په اړه قضاوت نه شوای کولی. کمشنر يو ډاکټر د لوديانې نه مالېرکوټله
ته ور واستوو چې د سکندرعلي خان فزيکي معاينه وکړي. ډاکټر په خپل
رپورټ کې وليکل چې دی روغ و اود نامردئ خبره دروغ وه. د پټيالې راجا
نريندرسنگ د سکندرعلي خان ملگری و ده هم انگريزانو ته ډاډ ورکړ. په
اخره کی د دلاورعلي دعوه رد شوه او سکندر علي خان په رسمي توگه د مالېر
کوټله نواب وټاکل شو.
نواب سکندر علي خان د خپل پلار په شان ساده طبيعت سړی واوله رسمي
موقعو نه پرته به په ساده لباس کې گرځېدو. د ده لومړی کار دا و چې د هر
لگښت لپاره يې بوديجه و ټاکله اود پېسوحساب کتاب يې غښتلی کړ. په
خپلو ځمکو يې په خپل نوم د سکندر پوره نومی کلی اباد کړ، د غوث گنج په
نوم يو نوی مارکيټ يې جوړ کړوچې کليوال خلک د ښارد کاروباری سيسټم

(c) ketabton.com: The Digital Library

سره اشنا کړي. د ریاست د ښه انتظام لپاره هغه د منصورپور یوا وسېدونکی کامدار خان راوستواو د مشروزیرپه توګه یې وګماروا و د هغه په مشورې نواب د دوو کسانو نه علاوه د ریاست ټول پخواني ملازمان له کاره ګوښه کړل.

کامدار خان یو سخت طبیعته افسروا و غوښتل یې چی په سرکاری معاملوکی ګډوډئ لږی کړي او اداری بدلون راولي خو په دی به یې له خانانو سره ناندرۍ وهلې او خلک به یې بندیان کړل. خانان د احتجاج په توګه انګریزانو ته ورغلل. کامدار خان له دندې ګوښه کړی شواو یو ځلې بیا پخواني کارکوونکي راغلل.

په ۱۸۲۰ م کې د ریاستي پوځ لپاره د پلو، سپارو او توپچیانوګومارول پیل شو. نوی کسان د یو عصري پوځ په توګه تربیه شول او میاشتینۍ تنخواه هم ورته وټاکل شوه. د پوځ لپاره به اسونه او توپونه بیل اخیستل کیده او ښېنډ غږول او د پرېډ (رسم ګزشت) دود پیل شو. په مهمو ځایونو لکه خزانه، جېل، او د ښار په مهمو دروازوبه پولیس ولاړ و. هرساعت به نغاره غږېده سره له دې چې هغه وخت ډېرو خلکو ساعتونه لرل.

د نواب سکندر علی خان لومړئ واده په ۱۸۳۸ کې د عطاالله خان له لمسۍ کرامت النسا بیګم سره شوی و، په ۱۸۴۹ کې د هغې زوی غوث محمد وزېږیدو. نوموړی په ۱۸۲۰ م کې د چیچک د ناروغۍ له امله مړ شوخو دلاور خان د غوث علي خان په اړه وویل چې هغه د نواب زوی نه و. په ۱۸۲۱ کال کې یې یو بل زوی روشن علي و زیږېدو. نواب دویم واده د خپلې یوې بلې ترلې بوعلي جوېریه بیګم سره وکړخو د هغې اولاد و نه شو.

کله چې د نواب لومړی زوی مړ شو نو د دلاورعلي خان کونډې د خپلو دووماشوم زامنو ابراهیم علي خان او عنایت علي د حق لپاره دعوه وکړه.

هغې د نواب د یوازیني زوی روشن علي خان قانونیت وننګوه ځکه د انګرېزد

(c) ketabton.com: The Digital Library

قانون تر مخې مشر ځوئ به د پلار ځائ ناستې و. د دې لپاره هغې په بيلا بيلو سرکاري دفترونو کې افسرانو ته پيسې ورکړې. خو انګرېز کمشنر د هغې دعوا ونه منله. دوی د رياست حاکمانو ته ليکلی سند ورکړي و چې دوی خپل ځای ناستی په خپله ټاکلی شي. روشن علی هم په ماشومتوب کی مړ شو.
د دلاور خان کونډې د خپلو ځامنو د حق لپاره بخشي الله خان ته چی ددی د ځامنو سرکاري سرپرست و ، دری زره د سرو زرو سيکی ورکړی وی چی د کمشنر په دفتر کې يوبل تن رام پرشاد ته يې د انګرېز کمشنر ته د سفارش لپاره ورکولی. رام پرشاد د بخشي الله خان نه پېسې اخيستې وې

او ښائ انګرېز کمشنر هم ځينی کارونه د رشوت په بدل کی کړی وی. خو د هغه بدبختي دا شوه چې انګريز کمشنر بارنيز مړ شو او د هغه پر ځای نوی کس هربرټ ايډورډ مقرر شو.
ده په انتظامي چارو کې سختي وکړه او د بډورشوتونو پلټنې يې پيل کړې. د دلاور خان کونډه هم د قانون نه خبره شوه چی هغه د ځامنو لپاره په دی ډول خپل حق نشی اخيستی نود بخشی نه يې هغه پيسې بيرته وغوښتې. رام پرشاد د سرو زرو د دريو زرو مهرونو(سيکو) په اخيستو تورن شو او دغه تورونه پرې ثابت هم شول. رام پرشاد د نواب سکندر علی هم نه خوښېدو او ايډورډزهربرټ ته مشوره ورکړه چې دی له کاره وباسي. ايډورډ هغه په شپږو کلونو بند محکوم کړواو بخشي الله خان دوه زره روپۍ جرمانه او د حکومت دعهدې نه لرې کړی شو. د دلاور خان ځامنو ابراهيم علی او عنايت علی ته د انګريزانو له لورې دنارنال کنهيالال اګروال سرپرست مقرر شو. نواب په دې خوشحاله نه و او نه يې دا غوښتل چې نورڅوک يې سرپرست وې. ده په خپله د خپل تربور د زامنو تربيه غوښته.

(c) ketabton.com: The Digital Library

هند اوس پورا د انګریزانو په لاس کې واو په ۱۸۶۹ کې لارډ مايوپه امبالې کې د افغانستان امير شېرعلي خان په درناوي يو دربار را وباله چې د پنجاب ټولو مشرانو په کې ګډون وکړو. په دې دربار کې نواب سکندر علي خان ته يې د نهوتوپو د سلامۍ اعزاز ورکړ. له دې دربار نه په واپسۍ نواب سکندر علي خان ناروغه شو، او داسې ښکارېده چې د سيل (ټی. بی) په مرض اخته شوی و. ده له څو کالو راهيسې هڅه کوله چې نوابي او جاګير سره يوځای کړي چې د خانانوزور کم کړي.

د زوی په نه لرلو ده د ابراهيم خان د فرزندۍ اراده هم کړې وه او د دلاورخان کونډې ته يې ويلي و چې دخپل زوی د فرزندۍ خواست دې انګريز ته وړاندې کړي. هغې خواست وليکلواو نواب په خپله انګريز کمشنر ته يوړ. په دې درخواست کې د نورو خبرو سر بېره دا هم ليکلي و چې دواړه ورونه دې د زده کړې لپاره انګلستان ته واستول شي.

انګريزانو دغه درخواست رد کړوځکه د هغوئ دليل دا و چې په اسلامي قوانينو کې دغسې فرزندي نه منل کېږي اوکه دا ومنل شي نود جمال خان د کورنۍ نورغړي به هم دعوه کوي. بله انګلستان ته د ماشومانو استول هم د اندېښنی وړ و، ځکه د نوابې کورنۍ دشمنی ډېره وه اوکه پرماشومانو څه شوي وای نوحکومت به پړ و. انګرېز نواب سکندر خان ته مشوره ورکړه چې که دی غواړي ابراهيم دې نواب شي نو پخپله دی له نوابۍ ګوښه شي خو نواب په دې خبره ډېر خپه شو. دغه قضيه څلور کاله روانه وه. نوموړي د اولاد لپاره په ۱۸۶۵ کال کې دريم ځل د الف خان نصرت خاني له لور سره واده وکړاوکال وروسته د هغې لور وزېږيدله چې يوازې لس ورځې ژوندۍ وه.

د ۱۸۷۰ کلونو په لومړيو کې د نواب د کمزورۍ ځينې نښې نښانې په ډاګه شوې، په دی کال ډيوک اف ايډنبرا (د برطانيې شهزاده) هند ته ولاړ او د ده په اعزازي ميلمستيا کې نواب هم ګډون وکړ. خو ډيوک د نواب سکندر علی

(c) ketabton.com: The Digital Library

خان د میلمستیا بلنه ونه منله اونواب په دې خپه او صحت یې نور هم خراب شو. انګریزانو ورته خپل ډاکټران ور واستول خو دی روغ نه شو
په ۱۸۷۰ کی یې د بریطانیې د شهزاده مالیر کوټله ته سفر وکړو. ددی لیدنی لپاره د انګرېزانو له خوا مالېر کوټله ته د پروګرام تفصیل ور واستول شو. چی د هغه وخت دنوابانو په حېثیت رڼا اچوئ.
" د رېاست(مالېر کوټله) سرکاری افسران به د ښار نه څلور میله بهر د لېفټېیننټ ګورنر (مېلمه) هر کلی ته ورځی. نواب به د ښار نه دری میله لری د مېلمه هر کلی کوئ او هغه ته به بوه لینده ورکوئ.. نواب به په پیل با په اس ګاډی کی د محترم مېلمه کینې خوا ته کښېنی محترم مېلمه کله چی ښار او ببا مېلمستون ته و رسېدونو هغه ته به د نولسو توپو په ډزو سلامی ورکړی شی (یعنی دوه ځلی به ورته د توپو سلامی ورکړی کېږی) کله چی دی د ګاډی نه راښکته شی نو دده د ساتندویانو مشر به ورله خپله وسله وړاندی کوئ
نواب به د محترم مېلمه سره د هغه کېږدئ ته ورځی او ببا به تری رخصت اخلی د یوی لنډی وقفی نه وروسته دمالیر کوټله دوه سرکاری افسران به د مېلمه د روغتیا پوښتنی لپاره ورځی او د هغه د مېلمستیا(ډوډئ) لپاره به ورته دوه سوه روپئ ورکوئ. (انګرېزانو به خپله ډوډئ پخپل اشپز پخوله)
د نواب سره لیدنه
د نواب سره به د کمشنر مرستیال او یا معین مرستیال بدرګه ځی دمېلمه د منشی او د پولیټیکل اېجنټ (سیاسی استاځې) له خوا به ددوئ هر کلې کېږی، چی د (مېلمستون) قالینی په وروستئ څنډه به ورته ولاړ وی، مېلمه به دوه دری ګامه وړاندی راځی چی د نواب سره روغبړ وکړی ببا به دی خپلې کینې خوا ته په چوکئ کښېنوئ. ، سیاسی استاځې به د نواب ښې لاس ته او د نواب خپلوان او نور افسران به د اېجنټ کینې او د حکومت سکتر(چارواکی) او د مېلمه نوره عمله به د مېلمه کینې خوا په چوکیو کښېنی. نواب به بوه

(c) ketabton.com: The Digital Library

لینده او دده خپلوان به د سرو زرو مهرونه (سیکی) مېلمه ته وړاندی کوئ . د لنډو خبرو نه وروسته به خلعتونه راوړل کېږی. دروند مېلمه به راپاسی او د نواب لپاره راوړل شوی خلعت ته به لاس ورووړی، سکتر به خلعت را اخلی او نواب به د سکتر د لاس نه دا خلعت اخلی. ابراهیم علی ، عنایت علی او غلام علی خان به پخپل وار د مېلمه د شخصی منشی د لاس نه او د نواب افسران به د میر منشی د لاس نه خپل خلعتونه اخلی. مېلمه به پخپل لاس نواب ته عطر او پان وړاندی کوئ او د هغه خپلوانو او افسرانو ته دپان او د عطر ورکولو کار به د شخصی سکتر او میر منشی له خواتر سره شی. د نواب د بېرته تگ مراسم به هم هاغسی وی لکه چی د راتلو پر وخت یې ووېعنی نولسو توپو د سلامئ او د ساتندویانو له خوا د وسلو وړاندی کول.

د لېفتېننټ گورنر بېرته تگ

ابراهیم علی، عنایت علی، غلام محمد او سپرنټنډنټ کنهیا لال به د مېلمه د بدرگی لپاره کېمپ ته ورځی او پخپله نواب به د لاری په درېمه برخه کی د هغه هرکلی کوئ.نواب به په پیل یا اس گاډی کی د مېلمه کینی خوا ته کښېنی. په دربار کی به مېلمه د نواب ښی لاس ته، سیاسي استاځی به یې کینې ، د نواب خپلوان به د استاځی کینې او سکتر او د مېلمه افسران به د مېلمه ښی لاس ته کښېنی. خانان او نور افسران به دتحفی او د نذر پېسی، او نواب به د سروارنی (د مېلمه دسر صدقی) ځلور سوه روپئ وړاندی کوئ . د لنډو خبرو نه وروسته د مېلمه پېشکش (تحفه) راوړل کېږی. نواب به د مرواریدو امېل مېلمه ته په غاړه کوئ. پداسی حال کی چی مېلمه به په خپل ځای ناست وی. نواب به مېلمه ته عطر او پان وړاندی کوئ او په دی کار به دا مراسم پائ ته وورسېږی. د محترم مېلمه د بېرته ورتگ مراسم به هم د هر کلی د مراسمو په شان په اړولی ترتیب وی".

(c) ketabton.com: The Digital Library

د سکندر علی خان د مړینې نه څو ورځې وړاندې د ۱۸۷۱ کال د جون د میاشتې په ۲۹ نیټه خپل وصیت ولیکه. ددې وصیت له مخې ابراهیم علي خان د هغه وارث شو او دی د همدې کال د جولای په شپږمه نیټه مړ شو. د نواب په جنازه کې داسې خبرخپورشو چې ګوندې د ده د مړ وجود نه چاروا کو قیمتي ګاڼې لرې کړې او د ده د کورځینې پټکې انګریزانو ته ورکړل شوې و. د ده په فرزندۍ اخیستل شوی زوی ابراهیم خان هغه وخت د څوارلسو کالو و. نواب سکندرعلی خان د خپلې نوابۍ په سر کې ډېره کمزورې پالیسي خپله کړې وه او انګریزان د ده له انتظام خوشاله نه و خو وروسته ده ډېر کارونه وکړل. په ټول ریاست کې یې د څلویښتو نه زیات ښوونځي جوړکړل چې په کې عربي، فارسي او انګلیسي ژبې زده کېدې. د مالېر درواز‌ې نه بهر یوه لویه ویاله بهیدله چې په باران کې به په کې اوبه را وختلې او خلکو به پرې تګ راتګ نه شو کولی، دلته یې یو پل، د مالېرکوټله اولودهیانې ترمنځ یې دیارلس میله پوخ سړک اوپه خپلې ماڼۍ سکندر منزل کې د دربار لپاره یوه ښکلې دیوان خانه دده د دورې مهم جوړښتونه و. د انصاف لپاره یې عامو خلکو ته محکمې اوعدالتونه او د برتانیانې ښاري انتظام یې پیل کړو.
که څه هم دا څرګنده وه چې څوارلس کلن ابراهیم علی خان به د مالېر کوټله نواب وي خو د هغه یو تربور غلام محمد په ګدۍ دعوه وکړه. ده دلیل راوړ چې د ده د پلار نیکه بهادر خان او بهیکن خان سکه وروڼه و اوبله دا چې فرزندي په اسلام کې نه منل کېږي. که څه هم انګریزانو د ده له دعوې سره خوا خوږې څرګنده کړه خو اصل خبره دا و چې دغلام محمد خرڅ ډېرواوخلکو ته به یې د خیرات پیسې هم ډېرې ورکولې. په ده دوه نیم لکه روپۍ پور وې او د ده د مزکو په دعوو او محکموهم پیسې لګیدلې.
انګریزانو د معلوماتولپاره د کمشنر نه رپورټ وغوښت هغه ولیکل "غلام محمد ته په دې وخت کې د نوابۍ ورکول داسې دي لکه څوک چې دلیوني

(c) ketabton.com: The Digital Library

پیل (هاتي) په خوله لرگی ومنډي" یعنی دی د نوابۍ وړ نه و. انګریزحکومت چی د ابراهیم علي خان د نوابۍ د تصویب لیک ورواستوونومالېر کوټله عملآ په دوو برخو ووېشل شوه. یوخوا ځمکه وال او بله خوا د نوابي کورنۍ خلک و چي یوازې د مالېرکوټله ښاراو کلا یې په لاس کی وه. ماشوم نواب ابراهیم خان د انګریزانو تر څارنې لاندې په امباله کې د انګریزي او فارسي ژبو زده کړه کوله. د ده په سرپرستانو کې قاضي احمد شاه، انګریز ویک فیلډ ، اغاصاحب او د لوهارو نواب شامل و. د هندوستان د نورو سوونو ریاستونو په شان د مالxر کوټله نوابی هم اوس تر رسمیاتو پاته وه. عام خلک د انګرېز رعیبت واو تر ډېره حده یې په امن کی ژوند کوو.

خو په مالxرکوټله کی د نولسمی پېړۍ په وروستېو کی د سیکانو نوری وینی توېدل لا پاته و. د سیک مذهب یو ترکاڼ چې بهایي رام سنګ نومېدو ، دهري سنګ په نامه یې ځان ته یوه مذهبي ډله جوړه کړه، چې مرکز یې د لودیانې د بهینz په ولسوالۍ کې و. دی ډلی د سیکانو لس واړه ګوروان منل خو په مذهبي تبلیغ کې یې بدلونونه راوستي و. دوی د اکالي دل (د سیکانو یوه بله ډله) نه زیات سخت اود ګوروګوبند سنګ رېښتوني منونکي و. دوئ به وړین کالي اغوستل او تل یې د وړۍ څادر له ځان نه تاو کړي و. د ګورګوبند منونکي خپل پټکي له سر ونو نه لیرې کول اود سرغړونی لپاره یې باید جرمانه ورکړي واې. خود بهایي رام سنګ منونکودومره سختي نه کوله. کله چې دوی خپلې مذهبي سندرې وییلی نو په حال به راغلل، پګړۍ به یې له سرونو لیرې شوی او اوږدو ویښتوبه په ورته په اوږوټالۍ وهلی. دوی چې کله هم سندرې ویلې نود حلق نه به یې غږونه را ویستل چې خلکو به ورته کوکې ویلې. ډېر زر دا ډله د کوکا په نامه یاده شوه او بهایي رام سنګ دا نوم بد و نه ګڼلو. ده د خپلې ډلې د غړو لپاره یو مخفي ټکی(کوډ) جوړ کړی و چې بهرني خلک پرې خبرنه و. دا کوډ دوی خپل کوروالو ته هم نه ښودلوترڅو چې په کې

(c) ketabton.com: The Digital Library

شامل نه و. یوځلي بهایي رام سنګ د پټیالې په سفرتللی و. د هغه مننونکي په کوڅوکې تېریدل او خپلې مذهبي سندرې یې ویلي. دوئ ډول هم وهلو اود ډېرې جذبی نه ګډیدل. خلک به د دوی له دغه مذهبي جوش نه ډېر متاثره شول. د پټیالې مها راجا غوښتل چې د دوی مخفي ټکي پیدا کړي نوخپل دري کسان(جاسوسان) یې ورواستول چې د بهایي رام سنګ په ډله کې شامل شي. دغه کسان چې بیرته راغلل نو مهاراجا ته یې د مخفي کوډ د څرګندولونه ډډه وکړه. اود کوکا ډلی په اړه تلوسه زیاته شوه.
د کوکا ډلی پېرویانو بهایي رام سنګ د یولسم مشر او دهغه وروربوده سنګ د خپل دولسم مشر په توګه منل خو د ګورګوبند پېرویان دوی نه مني. د دوی شمېرپه زیاتېدو شوه او د بهایي رام سنګ په ژوند کې یولکو ته ورسېدله. ده په هرو پنځلسو زرو منونکویو صوبه دارمقررکړو. په ۱۸۷۲کی دده یو صوبه دارد بهایي رام سنګ نه بغاوت وکړ،او خپلومنونکو ته یې په مسلمانو ریاستونود حملې غږ وکړو. بهایي رام سنګ د جنګ جګړی مخالف ونوسمدستي یې په دې اړه انګریز ډپټي کمشنر ته اطلاع ورکړه. هغوی ټولو ریاستونوته د ممکنه جنګ لپاره د تیار اوسېدو غږ وکړو. د صوبه دارزرواو پنځلسوسوو شاو خوا پیرویان بی له دی چی دخپل مشرنه یې اجازه اخیستی وای، د مالېرکوټله په لورې روان شول. دوی په سر کې د رام پور په کلي یرغل وکړاوکلیوالود کوتکونو په زورتېښتې ته اړ کړل. په هغه شپه د مالېر کوټله شاوخوا ورسېدل چی د کلا یوځای پکی مات شوی و. سهار وختي دوه سوه پنځوس تنه چی پلي او سپاره وپه دی مات دېوال د ښار له کوڅو او بازارونونه په تېریدو سرکاري خزانې ته ورسیدل او اصطبل ته یې ځان ورورساوه اودا روغه یې ووژلو.
اصطبل ته د دې لپاره ورتلل چې اسونه اووسلې تر لاسه کړی. په دې وخت سپېده چاودیده او د زنانه مانۍ څوکیداره چی د محل چت ته ختلی وه ویې

(c) ketabton.com: The Digital Library

لیدل چې دوی سايیس او کوچوان په وهلو بوخت و. څوکیداری چیغې ناری ووهلی نود قلا او د ښار خلک را پاڅېدل.
دوی په کاڼواو خښتود یرغلګرو په وهلو لاس پوری کړو. هټیوالو هم پرې د تیږوګوزارونه وکړل. یو یې د کلا په منځ او پنځه نور یې په بازار کې ووژل شول. کوکا ډله اوس سخت وارخطا او په تیښته وه. هغه وخت د دوی مخې ته کوتوال راغی چې دوئ وواژه. د سپاره پوځ یوتن محمد خان ورپسې په ځغاسته یو څو تنه ووژل خوخپله هم ووژل شو. کله چې حمله کوونکي له ښاره ووتل نو هله د مالېر کوټله دفاعي ځواک عمل وکړ او توپونه یې په کلا ودرول او پوځ مارچ پیل کړ. د مالېرکوټله خلکو ته جوته شوه چې ددوئ د ریاست تربیه شوی پوځ د دفاع توان نه لرلو او په تېروڅو کلونوکی خپل جنګی صلاحیت د لاسه ورکړی و.
د ښار چار چاپیره د ګاونډیوریاستونوپوځ په پهره ودرول شواو د باغیانو لټه پیل شوه. باغیان د شېرپور ولسوالۍ ته چې اوس د پټیالې یوه برخه وه ولاړل. هلته د سامانه نیازعلي چې د پولیسو تهاڼه دارود دوی هرکلی وکړ، د شپې تېرولو لپاره یې ورله یوه کوټه ورکړه د دوی وسلې په نژدې کوټې کې کېښودل شوې اوټول په دغه کوټه کې ویده شول. دوی ګمان نه کاوه چې دومره میلمه پال افسر به ورسره دوکه کوي.
دوی چې کله له خوبه پاڅیدل نو وسله وال پوځ یې په سر ولاړ و. دوی یې په پړو وتړل او په یوه ګاډي کې یې مالېرکوټله ته ولېږدول. په لاره یې دوی څارل چې څوک سیند یا څاه ته ټوپ و نه وهي او ځان مړ نه کړي. په مالېر کوټله کی د غلام محمد خان یو لوی کور دی بندیانو لپاره یې لنډ محالی جیل کړواو په دوی پهره ولګیده. بندیانوڅه حرکت نه کاوه او په ارام د خپل راتلونکی په انتظارشول.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د لودیانې ډپټي کمشنرقانون پخپل لاس کی واخیستو، امر یې وکړ چې ټول بندیان دې په توپونو والوزول شي. دی بندیانو په اړه نه کومه پلټنه وشوه او نه له دوئ بیان واخیستل شو. درې لوئ توپونه د مالېر کوټله د کلا جمال پوردروازې مخې ته راوړل شول.
د ۱۸۷۲ م د جون د میاشتې اتلسمه نیټه او د مازدیګر درې بجې وې چې له کوکا بندیانو نه یې دوه دوه د توپوخلوکې وتړل شول، یوې خوا ته پوځیان کتار ولاړواو بلې خواته عامو خلکو تماشا کوله. دا یو عجیبه ننداره وه د مرګ خولې ته دومره نژدې دوی د ست سرې اکال ناره وهله. په دوی کې یوکس هم په ویره نه و. په خپله به راغلل او د توپ خولې ته به ودریدل.
لومړي څلور کسان په پړي تړل شوي و خو وروستیو کسانو په خپله د توپ خولې ته ځانونه برابرول. یوکوکه باغي هغه وخت ډپټي کمشنر ته ښکنځلې وکړې او غوښتل یې د هغه ږیرې ته لاس واچوي خود هغه ساتندوئ له خوا لاس یې په توره پرې شواو سملاسي ووژل شو. په لومړي ورځ شپږدیرش بندیان په توپونو والوزل شول او پاتې نور یې په بل سحر. ټولټال اویا کوکه باغیان تربلې ورځې ووژل شول او د دوی مړي یې یوې لویې کندې ته وغورځول. له دې پېښې وروسته انګریزانوخپل کمشنراوډپټي کمشنرد خپلو عهدو(وظیفو) نه لرې کړل. ځکه د حکومت په نظر دا یو غېر قانونی عمل و.
بهایي رام سنګ د ټول عمر لپاره رنګون ته ولېږدول شو. د شېرپور تهانه دار سیدنیازعلي ته لس زره روپۍ او د مجسټریټ عهده هم په انعام کې ورکړل شول. نوي کمشنر مالېرکوټله ته یو پلاوی واستوو چې د دغه ځای د چاروڅارنه دې وکړي.
ابراهیم علی خان په ۱۸۷۷ کې د ډېلي په دربار کې ګډون وکړ. او بل کال ته یې د سرحد صوبې اوافغانستان د ببلا ببلو جنګونولپاره د خپلو پوځیانو یوه ډله انګریزانو ته ورکړه. د پوځې مهماتو لپاره له مالیر کوټلې نه اسونه،

(c) ketabton.com: The Digital Library

قچرې اوخرې هم ورلېږل کېدې. ده د لوهارود پښتنون نواب له لور سره واده کړی واو دری زامن يې لرل چې اسحق علي خان (په انګرېزی ژبه کی دده د نوم په املا ځينو ليکوالانو دی عشق او ځينو عاشق علی بللی دی) احمدعلي خان او جعفرعلي خان نومېدل. په ۱۸۸۰ م کې د ده زوي اسحق علي خان او مېرمنه يې په يوه ناڅاپي پېښه کې مړه شول او دې پېښې د ابراهيم په ماغزو دومره اغيز وکړ چې آن ليونی شو.

د ابراهيم علی خان د ځارنې لپاره يوسرپرسته ډله وټاکل شوه چې د ده زوی احمدعلي خان هم په کې شامل و. ماشوم احمد علي د خپل پلار په ژوند کې د مالېرکوټله ځينی رسمی کارونه په غاړه اخيستې و. ده د لاهورپه ايچې سن کالج کې سبق ويلو او درام پورد پښتانه نوابې کورنۍ کې يې واده کړی و.

په مالېرکوټله کې د تربورانو په دعوواود هغوی د اولادونو ترمنځ د ځمکې په سرپه جګړولوی کلې اوس په وړو وړو برخوويشل شوي و. په ۱۹۰۳ م کې احمد علي خان په رسمي توګه د رياست د نوابۍ ځينی کارونه په غاړه واخيستل او په ۱۹۰۵ کال يې د لاهور په دربار کې ګډون وکړ. په ډېلي کې د انګلستان د پنځم جارج او د ده د ملکې مېرې د راتلو په وياړيودربار جوړ شوی واو په دې کې د مالېرکوټله سپين ږيرو له خپل نواب سره يوځای ګډون وکړ. اوس په لومړي ځل د دې نواب او پوځ دځېنوډلوعسکونه خپاره شول، او د شلمې پېړۍ له پيل سره د مالير کوټله پخوانی دور هم پای ته ورسيد.

نواب او انګرېز

د شپې دولس بجې په دې لوی تالارکې انګريزانو په شوراو زوږ د نوي کال هرکلی وکړو. جامونه پورته شول او نولسمه پېړۍ رخصت شوه. د مالير کوټله

(c) ketabton.com: The Digital Library

محمد احمد علی خان هم د انگریز استازې سره ولاړ دی او د دې محفل نه وروسته خپلې مانۍ ته راستون شو.
په تېرو څو کلونو کې ده له انگریزانو نه ډېرڅه زده کړي و، د اوسنۍ زمانې په تعلیم سمبال دی په انگریزۍ ژبه خبرې کولی شي. د ده جامې او د استعمال ډېرشیان د اروپا نه راتلل او دی په دې ډېرخوشحاله و چې د پرمختگ په کارونوکې اوس له ده سلا مشوره اخیستل کېده. د پټیالې نه مالېر کوټله ته د پوخ سړک د جوړېدو وروسته اوس د اورگاډي په پاټلۍ کار روان و. ددی لپاره د مرکزی حکومت د خزانې نه اته لکه روپۍ ورکړل شوي وې. د ده هیله دا وه چې که دا په نوي کال کې ترسره شي نو له خپلو سیالانو سره به سیال شي. څو میاشتې وروسته د ده ارمان پوره شو او د مالېرکوټلې خلکو د لومړي ځل لپاره اورگاډی ولید.
محمد احمد علي خان له خپلې ترلې(عنایت خان لور) سره واده کړی و،خو ده د رام پور له پښتنو سره هم نژدې اړیکې لرلې او دویمه ښځه یې له همدغې کورنۍ نه کړې وه چې له هغې یې یو زوی افتخارعلي خان زیږیدلی و. محمد احمد علي خان د خپل ناروغه پلار له لېدو وروسته سکندرمنزل نه خپلې مانۍ مبارک منزل ته راستون شو. نواب ابراهیم په لیوني نواب مشهورو.. د مالېر کوټله سرکاری کارونه احمد علي خان سرته رسوي او په ډېلي کې سږ کال د دربار بلنه ده ته راغلې ده. نوموړی له خپلو ملگرو سره کنښېني او د دې دربار لپاره د مالیرکوټله لخوا د پېشکش یا نذرانې پلان جوړوي. ستونزه دا ده چې هغه وخت په ۱۹۰۳ کال کې په دی وړوکي ریاست کې نه پوځ دومره پیاړی نه و چې پریډ(رسم گذشت) یې کړی وائ او نه هم د نواب سره خپلو تربورانو ملاتړ کوو. له دې کورنۍ سره یو څو پخوانې سپین ږیري پوځیان و چې د انگریزانو له راتگ سره به یې خپل دودیز لباس او پگړۍ په سرکړی او

(c) ketabton.com: The Digital Library

دوی به ورته حېرانه و. د شپې تر ناوخته سپین ږیرو پوځیانو یو پلان جوړ کړ چې دوئ به په دربار کی څه کوئ.

په راتلونکو څو ورځو کې دربار ته د تللو تابیا وشوه. د نواب سامانونه لا پخوا لودیانې ته او له هغه ځایه په پوځي ټرکونوډېلي ته رسول شوي و.

انگریزان اوس له بنگاله تر پېښوره خاوره په لاس کې لرله او د هند هغه شتمني چې پرنگیانو یې افسانې اوریدلې وې اوس د دوی په لاس کې وې. د کوه نور الماس چې نادر شاه افشار د مغل خزانې نه لوټ کړی، د احمد شاه د لمسي شاه شجاع نه د سیکانو مها راجا رنجیت سنگ کورنۍ ته رسېدلې وه ، اوس انگریزانود هغه ماشوم زوی شهزاده دلیپ سنگ سره یوځای انگلستان ته وړی او هلته یې ملکی وکتوریې ته ډالۍ کړی و.

نواب چې په خپله ډېلي دربارته ور ورسېد نو په یو لوی میدان کې یې خپله کېږدۍ وموندله. دلته د هرې سیمې راجا او نواب لپاره بېل بېل ځایونه ټاکل شوي واو څو ورځې په میلمستیاو ، مېلو او تماشو تېرېدی. له نوابانو سره ورغلیو نوکرانو د هغوی اسونو او پیلانو ته بیل ځایونه جوړ شوي و.

په ټاکلې ورځ به دوی ټول د خپلې خپلې سیمې د شان او شوکت د وربنودلو لپاره د انگریزانو په وړاندې به حاضرېدل.

د مالېر کوټله واررا ورسېد نودوه کېږدۍ په مېدان کې ودرول شوی او زړو پوځیانو خپل پریډ پیل کړ. دوی د خپلې سېمې افغاني لباس اغوستی او توري یې ترملا تړلې وې. دوی له یوې کېږدۍ به وار په وار را ووتل او په بلې به ور ننوتل. حاضرینو ته ښکارېده چې په سلگونو پوځیان له خېمې نه راوځې او په بل ور د ننه کېږي. تر ډېره وخته دغه پریډ روان و اوهلته ناست مشران حیرانه و چې دغه وړوکي غوندې ریاست څومره ډېرپوځ لري آن تر دې چې هلته ناست د انگریزانو استازی هم حیرانه پاتې و. د پریډ په ختمېدو ټولو لاسونه وپړکول او وروسته د انگریزانو گورنرجنرال له محمد احمد علي نه

(c) ketabton.com: The Digital Library

پوښتنه وکړه چې هغوی څومره پوځیان لري او څومره یې له ځانه سره راوستی و. محمد علي ورته وویل چې دا خو دولس کسان وچې خپل کمال یې درته وښوده. خو مالېر کوټله یو څو سوه پوځیان لري چې تېر کال له چین نه ستاسو له خدمت وروسته راستانه شوي دي.
شل کاله پخوا په دې ریاست کې نواب سره دوه سوه پلي پوځیان، وو شپېته سپاره، شپاړلس توپچي اواته مېداني توپونه و ځکه چې دوی یوازې دا نه چې په صوبه سرحد کې انګریزان بدرګه کول بلکه د هند نورو برخو ته یې هم استول. نواب ته اوس د یولسو توپود سلامۍ حق هم ورکړل شوی واواوس د مالېرکوټله په ریاست کې دوه سوه دیارلس کلي شامل و. دلته د اوسېدونکو خلکو شمېره هم په زیاتېدو وه. د سلو زرونه ډېروخلکو اوس دغلته ژوند کاوه چې اویا فیصده یې مسلمانان و.
په ۱۹۰۵ کال کې دلته هغه مشهور بازارچې هټۍ یې په پخو خښتو او دوه پوړیزه دي جوړ شود دې په لرګینو دروازو ښکلې نقاشي وشوه او لګښت یې ښاروالۍ ورکړی و. دا موتی (ملغلرو) بازار ونومول شو او هرچا چې دلته هټۍ اخیسته نو له ښاروالۍ سره به یې تړون لاسلیک کاوه چې تر سلو کلونو به نه د دوکان مخه بدلوي او نه به یې په جوړښت کې څه بدلون راولي. د بازار شاته پاخه کورونه او کوڅې جوړې شوی،له دې سره په مالېر کوټله کې د بریښنا مزي هم وغزیدل او خلکو د تېلو ډیوې وغورځولې.
په ۱۹۱۱ م کې نواب ابراهیم علي خان له دنیا سترګې پټې کړې او محمد احمدعلي خان په رسمي توګه نواب اعلان شو. په سکندر منزل کې ده خپل ټول خپلوان را بللي و او له دوی یې د وفادارۍ ژمنه اخیستې وه. د ده تره غلام محمد د نوابۍ په دعوه ورسره تر اوسه کینه ساتله اومحمد احمد علی هر وختې چې موقع پیدا کړله هغوی به یې سپک کړل. د ده یوه نیمګړتیا دا وه چې د خپلې کورنۍ له غړو سره یې نژدې اړېکې و نه ساتلې. هغوی ټولو ته

(c) ketabton.com: The Digital Library

یې د رعایا په سترګه کتل، په تېره بیا د غلام محمد له کورنۍ سره خو یې سمه دمه دښمني پاله.

د ده پرمهال مالېرکوټله ته د انګریزانوتګ راتګ لا زیات شو. په ژمي او پسرلي کې به د ده انګریزملګري اود هغوئ کورنۍ یې د ښکاراومېلولپاره د مالېرکوټله شاوخوا ځنګلونو کې په اسونوګرځېدل. په ۱۹۱۴ کال د لومړۍ نړیوالې جګړې پرمهال مالېرکوټله خپل ټول وسایل او لږ شمیرپوځیان انګریزانو ته وسپارل اوغوښتل یې چې انګریزان له ده نه راضي اوسي.
په ۱۹۱۲ م کې ټولو خانانو په ګډه د نواب د پخلاینې لپاره ده ته نذرانه راوړه. د سکندر منزل په لوی تالار کې دوی د هغه په انتظار ناست و، ځینې په کې ډېر سپین ږیري و.
د نواب عادت و چې هرمحفل ته به ناوخته ورتلو او دا د دې لپاره چې ټول خلک ورته درناوي لپاره ودرېږي خو په دې موقع سپین ږیرو پښتنودا فکر وکړچې احمد علي تر دوئ کشردی نوورته و نه درېدل، او یا دا کېدی شي چې دوی له وړاندې دا فیصله کړې وه چې نه به ودرېږي.
په دې کاراحمد علی سخت په قهر شو او په پایله کې د انګریزانو له خوا یې په دوی د مالیو سره سره سخته جرمانه هم ولګوله. د مالیو په زیاتېدو د صدرالدین د کورنۍ په ځینو پښتنوکې نا ارامي او خپګان پیدا شو. دوی له سیکانو سره لاره جوړه کړه او غوښتل یې چې د پخوا په شان یو پوځي بغاوت وکړي خو اوس د دې وخت تېر شوی و. انګرېزانو د خپلو غښتلو چارواکو پرمټ دا سیمه په ډېرهنراداره کوله اوهیچا دومره توان نه لرلوچې د دوئ له قانونه یې سرغړولی وائ. خلک په لومړي ځل پوه شول چې اوس به د حکومت لپاره یوازې زورنه بلکه سیاست هم په کاروي

(c) ketabton.com: The Digital Library

په ۱۹۱۸ م کې د لومړي جنګ په پای کې د مالېر کوټله اوسېدونکو د انګریزانو نه زیاته ارامه ساه واخیسته ځکه د دوی ځوانان د عسکرۍ لپاره وړل کېده. خو بل کال یعنې په ۱۹۱۹ م کې دافغانستان سره په دریم جنګ کې انګریزانو ته نور وسایل په کارشول. د شلمې پېړۍ په دریمې لسیزې کې دلته د هلکانو یو ښوونځی او یو کالج پرانیستل شوی و ،او دغه راز یوه ستره محکمه جوړه شوه چې په لومړي ځل خلکو په کې خپلې دعوې وړاندې کړې.
خو نواب احمدعلي خان د وخت په تېریدوځان په شرابوکې غرقول پیل کړل. د خپل پلارابراهیم علی په شان په ده کې هم د اعصابي نارغۍ نښې نښانې پیدا شوی. د ده د کمترۍ د احساس ځېنې پېښې وې چې خلک یې شکمن کړل. په سختې ګرمۍ کې به دی د چت د پکي لاندې نه ویده کېده چې پکی به را پریوزي. که په ماڼۍ کې به څوک زکام شونو دا کس به یې خپلې کوټې ته نه پریښوده چې دی هم زکام نه شي. کله چې به یې په خپلې ماڼۍ کی شراب څښل نو یو تن ته به یې د بوتل د سرد خلاصولو وویل، هغه کس به د بوتل نه جام ډک کړاو د نواب په وړاندې به یې وڅښل. احمد علي به کله یوه ساعت یا دوه ساعته انتظارویست چې دشرابو اثر وګوري. کله چې به یې تسلي وشوه چې په شرابو کی چا زهر نه دی ګډ کړی نو بیا به یې هغه شراب وڅښل. په ډوډۍ کې به یې هم دغه احتیاط کاوه، دی به هروختې له خپلومعلوموااو نامعلومو دښمنانو په ویره و.
یو ځلې په یو دربار کې د ګډون لپاره هغه خاص اورګاډي کې د پټیالې له لارې ډېلي ته تلو. کله چې اورګاډې د پټیالې تم ځای ته ورسېد نوده ته خبر راوړوچې هلته به یو څه انتظارکوي ځکه د پټیالې د مها راجه اورګاډی هم تللو ته تیارو، چې ورپسی به د مالېر کوټله ګاډې تلو. نواب احمد علي سخت په قهر شو. ځان ورته ټیټ اوبې حېثیته ښکاره شو، خپل منشي ته یې وویل چې هر څنګه کېږي، اول به د ده ګاډی د پټیالې نه وځي، منشي لاړ اود

(c) ketabton.com: The Digital Library

اورګاډي د سټېشن ماسټرسره يې خبرې وکړې، هغه ته يې ډېرې روپۍ رشوت ورکړې او شېبه وروسته د پټيالې راجه ته وويل شول چې د هغه په اورګاډي کې يوڅه تخنيکي ستونزه پيدا شوې ده، ګاډې به لږ ځنډ ېږي. په دې وخت کې د مالېرکوټله اورګاډې د سټېشن نه ډېلي په لورې روان شو. کله چې نواب احمد علي ډېلي ته ورسېد نو خبرشو چې د خرڅ ټولې پېسې په پټياله کې په رشوت لګېدلې و. بيا په ډېلي کې د ده منشي له بل چا نه پورواخيست او د نواب د پاتې سفر خرڅ يې پورا کړو.

احمد علي به د خپل عايد نه ډېرزيات مصرف کاوه او تل به پوروړی و. په مالېرکوټله کې يوصراف مونالال نه به يې پېسې پور کړې. يوځلې نواب په ډېرې تادۍ کې د مونا لال نه پيسې واخيستې او رسېد يې ورله ورنه کړ، تجار نا کراره و او د نواب منشي ته يې وويل خېردی که سرکاري رسيد نه وي، ماته په يوه ساده کاغذ کې وليکه چې دا پېسې نواب صاحب اخيستې دي، هسې نه ترېنه هېرې شي.

وروسته نواب احمدعلي چې خبرشونوصراف يې را وغوښت، له ځانه سره يې کښېناوه اوورته يې وويل"کله هم داسې شوي چې مونږ له تا پېسې اخيستې وې او بېرته مو نه وي درکړې؟" صراف ترېنه ووېريده او بخښنه يې وغوښته خونواب احمدعلي ورته بيا بيا همدا ويل چې ماته رایاد کړه چې کله مونږ ستا پيسې نه وې درکړې. د نواب احمد علي خان د خودخواهۍ يو بل مثال دا وه چې کله به يو محفل ته تله نو له خپل تګ نه وړاندې به يې خپل جاسوسان هلته واستول، هغوی به ورته خبرونه راوړل چې څوک څوک را رسېدلي دي. د راجاګانو او نوابانو د محفل يو ادب دا و چې هريوميلمه چې به را ورسيد نو دا نورحاضرميلمانه به ورته د سترې مشي لپاره ودرېدل. نواب احمدعلي نه غوښتل چې نورو ته د درناوي لپاره پاځي او يا دا چې نورخلک دې ټول ده ته ونه درېږي. کله چې به خپلو جاسوسانو ورته خبرورکړچې ټول ميلمانه را

(c) ketabton.com: The Digital Library

رسیدلي نو دی به هغه محفل ته ولاړ. یو ځلې همداسې په یو محفل کې کله چې دی را ورسید نو ټول نوابان او راجاګان ورته د سترې مشي لپاره ودرېدل. نواب احمد علي خان په دې دومره خوشحاله شو چې په ډېرجوش کې خپل د غاړې د ملغلرو امیل ونیولو او په بي خبرۍ کې یې دا دومره په ګوتو کې ومروړه چې امېل وشلید او ټولې ملغلرې دانه وانه په ځمکه پریوتې. د دې میلمستیا کیسې تر ډېره د خلکو په خوله وې.

انګریزانو په مالېرکوټله کې د اوسپنې د څادرونو د جوړولو دوه کارخانې جوړې کړې، چې زیاتره به د دوی د بارکونو او پوځي ګودامونو لپاره کارېدل، وروسته د بایسیکل د جوړولو اود کتان د تاراوبدلو کارخانې په کې جوړې شوې او ډېر ژر دغه وړوکی ریاست په یو صنعتي سیمې بدل شو.

په ۱۹۴۷ م کې د هند له وېش سره پنجاب هم ووېشل شو، مالېر کوټله د هند د یوې برخې په توګه پاتې شوه. احمد علی خان اوس زوړ شوی و اود هغه وخت د خلکو مهاجرت یې ولیدو چې په میلیونونه انسانان بی کوره او نور ووژل شول. د سیکانوزړه تربګني یو وارې بیا ژوندۍ شوه، دوی به په بی وسلو مهاجرو ډلو حملې کولې، سرې به یې ووژل ماشومان به یې له میندو جلا کړل او ښځې به یې وتښتولې، خو هغوی چې په مالېر کوټله کې پناه اخیستې وه په امن کې و. سیکانو اوس هم د خپل مذهبي مشرګوروګوبند د هغې دوعا درناوی کاوه چې نواب شېرمحمد خان ته یې کړې وه. یوه نېکي او د حق کلیمه څومره اغیز شیندلی شي د دې مثال په خپله دغه ریاست و چې هغه وخت پکی سلو زرو مسلمانانو پناه اخیستې وه

محمد احمد علي د ۱۹۴۷ م د اکتوبر په اتلسمه نیټه له دنیا سترګې پټې کړې او د ده زوی افتخارعلي خان نواب شو. خو اوس دا معلومه نه وه چې د هند دغه ریاستونه به په کوم حال پاتې شي. د شلمې پېړۍ دویمی نیمایي په هند کې د راجواړو او د نوابیو د خاتمې اعلان هم کاوه. ا فتخار علي خان له

(c) ketabton.com: The Digital Library

۱۹۲۴ نه د مالېر کوټله د مشر وزیر په توګه ټاکل شو. د ده ژوند هم په اروپايي طرز تېر شو، کومو خانانو چې په خپلو ځمکوژوند کاوه په دوی کې زیاتره د ویش پر وخت لاهور ته ولاړل. ځینو نورو چې لوی کورونه اونوکران یې لرل او خپل ځان یې په دې اړه ګړې کې ساتلی شوهم هلته پاتې شول.
افتخارعلي خان د خپلې نوابۍ د اعلان پروخت په دربارکې یوتقریروکړ، چې وروسته د ده په لیکلې تاریخ کې هم شامل شو.
په هغه وخت کې د ده تقریرنه یوازې د سیاست هغه نوې تګلاره ښايي بلکه دا هم په ګوته کوي چې ده څومره هڅه کړې ده چې ځان د هند حکومت وفاداره او له پاکستان نه بیل څرګند کړي. د دې نه علاوه په دې تقریر کې یوڅوحقایق ناسم وچې یو څو بیلګې یې په دې ډول دي:
" شیخ صدرالدین د کردستان اوسېدونکی و، د پارس د کسپیېن بحیرې له بندر نه یې هجرت کړی و، هلته یې د شیروان ښار جوړکړ او بیا د غزني له لارې ملتان ته ولاړاو د بهاوالدین سهروردي چېله شو".
د ایران د دربند هغه سېمه چې دی یې یادوي یو تفریحی ځای دی او د کردانو د سیمې نه ډېره لرې ده. بیا وايي" مالېر کوټله په ۱۴۴۲ کې د پنجاب خپلواکه نوابي وه" په اصل کې دا نېټه ۱۴۵۴ میلادي کال دی.
داسې ښايي چې نواب افتخارعلي خان نه غوښتل چې د پاکستان له پښتنو سره خپلې اړیکي وښايي او یا کېدی شي دا تقریر بل چا ورته لیکلی وچې هغه په خپله هم له ډېرو حقایقوخبر نه و.
نواب افتخار علي خان یوازې یو کال د مالېر کوټله د نواب په توګه پاتې شو.. ده په خپله په پنجاب کې د ټولو ریاستونو یوه اتحادیه جوړه کړه او له هند حکومت سره یې د یوځای کیدو اعلان وکړ. په نوی هند کی د نوابانو او د راجګانوځای نه و پاتی افتخارعلي خان د انګریزي تعلیم ترڅنګ اروپايي طرز ژوند هم کړی و، او ډېرو نورو ملکونو ته یې سفرونه هم کړي وخو د

(c) ketabton.com: The Digital Library

نوابۍ ځېنې دود او دستور اوس هم پرځای و. نواب د خپلو خپلوانو د لېدو لپاره کله چې د دوی کور ته ورتلو نو هماغه شان دبدبه به یې ساتله چې یووخت د ده د پلاراونیکه په وخت کې ساتل کېدله.

د نواب د راتلو اعلان به له وړاندې کېدو او دهرچاکره چې به دی ورتلو هغوی به تیاري کړې وه. نواب به له خپلې ګاډۍ ښکته شو، پلی به کوڅه کې د خپلو خپلوانو په بدرګه روان واو کوربه به هم ورسره و. په کورکې به یې ځپلۍ او بوټان د ناستې کوټې نه بهروویستل، په کوټه کې به په یو مسند کښېناستو او نورخلک به ورته چارچاپېره په خپلو ځایونو ناست و. بیا به د کور مشرله یوې تورې سره د نواب په لورې ولاړ، مخامخ به ورته په ګونډو کښېناستو او خپله توره به یې ورته وړاندې کړه چې د کوربه د وفادارۍ ځرګندول و. نواب به په تورې لاس کېښود، دده د یو خدمتګارسره به مخملي کڅوړه وه، د کورنوروغړواو خپلوخپلوانو به په لاسونو کې د سرو یا د سپینوزرو سیکه نیولې وه او کله چې به دا خدمتګارورته وړاندې شو نو دوی به دغه سیکه د هغه په کڅوړه کې واچوله، نواب به دا هرڅه ځارل چې ځوک ځومره سیکې په کڅوړه کې اچوي. دا سیکې به د نواب د سر صدقه ګڼل کېدې اوکله چې به نواب د دغه کورنه ووت نود کڅوړې ټولې پېسې به په غریبانو وویشل شوې. که په یوه کورکی نواب ته توره نه وړاندې کېدله او یا به د کڅوړې پیسې کمې وې نو نواب په دې سخت خپه واو له هغې کورنۍ سره به یې سمه دمه دښمني شوه ځکه د هغې مانا دا وه چې هغه کورنۍ ده ته پتمنه نه وه اویا یې درناوی ورته نه لرلو.

نواب افتخارعلي خان درې پښتنې میرمنې را واده کړې، لومړۍ مېرمنه یې د رام پورد نوابي کورنۍ نه وه، دویمه یې د ټونک د نواب امیرخان لور او دریمه یې د مالېر کوټله د یوې پښتنې کورنۍ جینۍ وه خو له یوې نه یې هم اولاد و نه شو. د هند حکومت د زرعی اصلاحاتو په لړ کې له ځمکه والو نه

(c) ketabton.com: The Digital Library

لويي ځمکې واخيستې او په عامو خلکو يې وويشلې ، د نوابي سيستم له ختمېدو سره ډېر خلک بې روزګاره شول .
هغه ځمکه وال چې په مالير کوټله کې پاتې شول د هغوی شمېره ډېره کمه ده، پاتې نورو پښتنو به يا مزدوري کوله او يا يې اهنګرۍ ته لاس واچوه،دلته اوس د خلکو شمېره د سلو زرو نه ډېر ه ده چې په کې شل زره مسلمانان او ډېر يې پښتانه دي .

هغه تللې عظمت

د ۲۰۰۲ کال د دسمبر د مياشتې دېرشمه نېټه وه د مالېر کوټله اسمان خړ و ،د دې ځای د پخواني نواب کور سکندر منزل ته مې خبر ورکړی و چې زه د ساجده بيګم ليدل غواړم. سکندر منزل په اته جريبه ځمکه کې جوړ شوی دی او هر نواب په خپل وخت او په خپله سليقه دا ښکلی کړی او يا يې په کې ترميم کړی دی .
د ماڼۍ وداني د وړو لهوری خښتو جوړه ده ، د دې د پاسه سيمټي پلستر او ورباندې ژيړ رنګ د شلمې پيړۍ دی. د دې د لوی دروازې نه د ننه پراخ انګړ د ځمکې نه لږ لوړ جوړ دی چې چت نه لري او ښايي په خاصو موقعو او يا په اوړي کې ورباندې بې شمېره خلک کښېناستل او د حجرې کار يې ورکاوه. د دې انګړ بل سرکې يوه بله لرګينه دروازه د ننه وړوکي دالان کې خلاصېږي چې ښايي د بوټانو او يا د څپليو د ويستلو ځای وو ،خو دومره لوی و چې يو مېز او يوه لويه هېنداره پکی په ځای شوې و .
د مېز د پاسه د هند د پخوانۍ لومړۍ وزيراعظمې اندراګاندهي عکس ايښی و ، په يو بل عکس کې د راجيوګاندهي سره يوه مېرمنه ښکاريده چې زما په

(c) ketabton.com: The Digital Library

اندازه د نواب افتخار وروستئ مېرمنه ساجده بيگم وه. د دالان بل سرته د لرگي په دروازه شيشې لگيدلي وې ، يوې خدمتگارې دا دروازه راته پرانيستله او د ننه يې د راتلو اشاره راته وکړله، ما غوښتل چې بوټان وباسم خو د ننه مې چې په قالين دوړې او خاورې وليدلی نو اراده مې بدله کړله.
دا لوی هال (تالار) چې يو وخت د ماليرکوټله نوابانوپکی د خپلو خپلوانو سره ليدل او مهمې جنگي فېصلې به يې په کې کولې دومره لوی نه و. زما په اندازه دبرش مېټره اوږد او لس مېتره پلن و ،د دې تالار ټول فرش په زړوقيمتي قالينو پټ و چې رنگونه يې خاوری شوی و . له ديوالونو ژېړ پلستر په رانړيدو و ، د کړکيو ځينې شيشې ماتې او نور يې په ښيرو پټې وې .
داسې ښکاريده لکه چې دلته چا په مياشتوهم صفايي نه کوله.
د ديوالونو سره په قطار د لرگيو ښکلي نقشونه لرونکی دکږو پښو (پايو) انگريزي طرز قديمي صوفې وې چې ورباندې مخملي گدۍ ايښې وې . په ديوالونو د پخوانيو نوابانو رنگين انځورونه ځوړند و چې د نواب احمد علی عکس په کې پاک او نوی برېښېدوخو د ديوال په بل سر کې تر ټولو لوی او رنگين انځور د نواب سکندر علي خان وچی لباس يې حيرانونکی و. ده د گيډې پرتوگ د پاسه چپنه اغوستې وه او داسې ښکاريده چې ډېر لوی اوغټ سړی وي خو د ده په اړه په کتابونو کې ليکل شوي و چې نوموړی به ډېر ساده لباس اغوستو او په پښو به گرځېدو.
يو څو شېبې وروسته ساجده بيگم د تالار د بل سر د دروازې نه را دننه شوه، ښښنه يې وغوښته چې د دې زکام و او طبيعت يې ښه نه و. ما سره يې په ورين تندي روغبړ وکړ ، کښېناسته او ډېره په مينه يې راسره خبرې پيل کړې.
د دې په نيلا سترگو کې د زماني غمونه پټ و خو اوس هم ښه ښايسته وه، لوړه دنگه او د مخ په گلابي پوټکی يې ډېرې گونځې نه وې، اواز يې درونډ

(c) ketabton.com: The Digital Library

و. ما د غږ د ثبت لپاره مایکروفون او ټیپ را وویستل نو دی راته په خندا
وویل ته څه پوښتني لري؟

ما ورته وویل، غواړم چې د نواب افتخار او وروستیو حالاتو په اړه درسره
خبرې وکړم،خو هغې د پخوانیو حالاتو په اړه یا خو معلومات نه لرل او یا یې
هم نه غوښتل چې په دې اړه څه ووایي د نواب افتخار په ذکر هم خاموشه شوه.
ما د دې نه د شخصي ژوند په اړه پوښتنې وکړې خو دې په ډېر احتیاط خبرې
کولې او معلومات یې نه راکول.

د نوابي کورنۍ د مېرمنو په اړه یې وویل چې هغه وخت ډېره سخته پرده
کېدله،د هېچا جرات نه و چې له اجازې پرته د ښځو خونو ته ورشي، هغه
خدمتګاراني چې د کور د ننه به یې کار کاوو دوی هم یوازې د لوی تالار د
دروازو د شانه له سړیو سره خبرې کولی شوې.

ښځو ته د سرکاري سفرونو اجازه نه وه، او که مېرمنې کله په ځانګړې ګاډي
کې له کوره بهر وتلې نو ددی چارچاپېره به پردې لګیدلې وې.

کله چې به کومه ښځه ناروغه او مجبوره شوه چې حکیم ورته را وغواړي نو
حکیم به د پردې د شانه نه یوازې د هغې د مرض د علایمو په اړه پوښتنې
کولې. ډېر سخت مرض دتشخیص لپاره به یې کله کله د نبض کتلو اجازه
اخیسته. په مالیر کوټله کې پښتانه د یوبل سره د خپلوئ له کبله تګ راتګ
کوي. دوی چې به کله د خپلو خپلوانو کره ورتلې. د نوابي کورنۍ مېرمنې به
د چا کورکوڅې ته ورسېدې او ګاډی به وړاندې نه شو تللې نو د کوڅې دواړو
غاړو ته به یې څادرونه (پردې)ونیول، ښځی به د ګاډی نه ښکته شوې نو دوی
به د څادرونو په منځ کې د هغه کور دروازې ته ولاړې.

ساجده بیګم راته وویل ماچرې بورقه (بقره) نه ده په سر کړې ځکه چې ضرورت
یې نه وپېښ شوی د خپل لباس په اړه یې راته وویل" موږ زیاتره کمیس پرتوګ
اغوستل، ساړهي زموږ لپاره پردی لباس و ،کله کله به مو په خاصو موقعو

(c) ketabton.com: The Digital Library

تنګه پاجامه (چوړي داريا چين دار) او اوږد پيشواز(کوچاني ډوله کميس) اغوستل. په پنجاب کې د سرو زرو د ګاڼو ډېر رواج دی نو د هرې يوې مېرمنې به ښه درانه بنګړي، کړې او نور کالي و.
ساجده بيګم د نولس سوه اويايمی په لسېزه کې د کانګرس ګوند لخوا په ټاکنو کې برخه اخيستې او د مالېر کوټله لپاره د پارليمان څوکۍ يې ګټلې وه. هغې نه مې پوښتنه وکړه چې په ژوند کی يې تر ټولو ګرانه فيصله څه وه نو مسکۍ شوه او وی ويل ،کله چې مې په سياسي ډګر کې قدم کېښود نوراته جوته شوه چې د پردې تر شاکارونه ناشونی دی، زما لپاره تر ټولو ګران کار له پردې بهر را وتل و. زما دکورنۍ ځينې غړي په دې خوشحاله نه و خونواب افتخارعلي خان يو روڼ اندی و او ما سره يې پوره مرسته وکړه.
ما ترې د نوابې کورنۍ د قيمتي او زاړه اثارو په اړه پوښتنه وکړه نو هغه يو څه ناارامه شوه او وی ويل" هغه څه چې ما ته را رسېدلي اوس هم راسره دی،د هغې نه وړاندې د شيانو پوښتنه دې له هم هغو خلکو وشي.
ساجدې بيګم په کنايه کې راته وويل چې په کورنۍ کې يې د وراثت په اړه يو څه لانجه روانه ده او خبره تر محکمې رسېدلې ده ګوره چې څه کېږي. ورته مې وويل چې ولې دا دومره ښايسته او ښکلې ماڼۍ حکومت ته نه ورکوي چې هغوی يې ميوزيم کړی اويا پکی تعليمی اداره جوړه شی. هغې راته وويل چې اوس يې په يوه برخه کی پخپله د جينکو يو ښوونځی پرانيستی (يعني د فيس په بدل تعليم) او دا چې د دې ماڼۍ نه د ميوزيم جوړولو په اړه به غور وکړي.
د هغې نه می اجازه واخيسته چې د دې ماڼۍ د هندارو خونه (شيش محل) وګورم. چی د تالار نه بهر ښې لاس ته په بره پوړ کی جوړ و. دلته د تالار چت هم لوړ خو ساده و او د دې د يوې لويې دروازې نه هغه کوټې ته لاره وه چې دوی ورته شيش محل وايي،دلته په چتونو او ديوالونو په زرګونو وړې او

(c) ketabton.com: The Digital Library

لویي هېنداري لګېدلې وې، کوټه د یوې خېمې په شکل وه او د دې په نریو ستنو هم وړې رنګېنې شیشې وې. ما چې د هرې خوا نه هڅه وکړه ، د دې کوټې ښایست می په کېمره کې خوندې نه کړی شو ، د هرې خوا نه د کېمرې د فلېش رڼا د یوې یا بلې هېنداري نه بهرته راتمبېده او تصویر یې خرابوو. هغه شیشې چې د دې د چت نه رالوېدلې وې د پښولاندې راتلې، په ځمکه یو څادر غوړیدلی و چې شیشې د چا پښې ژوبل نه کړی. په دې ټوله کوټه کې مېز څوکۍ نه و.

د هندارو کوټه قریبا دولس میټره اوږده او قریبآ شپږ مېټره پلنه وه، او د دې په یو سرکې محراب جوړ و ، په دوو دیوالونویې په فریمونو کې زاړه او د انګریزانو د وخت عسکونه ځوړند و چې په کې د مالیر کوټله بیلابیل مشران د خپلو بهرنیو ملګرو سره ناست ښکاریدل.. د لرګي په یوه فریم کې لیکلی فرمان هم ځوړند و خو دومره خاورې او دوړې پری پرتې وې چې هېڅ نه لوستل کېده.

د دې کوټې د ستنو شا ته لوي کړکۍ یوی ګیلری ته خلاصېدی چې د هغې یوی خوا نه د ماڼۍ انګړ ښکارېده. یو بل محراب نه ښکته د دربار هال ښکارېدو چې اوس تش پروت و ، نه یې په فرش قالېنې وې او نه یې په کړکیو وربښمنې پردې.. د خښتو په دیوالونو د جولا ځالې ځړېدې. د شیش محل د کوټې په ورستي سر کې د شیشو او لرګیو یو شوکېس(د شیشی او لرګی وړوکی صندوق ډوله مېز) ایښی و ،هاغسې لکه چی په موزیمونو کې وي او زاړه توکي پکې ایښودل کېږي. زه نژدې ورغلمه چې ووینم ګوندې په کې کوم تاریخي یا لرغوني اثار ایښی وي. ځکه دې شوکېس ته یو جرنده(قفل) هم ځوړندو، نو تلوسه مې زیاته شوه خو هلته د شلمې پېړۍ د پروړو جوړ شوی د اروپایي ښځو د سر خولۍ(هېټ) ایښې وه. د چت نه یوه وړه شیشه زما مخی ته را پریوته نو پام مې شو چې دا خونه په رژېدو وه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د سکندر منزل د دویم پوړ نه مې چارچاپېره ولیدل، د دې د لويي دروازې نه بهر د دوکانونو د جوړولو کار کېدو، هغه لارې چې یو وخت په کې د نوابانو ګاډئ او موټرې تلې راتلې اوس سیمټو، خښتو او او سپنې بندې کړې وی. د ماڼئ بلې خوا ته د مېښو او د غواګانو غوجلې وې. د اتلسمې پېړۍ د دې ودانۍ د لويو ديوالونو په سوريو کې ابابيل او د مرغيو ځالې جوړې وې، په يوې برنډې کې د پيازو پوستکي هوا بادول، خدای خبر د کومې مېلمستيا نه پاتې و.

ښکته د ساجدې بيګم سره مې نوری خبری وکړی. د شيش محل په اړه يې وويل زه خپل زيار باسم اوسو چ کووم چې د دی لپاره د لکهنو نه کارګران را وغواړم چې دا بېرته جوړکړي. د دی کورنۍ د کتابونو او د پخوانیو اسنادو په اړه پوښتنه مې تری وکړه نو هغې ډېر په خپګان وويل " څه موده وړاندې زموږ د ماڼۍ د يوې کوټې چت په باران او سېلۍ کې راپريوت او زياتره کتابونه اوبو ووهل، هغه څه چې ترې پاتې شول موږ سره دي خو نور ضايع شول.. په ساجده بيګم کې مې د ژوند هېڅ هيله نه ليده ، داسې ښکاريدله لکه چې ژوند ورته يو پېټی شوی وي.

د نواب افتخار لومړئ ميرمنه د ټونک د نواب خور چې زما د تګ پر وخت د اتياوو کلونو وه، په يوې بلی ماڼۍ مبارک منزل کې اوسېده.

مبارک منزل ته تللې ښکلې لاره په شنو ونو او ځنګلونو پټه وه،د ژېړ رنګ دا ودانۍ د لويو لويو باغونو په منځ کې جوړه ده، ماڼۍ ويجاړه ، مارغانو په کې ځالې جوړې کړې او هيڅوک په کې نه ښکارېدل.

د لويي دروازې سره جوخت يو کټ پروت او يو زوړ سړی چې ځان يې په ګرانه خوځولی شو، يوازينی څوکيدار و. هغه راته وويل چې مشره نوابه څو کالو راهيسی ناروغه ده او په مالير کوټله کې د جوړو شويو نويو بنګلو(ودانيو)

(c) ketabton.com: The Digital Library

کی په یوه کې اوسېږي خو د نوی بنګلی یوی نرسې راته وویل چې نوابه ډېره کمزورې ده اود هیڅا سره لیدل نه غواړي .

درې کاله پخوا په فارسي لیکل شوی یو زوړ کتاب وموندل شو. زما نیکه د مالېر کوټله د وروستي نواب افتخار علی خان تروختنه د ماڼۍ د کتابونو او لیکلو اسنادو د ساتونکي په توګه کار کاوه اود هغه له مړینې سره سم له ماڼۍ سره زموږ اړیکه پرې شوی وه. . اوس چې مې دا کتاب وموند نو یوه تلوسه مې پیدا شوه چې په دې کې به څه لیکلي وي. زما اردو ژبه زده ده او دومره مې ولوستلی شول چې دا کتاب دوه نیم سوه کاله پخوا په لاس لیکل شوی او د مالېرکوټله ځینې پېښې په کې ثبت دي. د کتاب په وروستیو پاڼو کې یې تاویزونه هم لیکلي واو د دې لپاره چې کتاب یو څوک ولولي او یایې وژباړي زه د مالېرکوټله د نواب شېر محمد خان د علمي څېړنو مرکز ته ولاړم. د دې ادارې مشر زینت الله خان په فارسي ژبه پوهېږي خو ده راته وویل "زه وخت نه لرم" بیا مې د ښار مفتي فضل الرحمن عثماني ته دا کتاب ورکړو او ورته مې وویل چې زه به کله ناکله درځم چې په دې کتاب ځان پوه کړم او را ویې ژباړم. خو مفتي صاحب هم ډېر مصروفه سړی دی،شپږمیاشتې یې دا کتاب له ځانه سره ایښی و، بیا چې ورپسې ولاړم نو کتاب د ده په کتابتون کې بی درکه شوی و. ما دمفتي صاحب نه ګیله وکړه نو دی نا راضه شو او راته یې وویل "وګوره که په کتابتون کې یې لټولی شي ویې لټوه او واخله".

ما په خپله د هغه په کتابونو کې لټون پیل کړ او اخر مې کتاب پیدا او کور ته راوړ. یوه ورځ مې دا کیسه یوځای کې وکړه، هلته د کالې خان په نامه یو تن راته وویل چې نیکه مې په فارسي ژبه پوهېږي او غوښتنه یې وکړه چې کتاب ورکړم چې خپل نیکه ته یې یوسي، اوس کتاب له هغه سره دی ، یو کال کېږي چا راته وویل چې هغه داکتاب بل چاته ورکړی دی.

(c) ketabton.com: The Digital Library

دا ټوله کیسه په مالېر کوټله کې راته غضنفر علی خان وکړه چې له نوابي کورنۍ سره خپلولي لري . د هغه د مېلمنو په کوټه کې په دیوال یو زوړ ډال ځوړند و ، ماترې پوښتنه وکړه چې دا د کوم وخت دی او توره به هم ورسره وي اوکه څنګه، هغه څه شوه؟ غضنفر علي خان راته وویل چې "د دې ډال په شان یو بل هم و او توره هم ورسره وه، زما خورځ چې په پاکستان کې اوسېږي یو ځل په چکر مالېر کوټله ته راغلی و د هغه دا توره او ډال ډېر خوښ شول ، راته یې وویل چې د خپلې کورنۍ یوه نښه له ځانه سره وړل غواړي . مورې هم ورته دا دواړه ډالۍ کړل او فکر مې وکړ چې له دې ځایه به هلته دا ډېر خوندي وي . د هند او پاکستان ترمنځ ناندریو او د جګړې له امله مسلمانانو دغلته په خپلو کورونوکې د دا ډول شیانو ایښودل بند کړي دي، په مونږ شک کېږی ، زمونږ ډېرو خپلوانو پخوانۍ تورې را ټولې کړې او په یوه څاه کې وغورځولې چې ځان ترېنه خلاص کړي. زمونږ په کور کې دا توره او ډال ډېر قیمتي و او د نواب له خوا زمونږ نیکه ته د هغه د خدمتونو په بدل کې ورکړل شوي و".

کله چې غضنفر علي خان په ۱۹۹۱ کال کې د خپلې خور د لیدو لپاره پاکستان ته ولاړ او د تورې پوښتنه یې وکړه نو خورځ ورته وویل "ماهغه توره په کراچي کې د فرانسې سفیر ته ډالۍ کړله او هغه دومره خوشحاله شو چې ماته یې یو سند راکړوچې په کې زما نوم لیکلی او دا چې زه د فرانسې ښه ملګری یم". غضنفر علي خان وویل زما خورځ د هغې موقع یو عکس را استولی چې د فرانسې سفیر ته توره ډالۍ کوي..

ما د غضنفرنه پوښتنه وکړه چې ایا دی هم دغه کار یو ویاړګڼې؟ نوپه دې خبره د هغه سترګې له اوښکو ډکې شوی . ما تری د پخوانیو عکسونو پوښتنه وکړه چې څه یې کړل؟ هغه خپلې مېرمنې نصرت جهان ته وکتل او راته یې وویل" دوی هغه زاړه عکسونه کوم ګودام کې اچولي دي" بیا دی ولاړ او

(c) ketabton.com: The Digital Library

ځيني تور اوسپين عکسونه چې په فريمونوکې بند و راوړل او دوړې او خاورې يې ترې و څنډلې .
ما د ناستي د دې کوټې ديوال ته کتل چې پرې له يو سر نه واخلي تر بل پورې د هالينډ د لاله ګلانو يو لوی پوسټر لګيدلی و ، دا ډول پوسټرونه په بازار کې شاوخوا پنځوس روپۍ قيمت لري.. نصرت جهان ته مې وويل" فکر نه کوی چې دا عکسونه له هغه پوسټر نه زيات ارزښت لري؟" زما په خبرو هغی ته يو څه تاو ورغی او راته يې وويل نن سبا خلک رنګه تصويرونه خوښوي.". ما ورته وويل" په لندن کې داسې عکسونه می په انتيک پلورونکو په نيلامۍ کې ليدلي چې قيمت يې دسلو ډالرو نه کم نه وی، دوی دواړو يوه شېبه داسې راته کتل ته به وائ زه ورسره ټوکې کووم.
اخر مې ورته وويل "تاسو خو هسې هم دا عسکونه په ردي کې غورځولي دي ، که غواړئ زه به دا عکسونه درنه په بيه واخلم" ،نصرت جهان ژر پاڅيده او عکسونه يې ځای پر ځای کړل. غضنفر وويل" دا خو زموږ د خاندان يو ميراث دی" ما ورته وويل نو د پلار نيکونو ميراث کوم ځای ساتل پکار دی؟ زما هيڅ اراده نه وه چې دا عکسونه يا بل څه ورنه په بيه واخلم خوددی لپاره چې دوی د عکسونو په ارزښت لږ پوه شي نو دا خبره مې وکړه.
غضنفر راته وويل "زما د نيکه ټول کتابونه او کاغذونه موږ په ګودام کې اچولي دي،اوس چې تا راته وويل نو زه به يې په يوې سمې کوټې کې خوندي کړم او هغه زوړ تاريخ خو هرومرو پيدا کووم".هغه به د وروستي نواب افتخار علی خان سره ډېر ليدل او راته يې وويل کله چې هغه د مالېر کوټله تاريخ ليکلو نو يوه ورځ يې زه را وبللم او د کاغذونو يوه ګيډۍ يې راته راکړه، په دې کې د مغل پاچاهانو او نورو واکدارانو له لوري په فارسي ژبه ليکل شوي فرمانونه او نور بی شمېره ليکونه و ،ښايي د افغان واکمنو ليکونه هم پکی و

(c) ketabton.com: The Digital Library

په خپله د مالېر کوټله دنوابانو د لاس لیکلي شیان هم و ، ما د ځېنو لیکونو نېټې ورته ولوستلې، وروسته معلومه نه شوه چې دا کاغذونه څه شول.
څو کاله کېږي چې د ماڼۍ د کوټې یو چت را پریوتی او ځینې قیمتی کتابونه په کې ضایع شول، ورسته ساجده بیگم ډېرکتابونه او کاغذونه په کباړي کې خرڅ کړل، زه چې خبرېدم هر څه د زوړ کاغذ په بیه خرڅ شوي و او یوازې هماغه قلمي زړه نسخه چې په فارسي لیکل شوې ده په مشکله مې له چانه واخیسته او اوس رانه بیا ورکه ده"
د مالېر کوټله محمد اقبال خان د خپل نوم سره شېرواني لقب کاروي او وایي چې د ده نیکه په پښتو پوهیدو ځکه دی به سرحد صوبې ته تلوراتلو او د بوډاگانو په هغه ډله کې شامل و چې په ۱۹۰۳ کې یې په ډېلي دربار کې گډون کړی و. دی د نواب یو صاحب منصب و او کار یې د نواب د ورځینو چارو سمبالول و د ده عهده سردار ډیوړهي(د میلمه پالو سردار) وه او ریاست ته د راتلونکو مېلمنو د هرکلي نه را واخله تر نواب د سرکاري سفرونو او د پروټوکول کارونه به یې سرته رسول.
د اقبال خان په کورکی د ناستې په کوټه کې په دیوال دده د نیکه د عسکونو سره یو ډال هم ځوړند و چې د گېنډې(خړتمي ځناور) د څرمنې نه جوړ و ، خو د نیکه د تورې درک یې نه لگېده. اقبال خان د اسونو کاروبار کوي او په مالیر کوټله کې یې خلک د لمبردار په نوم پېژني. دی د پنجاب د بیلابیلو برخو نه اسونه راوړي ، د دو ی خسمانه کو ي او بیا یې په لوړه بیعه خرڅوي.. د ده کورنۍ به اسونه ساتل او ریاست ته به یې د جنگ او سفر لپاره ورکول خو داسې چې اوس یې په بازار کې خرڅوئ، دا کار هیچا نه و کړی، اقبال خان وایي دوی د لودیانو سره نژدې اړیکې ځکه ساتي چې د ودونو لپاره د پښتنو کورنۍ غوره گڼي، هغه وویل د پنجاب د وېش سره د مالېر کوټله پښتنو ته سخت تاوان رسېدلی دی.. د اقبال خان دویم ورور محمد خان ځمکې ساتي

(c) ketabton.com: The Digital Library

او د کروند گرو سره لگیا وي، کشر ورور اجمل خان یې په پوهنتون کی سبق ویېلو.. دده د معلوماتو له مخی درابڼ د پاکستان د اټک په سیمه کې دی او دغلته د دوئ د مشرانونه د یو صوفي پیر زیارت اوس هم شته دی.. هغه ته د پیر نوم نه و معلوم خو وایي چې زیارت ته یې د اوسپنې قفل (جرنده) لگیدلی دی، د ده په وېناکله چې د شېرواني کورنۍ غړي زیارت ته نژدې شي نو دا جرنده په خپله خلاصه شي. د زیارت مخې ته د یوې زړې او پخوانۍ ونې تنه هم پرته ده او مراد غوښتونکي دلته یو مېخ ټک وهي .
د مالېر کوټله د نوابانوسره نږدې اړیکی لرونکی یوه بله کورنۍ د اخلاق خان ده چې د شېرواني لقب کاروئ. دی د محکمې وکیل دی او ځینې پخواني روایات یې لا اوس هم ساتلي دي . په ماشومتوب کې به دی سکندر منزل او مبارک منزل ته ډېر تلو، او د نوابي کورنۍ د حالاتو نه هم زیات باخبره و. د نواب احمد علي د ژوند په اړه یې د مشرانو نه اورېدلي و چې هغه به ډېر شراب څښل، د ماښام سره به دی د سکندر منزل په بره دالان کې کښېناستو، یو نژدې ملگری به ورسره و او جامونه به یې کړنگول.
اخلاق احمد شېرواني راته د نوابانو د لباس په اړه وویل چې دوی به تنگې پایجامې، هغه چې ډېر چین لري او د هغې د پاسه شېرواني (د بندي غاړې اوږد کوټ) اغوستو. د ده په فکر د دې کوټ نوم شېرواني د مالېر کوټله د نوابانو لخوا ورته ورکړل شوی دی . نوابانو په سر پټکی تړلو او د هغه شمله به لوړه او ډېر ولونه یې لرل،د پټکی یوه پله به شاته تر ملا ځړیدله، د دې پټکی د پاسه به د سرو او د قیمتي ډېرو ښایسته جیغه(بروچ) لگیدلې و.
د دوی څپلئ(پڼې) به افغاني وې او اکثر به وربانديې د تیلې کار شوی و. دا څپلئ په مالېر کوټله کې د پټهاني جوتي(پښتنو پڼې) په نوم شهرت لري او اوس یې هم خلک په خاصو موقعو او ودونو کې په پښو کوي.. د سیمې پښتنانه خمیره ډوډۍ او غوښه ډېره خوري، دوی یو ډول ډوډۍ پخوئ چې

(c) ketabton.com: The Digital Library

غته پېږه یا زواله اخلي لږ یې په تبۍ ږدي چې کلکه شي بیا یې په سرو سکارو ږدي چې غته ډبله ډوډۍ ترې پخه شي، دوی روغني ډوډۍ هم خوري او غوښه زیاتره په ښورا کې پخوېږئ

د اخلاق احمد په کور کې یوه پخوانۍ توره(دده په وېناسل کاله زړه) تراوسه د شاوخوا خلک د ودونو لپاره ترې وړي د واده شاه ځلمی ته یې په ملا ورتړي.
هغه وویل د واده شاه ځلمي ته د تورې ورکول یو ویاړ ګڼل کېږي. بیا یې هغه توره را وغوښته چې ماته یې راښکاره کړي. توره د نسواري مخمل په تېکی کې بنده وه او په لاستی یې طلائ کار شوې و، زما په غوښتنه دوی توره د تېکی نه د راویستلو هڅه وکړه، خو داسې معلومیده چې دا چېري هم له تېکی نه وه را ویستل شوې،د اخلاق احمد یو ځلمي زوی په ډېرو زورونو سره اخردا له تېکی را وویسته او زما د توقع سره سم یوه زړه او زنګ وهلې توره ترې را ووته .

د مالېر کوټله یو بل اوسېدونکی نصرت اکرام خان د هند د پارلمان لپاره دوه ځلي انتخاب شوی دی او د کانګرس په حکومت (۱۹۹۷-۲۰۰۰)کې د لوبو وزریر هم و. نصرت اکرام د شېرواني لقب د خپل نوم سره نه لیکي او د پښتو ژبې په اړه یې راته وویل چې دمالېرکوټله پښتنو له پیل نه پښتوژبه نه ویله ځکه چې دوی په پنجاب کې ژوندکوو. دوی چېرې هم د خپلې ژبې او کلتور تبلیغ نه دی کړی که څه هم ځایي خلکو د دوی ډېر رواجونه خپل کړي دي ،د بیلګي په توګه پښتنې ښځې تل ستر او پرده کوي، په ځان څادر او یا بورقه اچوي، له دوی سره په سیالۍ د پنجاب ډېرو ښځو د څادرونو په سرول پیل کړل. دشېخ صدرالدین او د بهلول لودهی د کیسې په ویېلو دده سترګی له اوښکو ډکی شوی.

ساجده بیګم په ۲۰۰۵ کال کې مړه شوه او دهغې د مړینې سره د مالېر کوټله د نوابې کورنۍ له ځینو نورو رازونو پرده پورته شوه. نواب افتخار خان په

(c) ketabton.com: The Digital Library

۱۹۸۰م کې ساجدې بیگم ته طلاق ورکړی وا و وروسته هغې د انور خان نومي یو کس سره واده وکړوخو د افتخار له مړینې وروسته ساجدې بیگم یو واري بیا په سکندر منزل کې ژوند پیل کړ اوځینو خلکو پری شک کوو چی د نوابې کورنۍ شیان یې په یوه او بل پلمه خرڅول. د هغې د مړینې نه ورسته یو تن چی ساجد علي خان نومېدو مانۍ کی کښېناستو،ده دعوه وکړه چې د ساجدې بیگم لېورزوی دی، او په ماشوموالي کې هغې په فرزندي نیولی و.

کله چې ساجد علي خان د خپلی کډی سره سکندر منزل کې داخل شو نو ځایي پولیس ورغلل ، ټول یې له دغه ځایه وشړل او کور یې بند کړو .

د نواب افتخارعلي خان په وصیت کې چې د ۱۹۷۱ م د دسمبر په میاشت کې لیکل شوی و ، دا مانۍ یو وقف بورډ ته سپارل شوې وه او خپل تر مرگه ساجده بیگم یې ددی مختاره ټاکلی وه چې هغه به د خپل مرگ نه وړاندې مانۍوقف بورډ ته سپاري. خو د طلاق نه وروسته افتخار علي خان خپل وصیت بدل کړو او د روڼ اندو مسلمانانو یوه دیارلس کسیزه کمېشن یې جوړ کړ چې د دې مانۍ څارنه وکړي خو د نواب له مړینې وروسته د وقف د دیارلسو کسانو له خوا هېڅ داسې څه عمل و نه شو چې د مانۍ څارنه پری شوی وای . په مالېر کوټله کې عامو خلکو وییل چې ساجده بیگم د کانگرس له غړو سره اړیکې لري او خلک تر ې وېرېږي اوبله دا په خپله هم د وقف بورډ مشره وه نو ځکه چا څه نشوای کولی.

په لاهور کې یو تن فیاض احمد خان چې د ساجده بیگم خپل سکه ورور و هم په دې مانۍ دعوه وکړه. د هغی یو لیکلی وصیت چې د مرگ نه یې نهه ورځې وړاندې لیکلې او دستخط کړی و را برسېره شوی دی، او په دې کې وایي چې د دې د مړینې نه وروسته د دې ټول جایداد به د دې ورور فیاض احمدخان لاس ته ورځي. ځایي پولیسو د ساجدې سلطان د لاس لیکلی یو قانونی سند ترلاسه کړی دی چې په کې لیکل شوي چې د هغې د ناروغۍ پر مهال د هغې

(c) ketabton.com: The Digital Library

خپلوانو په زوره ترې په ځینو کاغذونو دستخط اخیستی وچې کېدی شي ځینې په کې د جایداد کاغذونه وي. د مالیر کوټله په مزکو یوه بله دعوه د کوروايي د نواب مېرمنی سرور جهان بیگم هم وکړه چې د نواب افتخار علی خان ورېره وه

هغه وخت یعنې په ۲۰۰۲ عیسوي کال په مالېر کوټله کې ما د ساجده بیگم په اړه څه ښه خبره نه وه اورېدلې. سره له دې چې په حکومت کې پاته شوی وه ډېره لوستې مېرمنه نه وه. ځینو خلکو ویېل چی هغی په چندي گړه (د پنجاب ایالتي مرکز) کی ځان له بنگله جوړه کړې وه، له دې مانۍ ټول قیمتي او ښایسته شیان یې هلته وړل او ورو ورو د کورنۍ د ځمکو او نورو شیانو په خرڅولو لاس پورې کړی و اود مالېر کوټله د تاریخي شتمني د ژغورلو لپاره یې لکه د نورو ریاستونواو یا له حکومت نه مرسته نه وه اخېستې.

د مالیر کوټله د هغې زړې کلا یو څو دیواله اوس پاتې و چې د شیخ صدرالدین کړوسي د کوټله په نوم جوړه کړې وه. په کومو ځایونو کې چې د دېوال اثار پاتې دي هلته د دې لوړوالی شل فټه قریباً اووه میټره او پلن والی درې فټه یو میټر ښکاریدو چې د خطر پر وخت به پرې ساتونکي له غشو او لیندو او یا د ټوپکو سره ولاړ و. په دغه کلا کې اوس لارې او هټۍ جوړې دي.

د ښار مرکزي ځای د شیخ صدرالدین صدرجهان زیارت دی چې له هرې خوا نه ورته خلک ځي. له زیارت سره جوخته کوڅه محلت د حضرت شیخ یا شېخ حېدرمحلت نومېږي. د دې زیارت نه چارچاپېره د پخوانیو لویو تیږو دیوال جوړ دی. یوه نوبت خانه(نقارخانه) هم په کې شته چې د شیخ صدرالدین د کالنۍ عرس پر مهال په کې نغاره غږول کېږي.

ځایي خلک په دې باور دي چې دا دیوال پیریانو په یوه شپه کې جوړ کړی دی. زیارت ته تلونکي په لوی سړک د یو هندو فقیر بابا اتمارام یادگاري ځلی دی چې په کې د هندو مذهب ځېنې انځورونه جوړ دي. دې ځلي ته مخامخ په

(c) ketabton.com: The Digital Library

جنوب کې يوه څاه ده چې څلورګوټېزه محرابي دروازې لري، له دې دروازو يوه پوړۍ ښکته تر کوهي جوړه ده خو په کوهي کې اوس اوبه نه شته. نواب سکندر علي خان د دې کوهي لپاره ځمکه وقف کړې وه او عامو خلکو به ترې اوبه وړلې.
د مالېر کوټله په شاهي هديره کې د دې ځای د نوابي کورنۍ غړي ښخ دي. د ۱۷۱۲ کال راهيسې دلته د مېرمنو ،ځوانانو او ماشومانو قبرونه دي چې په زياترو يې د مغلي طرز ښښتې او کاشي تيږې کارول شوي دي خو دکوټله بنسټ ايښودونکي بازيد خان قبرد ښار په بله څنډه کې دی.. په شاهي هديره کې تر ټولو ښکلی قبر د نواب سکندر علي خان دی .
د ده د نوابۍ پر مهال د ده مور يو صوفي بزرګ غلام شاه ته ځمکه او د اوقافو پېسې ورکولې چې د دې هديرې ساتنه وکړي.. اوس هم د غلام شاه اولادونو نه ځينې د وقف په پېسو ګوزاره کوي نور يې په مالير کوټله کې دوکانداري او خياطي کوي . ښايي د نواب سکندر خان قبر ته تر ټولو زياته پاملرنه کېږي ځکه دا تل په ښه حالت کې وي. په هديره کې د نواب شېر محمد خان قبر تر ټولو ساده دی او په دې هېڅ سايوان نه شته، د ده وصيت و چې قبريې ساده او خلاص پرېښودل شي د شاهي هديرې د ځېنو قبرونو نه ښکاری چې د نوابي کورنۍ ځېنوغړو د رامپور د نوابانو تر اغېز لاندې شيعه مذهب خپل کړی و ، اود دوی په نومونو کې د علی لقب هم له هاغه وخت راهيسې اضافه شوی دی.
د هديرې پر قبرنو د هر زيارت په ورځ شمعې بلېږي، په دې ورځ د هديري منجاور دا ځای پاکوي او ځېنې خلک د خپلو مرادونو لپاره دلته راځي خو د نورو ځايونو په شان دغه هديره هم مخ په زوال ده. د دی برج او هغه ديوال چې ورسره جوړ دی اوس ځايي دوکاندارانولخوا د خطر سره مخ دی، هغه دوکانونه چې دې ديوال سره لګيدلي دي د هغوی خاوندان غواړي چې ديوال دی وغورځول شي، د هديری متوليان يې محکمې ته تللي دي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

په مالېر کوټله کې اوس د زاړو اثارو د ساتنې يوه ټولنه جوړه شوې ده او کيدی شي چې دوی دنورو تاريخي اثارو سره سره د هغو زړو کتابونو او تاريخي اسنادو ته هم پام وکړي چې نوابې کورنۍ نه پاتې شوي دي .
د پارلمان يو غړی سردار سنګ مان هلی ځلی کوئ او د نواب شېر محمد خان د قبر د موجودګۍ له امله يې دا د يو ژغورلي ځای په توګه اعلان کړی دی..
د زړو اثارو او کلتور ډايريکټر اندرجيت سنګ ساندهو هم په دې کار کې ملاتړ کوي.

د لاهور مالېری

زه د لاهور په ماډل ټاون کی د يو لوئ او ښاېسته کور د مېلمنو په کوټه کی ناسته ووم او دلته اېښی شيانو ته ځير ووم. په دوو دېوالونو د مالېر کوټله د پخوانيو نوابانو رنګين قد ادم انځورونه، يوی خوا ته په لويه هنداره کی د چت سره ځړېدلی فانوس ، د برونزو ، چينی، بلوراو د ښيښی جوړ په رنګا رنګو شيانو دا کوټه را ته يو وړوکی ميوزيم په شان ښکارېده. د کوټی د لويو کړکيو د شيشو نه بهر په چمن کی يو مالی (باغبان) نيالګی کښېنول. دا د شفقت خان کور واو ده راته ډېر په اعتماد وويل چی صدرالدين ملنګ نه بلکه د بهلول لودهی د يو جنرال ځوئ و. هغه په دی باور دی چی دده د ملنګئ کيسی د زيارت منجاورو جوړ کړی دی. دا خبره هم غلطه ده چی نوابانو تېغ(توره) او منجاورو دېغ (دېګ) غوره کړو. ايا صدرالدين خبر و چی دده په زيارت به دېګونه پخېږی. (دا دود د مغلو پر وخت پېل شو) ده د وروستی نواب افتخار علی خان په نوابئ هم نيوکه وکړه چی سکندر علی خان بی اولاده و. ده د ژوند په وروستيو شپېو کی ابراهيم علی خان په فرزندی

(c) ketabton.com: The Digital Library

واخیستو او دی د گدئ دعوی دار شو. شفقت خان ځان د مالېر کوټله د عیسی خانی ټبر نه گڼی ، په لویدیځ پنجاب کی کارخانی لری او ځوئ یې د پاکستان د پارلیمان غړی دی.

د مالېر کوټله ځینو کورنیو ته د لاهور په فېروز پور سړک مزکه ورکړی شوی وه چی اوس پکی کورونه جوړ دی دا ځائ شېروانی ټاون نومېږي. خو د مالیر کوټله نه راکډه شوی پښتانه زیات تره د لاهور په ماډل ټاون کی ژوند کوئ. او ښایسته کورونه لری. دوئ هڅه کوئ چی په شېروانی کورنئ کی ودونه وکړي. د سجاد خان مېرمنه د شاهجهان پور شېروانی ده. دی د پاکستان د مظفرگړه نواب نصرالله خان سره هم خپلوی لری چی مېرمنه یې د مالېر کوټله ده.

اخلاق خان دنصرت خانی ټبر نه دی او نیکه یې حیات محمد خان نومېدو. دی بزنس کوئ خو پخپل کور کی یوه کتابتون لری چی د نور هر ډول تاریخ د کتابونو نه علاوه، د مالېر کوټله په اړه یې چاپ شوی هر څه پکی ساتلی دی. ده د مالېر کوټله د مخه ورو کسانو په اړه پورا معلومات لرل. د نواب زوالفقار علی خان د ځوئ رشید علی خان په اړه یې وویېل چی ده په ۱۹۰۱ کی د لاهور د گنگا رام روغتون سره نږدی یوه مانۍ جوړه کړی وه چی ځینی دېوالونه یې اوس هم شته. ده د لاهور په ایچیسن کالج کی سبق ویېلی و او ورسته د پټیالی مشر وزیر ټاکل شوی و. تر پاکستان جوړېدو په اس گاډی کی گرځېدو، دده مېرمنه انگرېزه وه او اخلاق خان وائ چی قبر یې په لاهور کی دی. د رشید علی خان ځوئ رضا علی په اطالیې کی ژوند کوئ. د رشید ورور خورشید علی خان ځوئ نوشاد علی خان په ترکی او زمبابوې کی د پاکستان سفیر و.

اخلاق خان په دی باور دی چی هندته دشېخ صدرالدین ورتگ ددوئ لپاره ښه و، دوئ متمدنه شول، تعلیم یې وکړ، د ژوند شعور یې وموندلو. ما تری پوښتنه وکړه چی دی خلکو ته ځان ولی د یو افغان او یا د شېروانی په توگه

(c) ketabton.com: The Digital Library

ورپېژني. هغه وویېل دا زما پېژندګلوی ده او زما لپاره مهمه ده، هر انسان د خپل اصل په اړه د وېنا حق لري.
وقار خان د کمپیوټر انجینیر او په انټرنېټ یې د مالیر کوټله وېب پاڼه لري.
دده سره د یو محکمې زړه دوسېه په کتابي شکل کې ده او د نیکه نه ورته یوه سیکه پاته ده چې د نواب اسداله خان (۱۷۸۰-۱۷۸۴)د وخت ده.
د وروستي نواب افتخار علي خان د وراره (د الطاف علي خان ځوئ) دکاظم علي خان سره مې هم په دې سیمه کې دده په کور کې ولیدل. دی ځان د مالیر کوټله د جمال خاني ټبر بولي اومېرمنه یې د کنج پوري د غورغشتي نواب دکورنۍ ده. ده په علي ګړه پوهنتون کې لوړې ازکړې تر سره کړې وې. خو ماشومتوب یې د مالېر کوټله په مبارک منزل کې تېر شوی دی.. ددې ماڼۍ په یو عکس کې یې راته په دوېم پوړ کې خپله کوټه را په ګوته کړه. د ماڼۍ په اړه یې وویل چې دلته د دوېم پوړ نیمه برخه د انګرېز استاځي(وا یسرائ) لپاره ځانګړې وه. بوه کوټه د موسیقۍ لپاره وه او انګرېزانو مېرمنو به پکې پیانو غږوله. د نواب د کورنۍ ځینو جینکو به هم کله نا کله ورسره ملګرتیا کوله. کاظم علي خان راته وویل زما د کوټې سره جوخته د خیاط (درزي) خپله کوټه وه چې د نوابي کورنۍ د نارینو جامې به یې ګنډلې. د خپل نیکه نواب احمد علي خان په اړه یې وویل چې دده څلور شخصي ساتندویان و چې دوه مسلمانان او دوه به سیکان و. کاظم علي خان په مالېر کوټله کې د خپل نیکه د مزکو او ماڼیو د قانوني وېش په اړه د هندوستان دمحکمې له خوا لیک تر لاسه کړونو هلته یې د ځان لپاره یو سیک وکیل وټاکلو. ما ترې پوښتنه وکړه چې دی به د خپلې برخې جاېیداد سره څه کوئ نو راته یې وویېل " زیات امکان ددې دی چې هر څه خرڅ شي او دې پېسې واخلي. زما ددې خبرې په جواب کې چې فکر نه کوئ په دې کار به ددوئ د خاندان میراث نورو خلکو

(c) ketabton.com: The Digital Library

لاس ته ولوېږي، کاظم علی خان وویېل " هر څه ختم شی...پاچاهئ او سلطنتونه ورک شول."

په مالېر کوټله کی د دوو کسانو نوم ته اوس هم درنښت کېږي، یو نواب شېر محمد خان او بل شېخ صدرالدین دی.

شجره

سرواني
شيخ نهال
شيخ جعفر
شيخ کاکړ
شيخ ابراهيم
شيخ محمود
شيخ موسی
شيخ احمد (جوان مرد)
شيخ ملهی (ملي)
شيخ علي شهباز
شيخ احمد (زنده پير)
شيخ صدر الدين (۱۴۳۷)
شيخ حسن (مشر)

(c) ketabton.com: The Digital Library

شیخ موسی (کشر)
شیخ عیسی (د بهلول لودی لمسی)
خان محمد شاه
خان محمد اسحاق خان (خواجه مودود)
فتح محمد خان(فاتح)
بازید خان (سیف الملک)
(نواب) فیروز خان
خضر محمد خان
(نواب) شیر محمد خان
(نواب) غلام حسین خان
(نواب) جمال خان

ماخذونه

۱- د سیک خلکو تاریخ ۱۹۷۸-۱۴۶۹ ډاکټر ګوپال سنګ – نوی ډیلی
۲- تاریخ پنجاب – سېد محمد لطیف ۱۸۸۸ بیا چاپ- تخلیقات لاهور ۱۹۹۴
۳ – لودی پښتانه- پوهاند عبدالشکور رشاد کابل دولتي مطبعه ۱۳۳۶ هـ ش
۴- تاریخ خان جهاني و مخزن افغاني- خواجه نعمت الله هروي
ژباړه: ډاکټر محمد بشیر حسین
۵- غزني – کابل او افغانستان – جي – ټي ویګنی – بیا چاپ سنګ میل چاپ اداره لاهور ۱۹۸۲
۶- حیات افغاني – محمد حیات خان ژباړه : عبدالطیف یادطلبي، دانش خپرندویه ټولنه ، ۲۰۰۷

(c) ketabton.com: The Digital Library

۷- په پنجاب کې یو کال، هربرټ – بی – ایډورډز، **۱۸۵۱**
۸- حاکمان پنجاب، اسد سلیم شیخ، اظهار سنز لاهور، کال نامعلوم
۹- د ملیرکوټله تاریخ، نواب افتخار علي خان **۲۰۰۰**
۱۰- د کوټله د مهمو افغانانو حال – د ملیر کوټله خان عنایت علي خان،ملکی او پوځی گزېټیير **۱۸۸۲** د لاهور کتابخانه.
۱۱- د هندوستان سوشیالوجی یوه برخه.
خپلولی او سیاسی نظام. د مالیرکوټله افغان شیرواني مشران ۱۹۴۷ – ۱۴۵۴
د ریتابراره تحقیقی مقاله ۱۹۹۴
۱۲- افغان شرفا او مغل، ریتاجوشي، وکاس چاپ اداره نوی ډلی ۱۹۸۵.
۱۳- شیر شاهی تاریخ، د عباس سروانی تالیف، دکتور دولت محمد ترجمه، کابل افغانستان، ۱۳۵۴.
۱۴- پښتانه د تاریخ په رڼا کې ، بهادر شاه ظفر کاکاخیل، یونیورسټی بک ایجنسی، پیښور، ۱۹۶۵.
۱۵- د هندوتسان په مسلمانانو کې تفریق، د فرانسس رابنسن مقاله، کیمرج پوهنتون ۱۹۷۱، ۱۸۶۰ - ۱۹۲۳
۱۶- سیکان او افغانان، شهامت علی خان، ۱۸۳۹، بیا چاپ امر پرکاشان ۱۹۸۷، نوی ډلی.
۱۷- تواریخ خورشید جهان، ۱۳۱۱ هجري، شیر محمد خان ګنډاپور (المکتبه الحقانیه، محله جنګی پیښور).
۱۸- احمد شاه درانی، ګنډا سنګ ، ۱۹۵۹ ، رینا آرټ پریس لاهور، بیا چاپ ۱۹۸۱.
۱۹- تمدن هند ، د سیدعلي بلګرامي ترجمه، ډاکټر ګستاولی بان، فرانسوی محقق، نیټه نامعلوم.

(c) ketabton.com: The Digital Library

۲۰-تذکره روسائ پنجاب (پنجاب چیفس) سر لیپېل گریفن-کرنل مېسی ۱۹۱۰ ژباړه سید نوازش علی ۱۹۳۲ (دوېم جلد) بیا چاپ سنگ میل پبلیکېشن لاهور ۲۰۰۲

۲۱- د کابل د سلطنت حالات. ماونټ ستورټ الفنستون ۱۸۱۵، بیا چاپ ۱۹۹۲.

۲۲- د خیبر دره، د سلطنتو او حملو تاریخ، پیډی ډوکرټی ۲۰۰۷، فېبر او فېبر لندن.

۲۳-د هندوستان کیسه، مایکل ووډ، ۲۰۰۷، رینډم هاوس لندن.

۲۴- د پنجاب او د شمال لوېدیځ سرحدي صوبې قاموس-سر ډېنزېل ایبټسن، سر ایډورډ مېکلاگن او ایچ اې روز- لومړی برخه-بیا چاپ سنگ میل پبلیکېشن لاهور- نېټه نامعلومه-

۲۵- په مالېر کوټله او لاهور کی د شیخ صدرالدین د کورنې غړي

یادونه

ددې کتاب لپاره په څېړنو کې ماسره بې شمېرو خلکو مرسته کړې ده.

په مالیر کوټله کې. محمد اقبال شیرواني او اجمل شیرواني چې د خپلې کورنۍ عکسونه او پخواني پاڼې یې راڅرګند اوځینی یې د چاپ لپاره کاپی کړل- د نواب شیرمحمد خان انسټی ټیوټ مشر پروفیسر زنیت الله خان او د هغه میرمنې.. دډېلی د جواهر لعل نهرو پوهنتون استاد عبدالخالق رشید. عبدالنافع همت او داود اعظمی چې ځیني کتابونه یې راته وموندل. په لاهور کی وقار خان ، اخلاق علی خان او زاهد خان، د وروستی نواب وراره نوابزاده کاظم علی خان ، شفقت خان او یو شمېر نورو پښتنوچی د خپلو کورنېئوپه

(c) ketabton.com: The Digital Library

اړه يې معلومات راکړل- ، ميروېس مياخېل جعفر هاند اود اسرار کريمزي نه مننه چې د کمپوز برخه يې سمباله کړه.

Get more e-books from www.ketabton.com
Ketabton.com: The Digital Library